ခုဒ္ဒကနိကာယ်

ဥဒါန်းပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁ - ဗောဓိဝဂ်

၂ - မုစလိန္ဒဝဂ်

၃ - နန္ဒဝဂ်

၄ - မေဃိယဝဂ်

၅ - သောဏဝဂ်

၆ - ဇစ္စန္ဓဝဂ်

၇ - စူဠဝဂ်

၈ - ပါဋလိဂါမိယဝဂ်

ဥဒါန်းပါဠိတော် မြန်မာပြန်

မာတိကာ ပြီးပြီ။

ခုဒ္ဒကနိကာယ်

ဥဒါန်းပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

၁ - ဗောဓိဝဂ်

၁ - ပဌမဗောဓိသုတ်
၂ - ဒုတိယဗောဓိသုတ်
၃ - တတိယဗောဓိသုတ်
၄ - ဟုံဟုင်္ကသုတ်
၅ - ဗြာဟ္မဏသုတ်
၆ - မဟာကဿပသုတ်
၇ - အဇကလာပကသုတ်
၈ - သင်္ဂါမဇိသုတ်
၉ - ဇဋိလသုတ်
၁၀ - ဗာဟိယသုတ်

------

၂ - မုစလိန္ဒဝဂ်

၁ - မုစလိန္ဒသုတ်
၂ - ရာဇသုတ်
၃ - ဒဏ္ဍသုတ်
၄ - သက္ကာရသုတ်
၅ - ဥပါသကသုတ်
၆ - ဂဗ္ဘိနီသုတ်
၇ - ဧကပုတ္တကသုတ်
၈ - သုပ္ပဝါသာသုတ်
၉ - ဝိသာခါသုတ်
၁၀ - ဘဒ္ဒိယသုတ်

ဥဒါန်းပါဠိတော်

၃ - နန္ဒဝဂ်

၁ - ကမ္မဝိပါကဇသုတ်
၂ - နန္ဒသုတ်
၃ - ယသောဇသုတ်
၄ - သာရိပုတ္တသုတ်
၅ - မဟာမောဂ္ဂလ္လာနသုတ်
၆ - ပိလိန္ဒဝစ္ဆသုတ်
၇ - သက္ကုဒါနသုတ်
၈ - ပိဏ္ဍပါတိကသုတ်
၉ - သိပ္ပသုတ်
၁၀ - လောကသုတ်

------

၄ - မေဃိယဝဂ်

၁ - မေဃိယသုတ်
၂ - ဥဒ္ဓတသုတ်
၃ - ဂေါပါလကသုတ်
၄ - ယက္ခပဟာရသုတ်
၅ - နာဂသုတ်
၆ - ပိဏ္ဍောလသုတ်
၇ - သာရိပုတ္တသုတ်
၈ - သုန္ဒရီသုတ်
၉ - ဥပသေနသုတ်
၁၀ - သာရိပုတ္တဥပသမသုတ်

------

၅ - သောဏဝဂ်

၁ - ပိယတရသုတ်
၂ - အပ္ပါယုကသုတ်
၃ - သုပ္ပဗုဒ္ဓကုဋ္ဌိသုတ်
၄ - ကုမာရကသုတ်
၅ - ဥပေါသထသုတ်
၆ - သောဏသုတ်
၇ - ကင်္ခါရေဝတသုတ်
၈ - သံဃဘေဒသုတ်
၉ - သဓာယမာနသုတ်
၁၀ - စူဠပန္ထကသုတ်

ဥဒါန်းပါဠိတော်

၆ - ဇစ္စန္ဓဝဂ်

၁ - အာယုသင်္ခါရောဿဇ္ဇနသုတ်
၂ - သတ္တဇဋိလသုတ်
၃ - ပစ္စဝေက္ခဏသုတ်
၄ - ပဌမနာနာတိတ္ထိယသုတ်
၅ - ဒုတိယနာနာတိတ္ထိယသုတ်
၆ - တတိယနာနာတိတ္ထိယသုတ်
၇ - သုဘူတိသုတ်
၈ - ဂဏိကာသုတ်
၉ - ဥပါတိဓာဝန္တိသုတ်
၁၀ - ဥပ္ပဇ္ဇန္တိသုတ်

------

၇ - စူဠဝဂ်

၁ - ပဌမလကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသုတ်
၂ - ဒုတိယလကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသုတ်
၃ - ပဌမသတ္တသုတ်
၄ - ဒုတိယသတ္တသုတ်
၅ - အပရလကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသုတ်
၆ - တဏှာသင်္ခယသုတ်
၇ - ပပဉ္စခယသုတ်
၈ - ကစ္စာနသုတ်
၉ - ဥဒပါနသုတ်
၁၀ - ဥတေနသုတ်

------

၈ - ပါဋလိဂါမိယဝဂ်

၁ - ပဌမနိဗ္ဗာနပဋိသံယုတ္တသုတ်
၂ - ဒုတိယနိဗ္ဗာနပဋိသံယုတ္တသုတ်
၃ - တတိယနိဗ္ဗာနပဋိသံယုတ္တသုတ်
၄ - စတုတ္ထနိဗ္ဗာနပဋိသံယုတ္တသုတ်
၅ - စုန္ဒသုတ်
၆ - ပါဋလိဂါမိယသုတ်
၇ - ဒွိဓာပထသုတ်
၈ - ဝိသာခါသုတ်
၉ - ပဌမဒဗ္ဗသုတ်
၁၀ - ဒုတိယဒဗ္ဗသုတ်

ဥဒါန်းပါဠိတော် မြန်မာပြန်

မာတိကာ ပြီးပြီ။

ခုဒ္ဒကနိကာယ်

ဥဒါန်းပါဠိတော်

မြန်မာပြန်

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

=== ၁ - ဗောဓိဝဂ် ===

၁ - ပဌမဗောဓိသုတ်

၁။ အကျွန်ုပ်သည်ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဥရုဝေလတော နေရဉ္ဇရာ မြစ်ကမ်းနား ဗောဓိပင်၏ အနီး၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပျဉ်ခွေကာ ဖလသမာပတ် သမာဓိ ချမ်းသာကို ခံစားလျက် တစ်ထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက် ကို လွန်သဖြင့် ထို(အရဟတ္တဖိုလ်) ဖလသမာပတ် သမာဓိမှ ထတော်မူ၍ ညဉ့်၏ ပဌမယာမ်ပတ်လုံး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်တရားကို အနုလုံအားဖြင့် ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏-

ဤ (အဝိဇ္ဇာစသော) အကြောင်းတရား ဖြစ်လတ်သော် ဤ (သင်္ခါရစသော) အကျိုးတရားသည် ဖြစ်၏။ ဤ (အဝိဇ္ဇာ စသော) အကြောင်းတရား ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤ(သင်္ခါရစသော) အကျိုးတရားသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ ယင်းအကြောင်း အကျိုးတို့ကား မသိမှု 'အဝိဇ္ဇာ' ကြောင့် ပြုပြင်စီရင်မှု 'သင်္ခါရ' တို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ပြုပြင်စီရင်မှု 'သင်္ခါရ' တို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ် ဖြစ်၏။ ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ်ကြောင့် နာမ်ရုပ်ဖြစ်၏။ နာမ်ရုပ်ကြောင့် အာယတနခြောက်ပါး 'သဠာယတန' ဖြစ်၏။ အာယတနခြောက်ပါးကြောင့် တွေ့ထိမှု 'ဖဿ' ဖြစ်၏။ တွေ့ထိမှု 'ဖဿ' ကြောင့် ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' ဖြစ်၏။ ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' ကြောင့် တပ်နှစ်သက်မှု 'တဏှာ' ဖြစ်၏။ တပ်နှစ်သက်မှု 'တဏှာ' ကြောင့် စွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' ဖြစ်၏။ စွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း 'ဘဝ' ဖြစ်၏။ ဖြစ်ကြောင်း 'ဘဝ' ကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေမှု 'ဇာတိ' ဖြစ်၏။ ပဋိသန္ဓေနေမှု 'ဇာတိ' ကြောင့် အိုမှု 'ဇရာ' သေမှု 'မရဏ' စိုးရိမ်မှု 'သောက' ငိုကြွေးမှု 'ပရိဒေဝ' ကိုယ်ဆင်းရဲမှု 'ဒုက္ခ' စိတ်ဆင်းရဲမှု 'ဒေါမနဿ' ပြင်းစွာပင်ပန်းမှု 'ဥပါယာသ' တို့ ဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။ ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဤဆင်းရဲအစုသည် ဖြစ်ပွါး၏ဟု (ဤသို့ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်) သဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အကြင်အခါ၌ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသော မကောင်းမှုကို ရှို့မြိုက်တတ်သော မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော ရဟန္တာအား စင်စစ်အားဖြင့် (ဗောဓိပက္ခိယ) တရား (သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါး) တို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။ ထိုအခါ အကြောင်းနှင့်တကွ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်)တရားကို အပြားအားဖြင့် သိသောကြောင့် ထိုမကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော ရဟန္တာ အား ယုံမှားခြင်း အားလုံးတို့သည် ကင်းပျောက်ကုန်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ပဌမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၁ - ဗောဓိဝဂ် ===

၂ - ဒုတိယဗောဓိသုတ်

၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဥရုဝေလတော နေရဉ္စရာ မြစ်ကမ်းနား ဗောဓိပင်၏ အနီး၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပျဉ်ခွေကာ ဖလသမာပတ် သမာဓိချမ်းသာကို ခံစားလျက် တစ်ထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် ထို (အရဟတ္တဖိုလ်) ဖလသမာပတ် သမာဓိမှ ထတော်မူ၍ ညဉ့်၏ မဇ္ဈိမယာမ်ပတ်လုံး ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ် တရားကို ပဋိလုံအားဖြင့် ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏-

ဤ (အဝိဇ္ဇာစသော) အကြောင်းတရား မဖြစ်လတ်သော် ဤ(သင်္ခါရစသော) အကျိုးတရားသည် မဖြစ်၊ ဤ (အဝိဇ္ဇာ စသော) အကြောင်းတရား ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဤ (သင်္ခါရစသော) အကျိုးတရားသည် ချုပ်၏။ ယင်းအကြောင်း အကျိုးတို့ ချုပ်ပုံကား မသိမှု 'အဝိဇ္ဇာ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပြုပြင်စီရင်မှု 'သင်္ခါရ' ချုပ်၏။ ပြုပြင်စီရင်မှု 'သင်္ခါရ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ် ချုပ်၏။ ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ် ချုပ်၏။ နာမ်ရုပ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် အာယတန ခြောက်ပါး 'သဠာယတန' ချုပ်၏။ အာယတနခြောက်ပါး ချုပ်ခြင်းကြောင့် တွေ့ထိမှု 'ဖဿ' ချုပ်၏။ တွေ့ထိမှု 'ဖဿ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' ချုပ်၏။ ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် တပ်နှစ်သက်မှု 'တဏှာ' ချုပ်၏။ တပ်နှစ်သက်မှု 'တဏှာ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' ချုပ်၏။ စွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း 'ဘဝ' ချုပ်၏။ ဖြစ်ကြောင်း 'ဘဝ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေမှု 'ဇာတိ' ချုပ်၏။ ပဋိသန္ဓေနေမှု 'ဇာတိ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် အိုမှု 'ဇရာ' သေမှု 'မရဏ' စိုးရိမ်မှု 'သောက' ငိုကြွေးမှု 'ပရိဒေဝ' ကိုယ်ဆင်းရဲမှု 'ဒုက္ခ' စိတ်ဆင်းရဲမှု 'ဒေါမနဿ' ပြင်းစွာ ပင်ပန်းမှု 'ဥပါယာသ' တို့ ချုပ်ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဤဆင်းရဲအစုသည် ချုပ်ပျောက်၏ဟု (ဤသို့ နှလုံး သွင်းတော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်) သဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ - "အကြင်အခါ၌ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသော မကောင်းမှုကို ရှို့မြိုက်တတ်သော မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော ရဟန္တာ အား စင်စစ်အားဖြင့် (ဗောဓိပက္ခိယ) တရား (သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါး) တို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။ ထိုအခါ အဝိဇ္ဇာ စသော အကြောင်းတရားတို့၏ ကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို သိသောကြောင့် ထိုမကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော ရဟန္တာအား ယုံမှားခြင်း အားလုံးတို့သည် ကင်းပျောက်ကုန်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဒုတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၁ - ဗောဓိဝဂ် ===

၃ - တတိယဗောဓိသုတ်

၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရား ဖြစ်တော်မူစ ဥရုဝေလတော နေရဉ္ဇရာ မြစ်ကမ်းနား ဗောဓိပင်၏ အနီး၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပျဉ်ခွေကာ ဖလသမာပတ် သမာဓိချမ်းသာကို ခံစားလျက် တစ်ထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် ထို(အရဟတ္တဖိုလ်) ဖလသမာပတ် သမာဓိမှ ထတော်မူ၍ ညဉ့်၏နောက်ဆုံး ပစ္ဆိမယာမ်ပတ်လုံး ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်ကို အနုလုံ ပဋိလုံအားဖြင့် ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏-

ဤ (အဝိဇ္ဇာစသော) အကြောင်းတရား ဖြစ်လတ်သော် ဤ (သင်္ခါရစသော) အကျိုးတရားသည် ဖြစ်၏။ ဤ (အဝိဇ္ဇာ စသော) အကြောင်းတရား ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဤ (သင်္ခါရစသော) အကျိုးတရား သည် ဖြစ်၏။ ဤ(အဝိဇ္ဇာစသော) အကြောင်းတရား မဖြစ်လတ်သော် ဤ (သင်္ခါရစသော) အကျိုးတရား သည် မဖြစ်။ ဤ (အဝိဇ္ဇာစသော) အကြောင်းတရား ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဤ (သင်္ခါရစသော) အကျိုးတရား သည် ချုပ်၏။ ယင်းဖြစ်ပုံ ချုပ်ပုံကား မသိမှု 'အဝိဇ္ဇာ' ကြောင့် ပြုပြင် စီရင်မှု 'သင်္ခါရ' တို့ ဖြစ်ကုန်၏။ ပြုပြင်စီရင်မှု 'သင်္ခါရ' တို့ကြောင့် ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ် ဖြစ်၏။ ပဋိသန္ဓေ ဝိညာဏ်ကြောင့် နာမ်ရုပ် ဖြစ်၏။ နာမ်ရုပ်ကြောင့် အာယတနခြောက်ပါး 'သဠာယတန' ဖြစ်၏။ အာယတန ခြောက်ပါးကြောင့် တွေ့ထိမှု 'ဖဿ' ဖြစ်၏။ တွေ့ ထိမှု 'ဖဿ' ကြောင့် ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' ဖြစ်၏။ ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' ကြောင့် တပ်နှစ်သက်မှု 'တဏှာ' ဖြစ်၏။ တပ်နှစ်သက်မှု 'တဏှာ' ကြောင့် စွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' ဖြစ်၏။ စွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း 'ဘဝ' ဖြစ်၏။ ဖြစ်ကြောင်း 'ဘဝ' ကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေမှု 'ဇာတိ' ဖြစ်၏။ ပဋိသန္ဓေနေမှု 'ဇာတိ' ကြောင့် အိုမှု 'ဇရာ' သေမှု 'မရဏ' စိုးရိမ်မှု 'သောက' ငိုကြွေးမှု 'ပရိဒေဝ' ကိုယ်ဆင်းရဲမှု 'ဒုက္ခ' စိတ်ဆင်းရဲမှု 'ဒေါမနဿ' တို့ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဤဆင်းရဲအစုသည် ဖြစ်ပွါး၏။

မသိမှု 'အဝိဇ္ဇာ' ၏သာလျှင် အရဟတ္တမဂ်ဖြင့် ကြွင်းမဲ့ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပြုပြင်စီရင်မှု 'သင်္ခါရ' ချုပ်၏။ ပြုပြင်စီရင်မှု 'သင်္ခါရ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ် ချုပ်၏။ ပဋိသန္ဓေဝိညာဏ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်ရုပ် ချုပ်၏။ နာမ်ရုပ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် အာယတနခြောက်ပါး 'သဠာယတန' ချုပ်၏။ အာယတန ချုပ်ခြင်းကြောင့် တွေ့ထိမှု 'ဖဿ' ချုပ်၏။ တွေ့ထိမှု 'ဖဿ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' ချုပ်၏။ ခံစားမှု 'ဝေဒနာ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် တပ်နှစ်သက်မှု 'တဏှာ' ချုပ်၏။ တပ်နှစ်သက်မှု 'တဏှာ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် စွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' ချုပ်၏။ စွဲလမ်းမှု 'ဥပါဒါန်' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း 'ဘဝ' ချုပ်၏။ ဖြစ်ကြောင်း 'ဘဝ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေနေမှု 'ဇာတိ' ချုပ်၏။ ပဋိသန္ဓေနေမှု 'ဇာတိ' ချုပ်ခြင်းကြောင့် အိုမှု 'ဇရာ' သေမှု 'မရဏ' စိုးရိမ်မှု 'သောက' ငိုကြွေးမှု 'ပရိဒေဝ' ကိုယ်ဆင်းရဲမှု 'ဒုက္ခ' စိတ်ဆင်းရဲမှု 'ဒေါမနဿ' ပြင်းစွာ ပင်ပန်းမှု 'ဥပါယာသ' တို့ချုပ်ကုန်၏။ ဤသို့လျှင် အလုံးစုံသော ဤဆင်းရဲအစုသည် ချုပ်၏ဟု (ဤသို့ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ (ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်) သဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အကြင်အခါ၌ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လရှိသော မကောင်းမှုကို ရှို့မြှိုက်တတ်သော မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသော ရဟန္တာ အား စင်စစ်အားဖြင့် (ဗောဓိပက္ခိယ) တရား (သုံးဆယ့်ခုနစ်ပါး) တို့သည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်လာကုန်၏။ ထိုအခါ ကောင်းကင်ကို တောက်ပစေသော နေမင်းသည်

အမိုက်တိုက်ကို ဖျက်ဆီးလျက် တည်နေ သကဲ့သို့ ထိုရဟန္တာသည် မာရ်စစ်သည်ကို ဖျက်ဆီးလျက် တည်၏” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

တတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၁ - ဗောဓိဝဂ် ===

၄ - ဟုံဟုက်သုတ်

၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဥရုဝေလတော နေရဉ္ဇရာမြစ်ကမ်းနား အဇပါလညောင်ပင်၏ အနီး၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပျဉ်ခွေကာ ဖလသမာပတ် သမာဓိချမ်းသာကို ခံစားလျက် တစ်ထိုင်တည်း ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် ထို (အရဟတ္တဖိုလ်) ဖလသမာပတ် သမာဓိမှ ထတော်မူ၏။

ထိုအခါတဟုန်းဟုန်း မာန်မူခြင်းကို ပြုတတ်သော သဘောရှိသော ပုဏ္ဏား တစ်ယောက်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ပြောဆိုပြီးလျှင် တစ်ခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဂေါတမ အဘယ်မျှဖြင့် ပြာဟ္မဏ ဖြစ်ပါသနည်း? ပြာဟ္မဏအဖြစ်ကို ပြုတတ်သောတရားတို့ ကား အဘယ်တို့ပါနည်း” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤပြဿနာ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- “အကြင်သူသည် မကောင်းမှုကို အပပြုပြီး ဖြစ်၏။ တဟုန်းဟုန်း မာန်မူခြင်းသဘော မရှိ၊ ကိလေသာဟူသော ဖန်ရည် မရှိ၊ ဘာဝနာကို စီးဖြန်းအားထုတ်သော စိတ်ရှိ၏။ သိခြင်း၏အဆုံး အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်၏။ မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီး ဖြစ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ပြာဟ္မဏမည်၏။ ထိုပြာဟ္မဏသည် (ဟုတ်မှန်သော) သဘောဖြင့် မြတ်သော စကားကိုလည်း ဆိုရာ၏။ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် လောကဝယ် တစ်စုံတစ်ရာ အာရုံ၌ တပ်မက်မှု စသည် တိုးပွါးခြင်း မရှိ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ဟုတ်မှန်သော သဘောဖြင့် ငါ ပြာဟ္မဏဟု ပြောဆို ထိုက်၏ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

စတုတ္ထသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၁ - ဗောဓိဝဂ် ===

၅ - ဗြာဟ္မဏသုတ်

၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာ အသျှင်မဟာ မောဂ္ဂလ္လာန် အသျှင်မဟာကဿပ အသျှင်မဟာကစ္စာယန အသျှင်မဟာကောဋ္ဌိက အသျှင်မဟာကပ္ပိန အသျှင်မဟာစုန္ဒ အသျှင်အနုရုဒ္ဓါ အသျှင်ရေဝတနှင့် အသျှင်နန္ဒ တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအသျှင်မြတ်တို့ လာကြသည်ကို အဝေးကပင်မြင်၍ ရဟန်းတို့အား "ရဟန်းတို့ ဗြာဟ္မဏ ဖြစ်သော ထိုသူတို့သည် လာကြကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ဗြာဟ္မဏဖြစ်သော ထိုသူတို့သည် လာကြကုန်၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ဗြာဟ္မဏဇာတ်ရှိသော ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား အဘယ်မျှဖြင့် ဗြာဟ္မဏ မည်ပါသနည်း? ဗြာဟ္မဏအဖြစ်ကို ပြုတတ်သော တရားတို့ကား အဘယ် မျှတို့ပါနည်း" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပြဿနာ၏ အနက်အဓိပ္ပါယ်ကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အကြင်ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် မကောင်းမှုတရားတို့ကို အပပြုပြီးဖြစ်လျက် အခါ ခပ်သိမ်း သတိ ရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ သွားလာနေထိုင်ကုန်၏။ သံယောဇဉ် ကုန်ခန်းပြီး၍ သစ္စာလေးပါးကို သိပြီး ဖြစ်ကုန်သော ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သာ လောက၌ အမှန်စင်စစ် ဗြာဟ္မဏတို့ မည်ကုန်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ပဉ္စမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၁ - ဗောဓိဝဂ် ===

၆ - မဟာကဿပသုတ်

၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် မကျန်းမမာ အနာနှိပ်စက်သည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်လျက် ပိပ္ပလိလိုဏ်ဂူ၌ နေတော်မူ၏။ ထို့နောက် အခါတစ်ပါး ၌ အသျှင်မဟာကဿပသည် ထိုအနာမှ ထမြောက်၏။ ထိုအနာမှ ထမြောက်ပြီးသော အသျှင်မဟာကဿပအား "ငါသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ နတ်သမီးငါးရာတို့သည် အသျှင်မဟာကဿပ၏ ဆွမ်းရရေးအတွက် (ဆွမ်းလောင်းရန်) ကြောင့်ကြ စိုက်နေ ကြကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် ထိုနတ်သမီးငါးရာတို့ကို ပယ်ကာ နံနက်အခါ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက် လမ်းခရီး ခိုကိုးရာမဲ့တို့ ရပ်ကွက် လမ်းခရီး ရက်ကန်းသည် ရပ်ကွက် လမ်းခရီးသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဆင်းရဲသား ရပ်ကွက် လမ်းခရီး ခိုကိုးရာမဲ့တို့ ရပ်ကွက် လမ်းခရီး ရက်ကန်းသည် ရပ်ကွက် လမ်းခရီးသို့ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော အသျှင်မဟာ ကဿပကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- "သူတစ်ပါးတို့ မွေးမြူမှု မခံမူ ၍ (လာဘ်ပူဇော်သကာအတွက် မိမိကိုယ်ကို) ထင်ရှားအောင် မပြုသော ဣန္ဒြေတို့ကို ဆုံးမပြီး၍ အရဟတ္တဖိုလ်ဟူသော အနှစ်သာရ၌ တည်သော အာသဝေါ ကုန်ခန်းပြီး၍ အပြစ်ဒေါသကို ထွေးအန်ပြီးသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို ဗြာဟ္မဏဟု ငါဘုရားဟော၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဆဋ္ဌသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၁ - ဗောဓိဝဂ် ===

၇ - အဇကလာပကသုတ်

၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဝါပြည် အဇကလာပက ဘီလူးနေရာ အဇကလာပကနတ်ကွန်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်မှောင်မိုက်သော ညဥ့်ဝယ် လွင်တီးခေါင်၌ နေတော်မူ၏။ မိုးသည်လည်း တစ်ပေါက်တစ်ပေါက် ရွာကျ၏။ ထိုအခါ အဇကလာပကဘီလူး သည် မြတ်စွာဘုရားအား ကြောက်ခြင်း တုန်လှုပ်ခြင်း ကြက်သီးမွေးညင်း ထခြင်းကို ဖြစ်စေလိုသောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဥ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးအရပ်၌ "အက္ကုလ ပက္ကုလ" ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် "ရဟန်း ဤသူသည် သင်၏ အသားကို စားတတ်သော ဘီလူးတည်း" ဟု အက္ကုလ ပက္ကုလ အသံ (ဘီလူးကြိမ်း ကြိမ်းသံ) ကို ပြု၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဘီလူးသဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- "အကြင်အခါ၌ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ် သည် မိမိ၏ သီလ သမာဓိစသော တရားတို့၌ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ၌ ဤပြအပ်သော ကြောက်မက်ဖွယ် ဘီလူးရုပ်ကို လည်းကောင်း၊ အက္ကုလ ပက္ကုလ (ကြိမ်းဝါးသံ) ကိုလည်းကောင်း လွန်မြောက်နိုင်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

သတ္တမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၁ - ဗောဓိဝဂ် ===

၈ - သင်္ဂါမဇိသုတ်

၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး ၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သင်္ဂါမဇိသည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ ရောက်လာ၏။ အသျှင်သင်္ဂါမဇိ ၏ မယားဟောင်းသည် "အသျှင်သင်္ဂါမဇိသည် သာဝတ္ထိ ပြည်သို့ ရောက်လာသည်" ဟု ကြား၍ သားငယ်များကို ခေါ်ယူလျက် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ သွား၏။

ထိုအခါ အသျှင်သင်္ဂါမဇိသည် သစ်ပင်တစ်ပင်၏ အရင်း၌ နေ့သန့်စင်ခြင်းဖြင့် ထိုင်နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင် သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် အသျှင်သင်္ဂါမဇိထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်သင်္ဂါမဇိအား "ရဟန်း သားငယ်ရှိသော ကျွန်တော်မကို လုပ်ကျွေးပါလော့" ဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။ ဤသို့ လျှောက်လေသော် အသျှင်သင်္ဂါမဇိသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် အသျှင်သင်္ဂါမဇိအား "ရဟန်း သားငယ်ရှိသော ကျွန်တော်မကို လုပ်ကျွေးပါလော့" ဟု လျှောက်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင် သင်္ဂါမဇိသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် အသျှင်သင်္ဂါမဇိအား "ရဟန်း သားငယ်ရှိသော ကျွန်တော်မကို လုပ်ကျွေးပါလော့" ဟု လျှောက်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင် သင်္ဂါမဇိသည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် ထိုကလေးကို အသျှင်သင်္ဂါမဇိ၏ ရှေ့၌ ချထား၍ "ရဟန်း ဤကလေးသည် သင်၏သားတည်း။ ထိုသားကို လုပ်ကျွေးလော့" ဟု (ဆိုကာ) ဖဲသွားလေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သင်္ဂါမဇိသည် ထိုကလေးကို ကြည့်လည်း မကြည့်၊ စကားလည်း မပြော၊ ထိုအခါ အသျှင်သင်္ဂါမဇိ၏ မယားဟောင်းသည် မနီးမဝေးအရပ်သို့ ရောက်၍ ပြန်ကြည့်လတ်သော် ထိုကလေးကို ကြည့်လည်းမကြည့်၊ စကားလည်း မပြောသော အသျှင်သင်္ဂါမဇိကို မြင်သောကြောင့် "ဤရဟန်းသည် သားဖြင့်လည်း အလိုမရှိဟု ထိုမယားဟောင်းအား အကြံဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ပြန်လှည့်၍ ကလေးကို ခေါ်ယူပြီးလျှင် ဖဲသွားလေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိအမြင်ကို လွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်မျက်စိဖြင့် အသျှင်သင်္ဂါမဇိ မယားဟောင်း၏ ဤဖောက်ပြန်ပုံ သဘောကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအနက် သဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- "လာသော မယားဟောင်းကို မနှစ်သက်၊ ပြန်သွားသည်ကို မစိုးရိမ်၊ ကပ်ငြိ တွယ်တာခြင်းမှ လွတ်သော သင်္ဂါမဇိရဟန်းကို ငြာဟ္မဏ (ရဟန္တာ) ဟု ငါဘုရား ဟော၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အဋ္ဌမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၁ - ဗောဓိဝဂ် ===

၉ - ဇဋိလသုတ်

၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဂယာမြို့ ဂယာသီသတောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာသော ရသေ့တို့သည် ချမ်းအေးကုန်သော ဆောင်းဥတု ညဥ့်အခါတွင် (တပို့တွဲ တပေါင်းလတို့၏) အကြား ရှစ်ညဥ့်တို့ဝယ် ဆီးနှင်းကျရာအခါ၌ "ဤအကျင့်ဖြင့် စင်ကြယ်၏" ဟု ဂယာဆိပ်၌ ငုပ်လည်း ငုပ်ကြကုန်၏။ ပေါ်လည်း ပေါ်ကြကုန်၏။ ငုပ်ခြင်း ပေါ်ခြင်းကိုလည်း ပြုကြကုန်၏။ (ရေဖြင့်) ခပ်၍ (မိမိကိုယ်ကို) လည်း သွန်းလောင်းကြကုန်၏။ မီးကိုလည်း ပူဇော်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ချမ်းအေးသော ဆောင်းဥတု ညဥ့်အခါတွင် (တပို့တွဲ တပေါင်းလတို့၏) အကြား ရှစ်ညဥ့်တို့ဝယ် ဆီးနှင်းကျရာ အခါ၌ "ဤအကျင့်ဖြင့် စင်ကြယ်၏" ဟု ဂယာဆိပ်၌ ငုပ်လည်းငုပ် ပေါ်လည်း ပေါ်ကြကုန်သော ငုပ်ခြင်း ပေါ်ခြင်းကိုလည်း ပြုကြကုန်သော ရေဖြင့်လည်း ခပ်၍ (မိမိကိုယ်ကို) လည်း သွန်းလောင်းကြကုန်သော မီးကိုလည်း ပူဇော်ကြကုန်သော ထိုများစွာသော ရသေ့တို့ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအနက်သဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "ဤဂယာမြစ်ဆိပ်၌ များစွာသော လူအပေါင်းသည် ရေချိုး၏။ ရေကြောင့် စင်ကြယ်ခြင်းကား မဖြစ်နိုင်၊ အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်၌ သစ္စာသည် လည်း ကောင်း မဂ်ဖိုလ်တရားသည် လည်းကောင်း ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် စင်ကြယ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ဗြာဟ္မဏ (ရဟန္တာ) မည်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

နဝမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၁ - ဗောဓိဝဂ် ===

၁၀ - ဗာဟိယသုတ်

၁၀။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သစ်သားပျဉ်ချပ် ဝတ်သောကြောင့် ဒါရုစီရိယမည်သော ဗာဟိယသည် ရိုသေခြင်း လေးမြတ်ခြင်း မြတ်နိုးခြင်း ပူဇော်ခြင်း တုပ်ဝပ်ခြင်းကို ခံယူလျက် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဆေးအသုံးအဆောင်ကို ရသည်ဖြစ်၍ သမုဒ္ဒရာကမ်းခြေ သုပ္ပါရကဆိပ်၌ နေ၏။ ထိုအခါ ဒါရုစီရိယမည်သော ဗာဟိယအား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ တစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းရာ၌ "လောက၌ ရဟန္တာတို့သည် လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်ကြသော သူတို့သည် လည်းကောင်း ရှိကုန်၏။ ငါသည် ထိုသူတို့တွင် တစ်ယောက် အပါအဝင်တည်း" ဟု ဤသို့ စိတ်အကြံသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဗာဟိယ၏ ရှေးဘဝက ဆွေမျိုးတော်ဖူးသော နတ်သားသည် စောင့်ရှောက်လိုသည် အစီးအပွါးကို အလို ရှိသည်ဖြစ်၍ သစ်သား အဝတ်ဝတ်သော ဗာဟိယ၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် သိသောကြောင့် သစ်သား အဝတ် ဝတ်သော ဗာဟိယရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ သစ်သား အဝတ်ဝတ်သော ဗာဟိယကို "ဗာဟိယ သင်သည် ရဟန္တာလည်း မဟုတ်၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်သူလည်း မဟုတ်၊ အကြင်အကျင့်ဖြင့် သင်သည် ရဟန္တာလည်း ဖြစ်ရာ၏။ အရဟတ္တမဂ် သို့လည်း ရောက်ရာ၏။ သင့်အား ထိုအကျင့်မျှသော်လည်း မရှိ" ဟု ဤစကားကို ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ဗာဟိယသည် နတ်သားအား နတ်နှင့်တကွသော လောက၌ ရဟန္တာသည် လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်သော သူတို့သည် လည်းကောင်း အဘယ်အရပ်၌ နေကြကုန်သနည်းဟု (မေးလေ၏)။ ဗာဟိယ ဥတ္တရတိုင်း ဇနပုဒ်တို့၌ သာဝတ္ထိမည်သော မြို့သည်ရှိ၏။ ထိုသာဝတ္ထိမြို့၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ၌ နေတော်မူ၏။ ဗာဟိယ ထိုမြတ်စွာဘုရား သည် ရဟန္တာလည်းဟုတ်၏။ ရဟန္တာ ဖြစ်ခြင်းငှါ တရားကိုလည်း ဟော၏ဟု (ပြောလေ၏)။

ထိုအခါ သစ်သား ပျဉ်ချပ်ဝတ်သော ဗာဟိယသည် ထိုနတ်သား၏ ထိတ်လန့်စေမှုကြောင့် ထိုခဏ၌ပင် သုပ္ပါရက ဆိပ်ကမ်းမှ ဖဲသွားလေ၏။ ခရီးအားလုံးတို့၌ တစ်ညဉ့်အိပ်နေခြင်းဖြင့် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုအခါ၌ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် လွင်တီးခေါင်၌ စင်္ကြံသွားကုန်၏။ ထိုအခါ သစ်သားပျဉ်ချပ် ဝတ်သော ဗာဟိယသည် ထိုရဟန်းတို့ ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုရဟန်းတို့ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ အဘယ်မှာ နေပါသနည်း? အလုံးစုံသော တရားတို့ကို ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြင်လိုပါကုန်၏" ဟု လျှောက်ထား၏။ ဗာဟိယမြတ်စွာဘုရားသည် ဆွမ်း အလို့ငှါ ရွာတွင်းသို့ ဝင်တော်မူ၏ဟု (ပြောဆိုကုန်၏)။

ထိုအခါ သစ်သားပျဉ်ချပ်ဝတ်သော ဗာဟိယသည် လျင်မြန်သော သဘောရှိကာ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှ ထွက်၍ သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဝင်လတ်သော် ကြည်ညိုဖွယ်ရှိသော ကြည်ညိုဖွယ်ကို ဆောင် သော ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေရှိသော ငြိမ်းအေး သော စိတ်ရှိသော မြတ်သော ဒမထ, သမထသို့ ရောက်သော ယဉ်ကျေးသော လုံခြုံသော ရဟန်း ဣန္ဒြေရှိသော ရဟန္တာ ဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရားကို သာဝတ္ထိမြို့၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်သည်ကို မြင်သောကြောင့် မြတ်စွာဘုရား ရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍

မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးဖြင့်တိုက်၍ မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား အကြင် တရားတော်သည် တပည့်တော်၏ ရှည်ကြာစွာသော နေ့ညဥ့်ပတ်လုံး အစီးအပွါး အလို့ငှါ ချမ်းသာ အလို့ငှါ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်အား ထိုတရားကို ဟောတော်မူပါလော့၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူ တတ်သော မြတ်စွာဘုရား ထိုတရားကို တပည့်တော်အား ဟောတော်မူပါလော့" ဟု ဤစကားကို လျှောက်ထား၏။ ဤသို့ လျှောက်ထားလတ်သော် မြတ်စွာဘုရား သည် သစ်သား ပျဉ်ချပ်ဝတ်သော ဗာဟိယကို "ဗာဟိယ အခါမဟုတ်သေး၊ ဆွမ်း အလို့ငှါ ရွာတွင်းသို့ ဝင်နေ၏" ဟု ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း သစ်သားပျဉ်ချပ်ဝတ်သော ဗာဟိယသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ အသက်အန္တရာယ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ တပည့်တော်၏ အသက်အန္တရာယ်တို့ကို လည်းကောင်း သိနိုင်ခဲပါ၏။ အကြင် တရားတော်သည် တပည့်တော်၏ ရှည်ကြာစွာသော နေ့ညဥ့်ပတ်လုံး အစီးအပွါး အလို့ငှါ ချမ်းသာ အလို့ငှါ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်အား ထိုတရားကို ဟောတော်မူပါလော့၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား ထိုတရားကို တပည့်တော်အား ဟောတော်မူပါလော့" ဟု ဤစကားကို လျှောက်ထား၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် သစ်သားပျဉ်ချပ်ဝတ်သော ဗာဟိယကို "ဗာဟိယ အခါမဟုတ်သေး၊ ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းအလို့ငှါ ဝင်နေ၏" ဟု ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း သစ်သားပျဉ်ချပ်ဝတ်သော ဗာဟိယသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ အသက်အန္တရာယ်တို့ကို လည်းကောင်း တပည့်တော်၏ အသက်အန္တရာယ်တို့ကို လည်းကောင်း သိနိုင်ခဲပါ၏။ အကြင် တရားတော်သည် တပည့်တော်၏ ရှည်ကြာစွာသော နေ့ညဥ့် ပတ်လုံး အစီးအပွါး အလို့ငှါ ချမ်းသာ အလို့ငှါ ဖြစ်၏။ မြတ်စွာဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော် အား တရားကို ဟောတော်မူပါလော့၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား တရားကို တပည့်တော်အား ဟောတော်မူပါလော့" ဟု ဤစကားကို လျှောက်ထား၏။

ထိုသို့ ဖြစ်လျှင် ဗာဟိယ သင်သည် ဤသို့ ကျင့်အပ်၏ "မြင်ရာ၌ မြင်ကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့။ ကြားရာ၌ ကြားကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့။ တွေ့ရာ၌ တွေ့ကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့။ သိရာ၌ သိကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့" ဟု ဤသို့ သင်သည် ကျင့်အပ်၏။ ဗာဟိယ အကြင်အခါ၌ သင်သည် မြင်ရာ၌ မြင်ကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့။ ကြားရာ၌ ကြားကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့။ တွေ့ရာ၌ တွေ့ကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့။ သိရာ၌ သိကာမျှ ဖြစ်လတ္တံ့။ ဗာဟိယ ထိုအခါ သင်သည် ထိုရာဂ စသည်နှင့်တကွ မဖြစ်လတ္တံ့။ ဗာဟိယ အကြင်အခါ သင်သည် ထိုရာဂ စသည်နှင့်တကွ မဖြစ်လတ္တံ့။ ဗာဟိယ ထိုအခါ သင်သည် ထိုရူပါရုံ စသည်၌ (နှစ်သက်မှု ပြစ်မှားမှု တွေဝေမှု) မဖြစ်လတ္တံ့။ ဗာဟိယ အကြင်အခါ ထိုရူပါရုံ စသည်၌ (နှစ်သက်မှု ပြစ်မှားမှု တွေဝေမှု) မဖြစ်လတ္တံ့။ ဗာဟိယ ထိုအခါ သင်သည် ဤမျက်မှောက်ဘဝ၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်ဘဝ၌ လည်းကောင်း၊ နှစ်ပါးစုံဘဝ၌ လည်းကောင်း မဖြစ်လတ္တံ့။ ဤသည်ပင်လျှင် ဆင်းရဲ၏ အဆုံးတည်းဟု (ဟောတော်မူ၏)။

ထိုအခါ သစ်သားပျဉ်ချပ်ကို ဝတ်သော ဗာဟိယမထေရ်အား ဤအကျဉ်းဖြစ်သော မြတ်စွာဘုရား တရားဟောခြင်း ဖြင့် ထိုခဏ၌ပင်လျှင် မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ စိတ်သည် လွတ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သစ်သားပျဉ်ချပ်ကို ဝတ်သော ဗာဟိယမထေရ်ကို ဤအကျဉ်း ဖြစ်သော ဆုံးမခြင်းဖြင့် ဆုံးမ၍ ဖဲကြွတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ဖဲကြွ၍ မကြာမီ နို့စို့သားငယ် ရှိသော နွားမသည် သစ်သား ပျဉ်ချပ်ကို ဝတ်သော ဗာဟိယမထေရ်ကို တွေ့၍ ဇီဝိတိန္ဒြေမှ ချ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့၌ ဆွမ်းအလို့ငှါ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံပြီးသည်မှ နောက်၌ ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကြွခဲ့ပြီးသော် များစွာသော ရဟန်းတို့နှင့်အတူ သာဝတ္ထိမြို့မှ ထွက်တော်မူ၍ သေသော သစ်သားပျဉ်ချပ်ကို ဝတ်သော ဗာဟိယကို မြင်၍ ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ဆောင်ယူကြလော့၊

သစ်သားပျဉ်ချပ်ကို ဝတ်သော ဗာဟိယ၏ ကိုယ်ကောင်ကို ညောင်စောင်းပေါ်သို့ တင်၍ ထုတ်ဆောင်လျက် မီးရှို့ကြကုန်လော့၊ ထိုဗာဟိယ၏ စေတီကိုလည်း ပြုကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ သင်တို့၏ သီတင်းသုံးဖော်သည် သေ၏” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

“အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ (စကားကို) ဝန်ခံ၍ သစ်သားပျဉ်ချပ်ကို ဝတ်သော ဗာဟိယ၏ ကိုယ်ကောင်ကို ညောင်စောင်းပေါ်သို့ တင်၍ ထုတ်ဆောင်လျက် မီးရှို့၍ ထိုဗာဟိယ၏ စေတီကို လည်း ပြုလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ နေကြကုန်၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ နေပြီးသော ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား သစ်သားပျဉ်ချပ်ကို ဝတ်သော ဗာဟိယ၏ ကိုယ်ကောင်ကို မီးရှို့အပ်ပါပြီ။ ထိုဗာဟိယ၏ စေတီကိုလည်း ပြုအပ်ပါပြီ။ ထိုဗာဟိယ၏ လားရာဂတိကား အဘယ်ပါနည်း။ ရှေးရှုရောက်ရာ တမလွန်ဘဝကား အဘယ်ပါနည်း” ဟု ဤစကားကို လျှောက်ထား ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ သစ်သားပျဉ်ချပ် ဝတ်သော ဗာဟိယသည် ပညာရှိ၏။ လောကုတ္တရာတရားအား လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ တရားတည်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါဘုရားကို မညှဉ်းဆဲ။ ရဟန်းတို့ သစ်သားပျဉ်ချပ် ဝတ်သော ဗာဟိယသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအနက်သဘောကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- “အကြင် နိဗ္ဗာန်၌ အာပေါဓာတ်သည် လည်းကောင်း၊ ပထဝီဓာတ်သည် လည်းကောင်း၊ တေဇောဓာတ်သည် လည်းကောင်း၊ ဝါယောဓာတ် သည် လည်းကောင်း မတည်နိုင်၊ ထိုနိဗ္ဗာန်၌ ကြယ်တို့သည် မတောက်ပကုန်။ နေသည်လည်း မတောက်ပ၊ လသည်လည်း မတောက်ပ၊ အမိုက်တိုက်လည်း မရှိ။

အကြင်အခါ၌ သစ္စာလေးပါးကို သိသောကြောင့် မုနိအမည်ရသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ကိုယ်တိုင် နိဗ္ဗာန်ကို သိ၏။ နိဗ္ဗာန်ကို သိပြီးသည်မှ နောက်၌ ရုပ်မှလည်းကောင်း၊ နာမ်မှ လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာဆင်းရဲမှ လည်းကောင်း လွတ်၏” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

(မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဥဒါန်းကိုလည်း ဟောတော်မူ၏ဟု အကျွန်ုပ် ကြားရဖူးပါ၏)။

ရှေးဦးစွာသော ဗောဓိဝဂ် ပြီး၏။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၂ - မုစလိန္ဒဝဂ် ===

၁ - မုစလိန္ဒသုတ်

၁၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်တော်မူစ ဥရုဝေလ တော နေရဉ္စရာမြစ်ကမ်းနား ကျည်းပင်ရင်း၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပျဉ်ခွေ ကာ ဖလသမာပတ်ကို ခံစားလျက် တစ်ထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ချမ်းအေးသောလေ နှိပ်စက်သည့် ခုနစ်ရက်စွေသောအခါမဲ့ မိုးကြီးသည် ရွာသွန်း၏။ ထိုအခါ မုစလိန္ဒနဂါး မင်းသည် မိမိဗိမာန်မှ ထွက်လာပြီးလျှင် "မြတ်စွာဘုရားကို အအေး အပူ ခြင် မှက် လေ နေပူ မြွေ ကင်း သန်းတို့၏ အတွေ့သည် မဖြစ်ပါစေလင့်" ဟု နှလုံးသွင်း၍ မြတ်စွာဘုရား၏ ကိုယ်တော်ကို အခွေတို့ဖြင့် ခုနစ်ပတ်ရစ်ပတ်၍ ဦးထိပ်ထက်၌ ကြီးစွာသော ပါးပျဉ်းကို မိုးလျက် တည်နေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့်ထို (အရဟတ္တဖိုလ်) ဖလသမာပတ်သမာဓိမှ ထ၏။ ထိုအခါ မုစလိန္ဒနဂါးမင်းသည် ကောင်းကင်၌ တိမ်တိုက် ပျောက်ပျက် ကင်းစင်သည်ကို သိ၍ မြတ်စွာဘုရား ကိုယ်တော်မှ အခွေတို့ကို ဖြေ၍ မိမိအသွင်ကို ပယ်ဖျောက်ကာ လုလင်အသွင်ကို ဖန်ဆင်းပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို လက်အုပ်ချီကာ ရှိခိုးလျက် မြတ်စွာဘုရား ရှေ့မှောက်၌ ရပ်တည်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ - "မဂ်ဉာဏ်လေးပါတည်း ဟူသော ရောင့်ရဲခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ ထင်ရှားသိပြီးသော တရားရှိသည့် ခပ်သိမ်းသော တရားတို့ကို မြင်သော ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်အား နိဗ္ဗာန်ဟူသော ဝိဝေကသည် ချမ်းသာ၏၊ လောက၌ အမျက်မထွက်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါ အပေါင်းတို့၌ (မညှဉ်းဆဲမိအောင်) စောင့်စည်းခြင်းသည် လည်းကောင်း ချမ်းသာ၏။

လောက၌ ကာမဂုဏ်တို့ကို လွန်မြောက်ခြင်းဟု ဆိုအပ်သော စွဲမက်မှု 'ရာဂ' ကင်းသည့် အဖြစ်သည် ချမ်းသာ၏။ ငါဟူသော မာန်ကို ဆုံးမနိုင်ခြင်းသည် စင်စစ် အမြတ်ဆုံး ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ပဌမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၂ - မုစလိန္ဒဝဂ် ===

၂ - ရာဇသုတ်

၁၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆွမ်းခံပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ကြ၍ တရားသဘင်မဏ္ဍပ်၌ စုဝေးထိုင်နေကြကုန်သော များစွာသော ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ မဂဓတိုင်းရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရ မင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပသေနဒီကောသလ မင်းသည် လည်းကောင်း ဤမင်းနှစ်ဦးတို့တွင် အဘယ်မင်းသည် ပိုလွန်၍ (မြေ၌ မြှုပ်ထား) များသော ဥစ္စာ ရှိသနည်း။ ပိုလွန်၍ များသော အတွင်းအပ အသုံးအဆောင် ရှိသနည်း။ ပိုလွန်၍ များသော ကျီကြ ဘဏ်တိုက် ရှိသနည်း။ ပိုလွန်၍ များသောတိုင်းပြည် ရှိသနည်း။ ပိုလွန်၍ များသော ဆင် မြင်းစသော ယာဉ်ရှိသနည်း။ ပိုလွန်၍ များသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ရှိသနည်း။ ပိုလွန်၍ ကြီးမားသော ဘုန်းကံ ရှိသနည်း။ ပိုလွန်၍ ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိသနည်း" ဟု ဤအကြားစကားသည် ထင်ရှားဖြစ်၏။

ထိုရဟန်းတို့၏ ဤအကြားစကား မပြီးပြတ်သေးမီ မြတ်စွာဘုရားသည် ညနေချမ်းအခါ (တစ်ပါးတည်း) ကိန်းအောင်း ရာမှ ထတော်မူ၍ တရားသဘင်မဏ္ဍပ်သို့ ချဉ်းကပ်လျက် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးသော် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စုဝေး ထိုင်နေကြကုန်သနည်း။ စုဝေးထိုင်နေကုန်သော သင်တို့၏ မပြီးပြတ်သေးသော အကြားစကားသည် အဘယ်နည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤနေရာ၌ ဆွမ်းခံပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲ၍ ပြန်လာကြကုန်သော တပည့်တော်တို့အား တရား သဘင်မဏ္ဍပ်၌ စုဝေးထိုင်နေကြကုန်စဉ် "ငါ့သျှင်တို့ မဂဓတိုင်းရှင် ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရမင်းသည် လည်းကောင်း၊ ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် လည်းကောင်း ဤမင်းနှစ်ဦး တို့တွင် အဘယ်မင်းသည် ပိုလွန်၍ (မြေ၌ မြှုပ်ထား) များသော ဥစ္စာ ရှိသနည်း။ ပိုလွန်၍ များသော အတွင်းအပ အသုံးအဆောင် ရှိသနည်း။ ပိုလွန်၍ များသော ကျီကြဘဏ်တိုက် ရှိသနည်း။ ပိုလွန်၍ များသော တိုင်းပြည် ရှိသနည်း။ ပိုလွန်၍များသော ဆင်မြင်းစသော ယာဉ် ရှိသနည်း။ ပိုလွန်၍ များသော စစ်သည်ဗိုလ်ပါ ရှိသနည်း။ ပိုလွန်၍ ကြီးမားသော ဘုန်းကံ ရှိသနည်း။ ပိုလွန်၍ ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိသနည်း" ဟု ဤအကြားစကားသည် ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်တို့၏ ဤအကြားစကား မပြီးပြတ်သေးမီ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူပါ၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုကုန်သော အမျိုးကောင်းသား ဖြစ်ကုန်သော သင်တို့အား ဤသို့ သဘောရှိသော စကားမျိုးကို ပြောဆိုခြင်း သည် မလျောက်ပတ်၊ ရဟန်းတို့ စုဝေး နေထိုင်ကြကုန်သော သင်တို့သည် တရားစကား ပြောဆိုမှုကို လည်းကောင်း၊ မြတ်သောဆိတ်ဆိတ်နေမှုကို လည်းကောင်း ဤကိစ္စနှစ်ပါးကိုသာ ပြုအပ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- "လောက၌ ကာမချမ်းသာသည် လည်းကောင်း၊ နတ်၌ ဖြစ်သော ချမ်းသာသည် လည်းကောင်း ဤချမ်းသာတို့သည် တဏှာကုန်ရာ (ဖလသမာပတ်) ချမ်းသာ၏ တစ်ဆယ့်ခြောက်စိတ် စိတ်၍ တစ်စိတ်ကိုမျှ မမီနိုင်ကုန်" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဒုတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၂ - မုစလိန္ဒဝဂ် ===

၃ - ဒဏ္ဍသုတ်

၁၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာသော သူငယ်တို့သည် သာဝတ္ထိမြို့ နှင့် ဇေတဝန်ကျောင်း၏ အကြား၌ မြွေကို တုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက် ညှဉ်းဆဲကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်တော်မူပြီးလျှင် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိမြို့နှင့် ဇေတဝန်ကျောင်း၏အကြား၌ မြွေကို တုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက် ညှဉ်းဆဲကြသော များစွာသော သူငယ်တို့ကို မြင်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- “အကြင်သူသည် မိမိ၏ ချမ်းသာကို ရှာမှီးသည် ဖြစ်၍ ချမ်းသာကို အလိုရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို တုတ်လှံကန် စသည်ဖြင့် ရိုက်နှက် ညှဉ်းဆဲ၏။ ထိုသူသည် တမလွန်ဘဝ၌ ချမ်းသာကို မရနိုင်။

အကြင်သူသည် မိမိ၏ ချမ်းသာကို ရှာမှီးသည်ဖြစ်၍ ချမ်းသာကို အလိုရှိကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို တုတ်လှံကန် စသည်ဖြင့် မရိုက်နှက် မညှဉ်းဆဲ၊ ထိုသူသည်သာ တမလွန်ဘဝ၌ ချမ်းသာကို ရနိုင်၏” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

တတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၂ - မုစလိန္ဒဝဂ် ===

၄ - သက္ကာရသုတ်

၁၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူရလျက် သင်္ကန်း ဆွမ်းကျောင်း သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေး အသုံးအဆောင် တို့ကို ရရှိ၏။ ရဟန်း သံဃာသည်လည်း အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူကြရလျက် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေး အသုံးအဆောင်တို့ကို ရ၏။ သာသနာတော်ပြင်ပ ဖြစ်သော တိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည်ကား အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို မခံယူကြရကုန်ဘဲ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို မရရှိကြ ကုန်။

ထိုအခါ သာသနာတော်ပြင်ပဖြစ်သော တိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာအား လည်းကောင်း၊ အရိုအသေ ပြုသည်ကို သည်းမခံနိုင်ကြ သောကြောင့် ရွာ၌ လည်းကောင်း၊ တော၌ လည်းကောင်း ရဟန်းတို့ကို မြင်ကြလျှင် ယုတ်မာကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးကုန်၏။ ခြိမ်းခြောက်ကုန်၏။ ခြုတ်ခြယ်ကုန်၏။ နှောင့်ယှက်ကုန်၏။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏ "အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူရလျက် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို ရရှိ၏။ ရဟန်း သံဃာသည်လည်း အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူရလျက် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်းသူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေး အသုံးအဆောင်တို့ကို ရရှိ၍ သာသနာတော်မှ ပြင်ပဖြစ်သော တိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည်ကား အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို မခံယူကြရဘဲ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေး အသုံးအဆောင်တို့ကို မရရှိကုန်။ အသျှင်ဘုရား သာသနာတော်မှ ပြင်ပဖြစ်သော ထိုတိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား အား လည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာအား လည်းကောင်း၊ အရိုအသေပြုသည်ကို သည်းမခံနိုင်သောကြောင့် ရွာ၌ လည်း ကောင်း၊ တော၌ လည်းကောင်း ရဟန်းတို့ကို မြင်လျှင် ယုတ်မာကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးကုန်၏။ ခြိမ်းခြောက် ကုန်၏။ ခြုတ်ခြယ်ကုန်၏။ နှောင့်ယှက်ကုန်၏ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- "ရွာ၌ လည်းကောင်း၊ တော၌ လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာဆင်းရဲနှင့် တွေ့ထိသော် ဤချမ်းသာ ဆင်းရဲသည် မိမိကြောင့် လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါး ကြောင့် လည်းကောင်း ဖြစ်၏ဟု အစွဲမထားရာ၊ တွေ့ထိခြင်းတို့သည် ခန္ဓာငါးပါးကို စွဲ၍ တွေ့ထိကုန်၏။ ခန္ဓာငါးပါး မရှိသူကို အဘယ်အကြောင်းကြောင့် တွေ့ထိခြင်းတို့သည် တွေ့ထိနိုင်ကုန်အံ့နည်း" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

စတုတ္ထသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၂ - မုစလိန္ဒဝဂ် ===

၅ - ဥပါသကသုတ်

၁၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဣစ္ဆာနင်္ဂလရွာသား ဥပါသကာ တစ်ယောက်သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ တစ်စုံတစ်ခု ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် ထိုဥပါသကာသည် သာဝတ္ထိမြို့ ၌ ပြုဖွယ်ကိစ္စကို ပြီးစီးစေ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေသော ထိုဥပါသကာအား မြတ်စွာဘုရားသည် "ဥပါသကာ ဤငါ့ထံသို့ လာသော အလှည့်အကြိမ်ကို ကြာမြင့်မှ သင် ပြုဘိ၏" ဟု ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမျှော်ရန် ချဉ်းကပ်လိုသည်မှာ ကြာမြင့်လှပါပြီ။ သို့သော်လည်း တပည့်တော်သည် ထိုထို ဤဤ ပြုဖွယ်အမှု ကြီးငယ်တို့ဖြင့် ကြောင့်ကြရှိပါ၏။ တပည့်တော်သည် ဤသို့ ကြောင့်ကြအားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမျှော်ရန် ချဉ်းကပ်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ခဲ့ပါဟု (လျှောက်၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- "တစ်ဆယ့်ခြောက်ချက် မင်္ဂကိစ္စကို ပြုပြီးဖြစ်၍ အကြားအမြင် များလျက် တစ်စုံတစ်ခု ကြောင့်ကြမှု တစ်စုံတစ်ရာ မရှိသူသည် အမှန်စင်စစ် ချမ်းသာ၏။ ကြောင့်ကြမှုရှိ၍ ပင်ပန်းခြင်းသို့ ရောက်သူကို ရှုလော့၊ သူတစ်ယောက်သည် သူတစ်ယောက် အပေါ်၌ တွယ်တာ စွဲလမ်းသည် ဖြစ်၍ ပင်ပန်း၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ပဉ္စမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၂ - မုစလိန္ဒဝဂ် ===

၆ - ဂဗ္ဘိနီသုတ်

၁၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ပရိဗိုဇ်၏ မယားဖြစ်သူ ပရိဗိုဇ်မငယ်သည် ကိုယ်ဝန်ရှိလျက် သားဖွားချိန် နီး၏။ ထိုအခါ ပရိဗိုဇ်မသည် ထိုပရိဗိုဇ်ယောက်ျားကို "ပုဏ္ဏား သင် သွားချေပါလော့၊ ငါ သားဖွားရန်အတွက် ဆီကို ဆောင်ယူချေပါလော့" ဟု ပြောဆို၏။

ဤသို့ ပြောဆိုသော် ထိုပရိဗိုဇ်ယောက်ျားသည် ထိုပရိဗိုဇ်မကို "ရှင်မ ငါသည် အဘယ်မှ ဆီကို ဆောင်ယူရအံ့နည်း" ဟု ပြော၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ထိုပရိဗိုဇ်မသည် ထိုပရိဗိုဇ်ယောက်ျားကို "ပုဏ္ဏား သင် သွားချေပါလော့၊ ငါ သားဖွား ရန်အတွက် ဆီကို ဆောင်ယူချေပါလော့" ဟု ပြောဆို၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ထိုပရိဗိုဇ် ယောက်ျားသည် ထိုပရိဗိုဇ်မကို "ရှင်မ ငါသည် အဘယ်မှ ဆီကို ဆောင်ယူရအံ့နည်း" ဟု ပြောဆို၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထိုပရိဗိုဇ်မသည် ထိုပရိဗိုဇ်ယောက်ျားကို "ပုဏ္ဏား သင် သွားချေပါလော့၊ ငါ သားဖွားရန်အတွက် ဆီကို ဆောင်ယူချေပါလော့" ဟု ပြောဆို ၏။

ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းကြီးသည် ကျီကြဘဏ္ဍာတိုက်ဝယ် သမဏအား လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏအား လည်းကောင်း ထောပတ်နှင့် ဆီကို အလိုရှိတိုင်း သောက်ခြင်းငှါ ပေးလှူ၏။ ဆောင်ယူ ခြင်းငှါကား မပေးလှူ။

ထိုအခါ ထိုပရိဗိုဇ်ယောက်ျားအား "ပသေနဒီကောသလမင်း၏ ကျီကြဘဏ္ဍာတိုက်ဝယ် သမဏအား လည်းကောင်း၊ ဗြာဟ္မဏအား လည်းကောင်း ထောပတ်နှင့် ဆီကို အလိုရှိတိုင်း သောက်ခြင်းငှါ ပေးလှူ၏။ ဆောင်ယူခြင်းငှါကား မပေး လှူ ငါသည် ပသေနဒီကောသလမင်း၏ ကျီကြဘဏ္ဍာတိုက်သို့ သွား၍ ဆီကို အလိုရှိတိုင်း သောက်ကာ အိမ်သို့ ပြန်ပြီး လျှင် ဤပရိဗိုဇ်မ သားဖွားရန်အတွက် ဆီကို အန်၍ ပေးရပါမူ ကောင်းလေစွ" ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် ထိုပရိဗိုဇ်ယောက်ျားသည် ပသေနဒီကောသလမင်း၏ ကျီကြဘဏ္ဍာတိုက်သို့ သွား၍ ဆီကို အလိုရှိတိုင်း သောက်ကာ အိမ်သို့ ပြန်ပြီးလျှင် ဆီကို အန်ထုတ်ခြင်းငှါလည်း မစွမ်းနိုင်၊ (ဝမ်းလျှောကျစေခြင်းငှါလည်း) မစွမ်းနိုင်၊ ထိုပရိဗိုဇ် ယောက်ျားသည် ထက်မြက် ကြမ်းကြုတ် စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ဖြင့် တွေ့ထိသောကြောင့် ကိုယ်ကို ထိုမှ ဤမှ လူးလှိမ့်နေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အခါ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထက်မြက် ကြမ်းကြုတ် ကုန်သော စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲ ဝေဒနာတို့ဖြင့် တွေ့ထိသည်ဖြစ်၍ ထိုမှ ဤမှ လူးလှိမ့်နေသော ထိုပရိဗိုဇ်ကို မြင်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- "ကြောင့်ကြမှု မရှိသူတို့သည် စင်စစ် ချမ်းသာကုန်၏။ အရိယာမဂ်ဉာဏ်သို့ ရောက်သူတို့သည် ကြောင့်ကြမှု မရှိကုန်။ ကြောင့်ကြမှု ရှိ၍ ပင်ပန်း ခြင်းသို့ ရောက်သောသူကို ရှုလော့၊ သူတစ်ယောက် သည် သူတစ်ယောက်အပေါ်၌ တွယ်တာ စွဲလမ်းသည်ဖြစ်၍ ပင်ပန်း၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူ၏။

ဆဋ္ဌသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၂ - မုစလိန္ဒဝဂ် ===

၇ - ဧကပုတ္တကသုတ်

၁၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥပါသကာတစ်ယောက်၏ ချစ်အပ် နှစ်သက်အပ်သော တစ်ဦးတည်းသော သားသည် ကွယ်လွန်လေ၏။

ထိုအခါ စိုစွတ်သော အဝတ် စိုစွတ်သော ဆံပင်ရှိကုန်သော များစွာသော ဥပါသကာတို့သည် နေ့ခင်းချည်း အချိန်၌ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်ကြကုန်၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ကြသော ထိုဥပါသကာတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် “စိုစွတ်သော အဝတ် စိုစွတ်သော ဆံပင်ရှိကုန်သော ဥပါသကာတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် ငါ့ထံသို့ နေ့လယ်ချည်း အချိန်၌ ချဉ်းကပ်ကုန် သနည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ထိုဥပါသကာသည် မြတ်စွာဘုရားအား “အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်၏ ချစ်အပ်နှစ်သက် အပ်သော တစ်ဦးတည်းသော သားသည် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် စိုစွတ်သော အဝတ်စိုစွတ်သော ဆံရှိသော တပည့်တော်တို့သည် နေ့ (မွန်းတည့်ချိန်) ၌ အသျှင်ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပါကုန်၏” ဟု လျှောက်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- “ချစ်အပ်သော သဘောရှိသော ရူပက္ခန္ဓာ စသည်တို့၌ သာယာမှုဖြင့် တပ်မက်ကြသော နတ်အပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ လူအပေါင်းတို့သည် လည်းကောင်း ဆင်းရဲကုန်လျက် ဆုတ်ယုတ်ကုန်၍ သေမင်း၏အလိုသို့ လိုက်ပါကြရကုန်၏။

အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် နေ့၌ လည်းကောင်း၊ ညဉ့်၌ လည်းကောင်း မေ့လျော့ခြင်း မရှိဘဲ ချစ်အပ်သော သဘောရှိ သော ခန္ဓာငါးပါးကို စွန့်ကုန်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လွန်မြောက်နိုင်ခဲသည့် သေမင်းသုံးသပ်အပ်သော ဝဋ္ဋဆင်းရဲ အမြစ်ကို တူးဖြိုနိုင်ကုန်၏” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

သတ္တမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၂ - မုစလိန္ဒဝဂ် ===

၈ - သုပ္ပဝါသာသုတ်

၁၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကုဏ္ဍိကာမြို့ ကုဏ္ဍဓာနတော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန် ဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက် ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမော တွေဝေရ၏။ ထိုသုပ္ပဝါသာမင်းသမီးသည် ထက်မြက်ကြမ်းကြုတ် စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ဖြင့် တွေ့ထိသည်ရှိသော် "အကြင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းငှါ တရားဟော၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်တိုင် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူပေစွတကား၊ အကြင် သံဃာတော်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းငှါ ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သံဃာတော်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူပေစွတကား၊ အကြင် နိဗ္ဗာန်၌ ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မရှိ၊ ထိုနိဗ္ဗာန် သည် အလွန်ချမ်းသာလေစွတကား" ဟု ဤသုံးပါးသော ကြံစည်ခြင်းတို့ဖြင့် သည်းခံ၏။

ထို့နောက် ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခင်ပွန်းသည်ကို ခေါ်၍ "အရှင့်သား သင်သည် လာပါလော့၊ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကျွန်မ၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးပါလော့၊ အနာရောဂါ ကင်းရှင်းခြင်း ဆင်းရဲကင်းခြင်း လျင်စွာ ထနိုင်ခြင်း ခွန်အားရှိခြင်း ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို မေးလျှောက်ပါ ချေလော့။ 'အသျှင်ဘုရား ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးပါ၏။ အနာရောဂါ ကင်းရှင်းခြင်း ဆင်းရဲကင်းခြင်း လျင်စွာထနိုင်ခြင်း ခွန်အားရှိခြင်း ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို မေးလျှောက်လိုက် ပါ၏' ဟု လျှောက်ပါလော့။ 'အသျှင်ဘုရား ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေရ၏။ သုပ္ပဝါသာမင်းသမီးသည် ထက်မြက်ကြမ်းကြုတ် စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲဝေဒနာတို့ဖြင့် တွေ့ထိသောအခါ အကြင် မြတ်စွာဘုရား သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းငှါ တရားဟော၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်တိုင် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ ပေစွတကား။ အကြင် သံဃာတော်သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းငှါ ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သံဃာတော်သည် ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူပေစွတကား။ အကြင် နိဗ္ဗာန်၌ ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မရှိ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်သည် အလွန်ချမ်းသာလေစွတကား' ဟု ဤသုံးပါးသော ကြံစည်ခြင်းတို့ဖြင့် သည်းခံ၏ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်ပါလော့" ဟု ဆို၏။

ထိုကောလိယမင်းသားသည် "ကောင်းပြီ" ဟု ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာ၏ (စကားကို) ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်ကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏ "အသျှင်ဘုရား ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးပါ၏။ အနာရောဂါ ကင်းရှင်းခြင်း ဆင်းရဲကင်းခြင်း လျင်စွာထနိုင်ခြင်း ခွန်အားရှိခြင်း ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို မေးလျှောက်လိုက် ပါ၏။ 'အသျှင်ဘုရား ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေရ၏။ ထိုသုပ္ပဝါသာမင်းသမီးသည် ထက်မြက်ကြမ်းကြုတ် စပ်ရှားကုန်သော ဆင်းရဲ ဝေဒနာတို့ဖြင့် တွေ့ထိသောအခါ အကြင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို ပယ်ခြင်းငှါ တရားဟော ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ကိုယ်တော်တိုင် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိတော်မူ ပေစွတကား၊ အကြင် သံဃာတော် သည် ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲကို

ပယ်ခြင်းငှါကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူ၏။ ထိုမြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် သံဃာတော် သည် ကောင်းစွာ ကျင့်တော်မူပေစွတကား၊ အကြင် နိဗ္ဗာန်၌ ဤသို့ သဘောရှိသော ဆင်းရဲ မရှိ၊ ထိုနိဗ္ဗာန်သည် အလွန် ချမ်းသာလေစွတကား' ဟု ဤသုံးပါးသော ကြံစည်ခြင်းတို့ဖြင့် သည်းခံ၏။ ဤသို့လည်း လျှောက်လိုက်ပါ၏" ဟု (လျှောက်၏)။

"ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ရောဂါမရှိမူ၍ ချမ်းသာစေသတည်း။ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားစေ သတည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ရောဂါ မရှိမူ၍ ချမ်းသာစွာ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားမြင်လေ၏။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုကောလိယမင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ မိမိအိမ်သို့ ပြန်သွားလေ၏။ ကောလိယမင်းသားသည် ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားမြင်ပြီးသော ရောဂါ မရှိမူ၍ ချမ်းသာခြင်းရှိသော ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာကို မြင်၍ ကောလိယမင်းသားအား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏ "အချင်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၏ ကြီးသောတန်ခိုး ကြီးသော အာနုဘော် ရှိသည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ဖွယ်ရှိပေစွ၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပေစွ၊ မြတ်စွာဘုရား မိန့်ဆိုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဤကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ရောဂါ မရှိမူ၍ ချမ်းသာစွာ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားမြင်၏" ဟု နှစ်လိုခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း နှစ်သက်ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထို့နောက် ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခင်ပွန်းသည်ကို ခေါ်၍ "အရှင့်သား လာပါဦး လော့၊ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကျွန်မ၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးပါလော့ 'အသျှင်ဘုရား ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးပါ၏'၊ 'အသျှင်ဘုရား ကောလိယ မင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေ ရ၏။ သုပ္ပဝါသာမင်းသမီးသည် ရောဂါမရှိမူ၍ ချမ်းသာစွာ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားမြင်ပါ၏။ သုပ္ပဝါသာမင်းသမီး သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ဆွမ်းစားပင့်ဖိတ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူတကွ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာ၏ ဆွမ်းတို့ကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သည်းခံ သာယာတော်မူပါ' ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်ထားလော့" ဟု ပြောဆို၏။

ကောလိယမင်းသားသည် "ကောင်းပြီ" ဟု ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာ၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက် ၏။

အသျှင်ဘုရား ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးပါ၏။ "အသျှင်ဘုရား ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေပါ၏။ သုပ္ပဝါသာမင်းသမီးသည် ရောဂါ မရှိမူ၍ ချမ်းသာစွာ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားမြင်၏။ သုပ္ပဝါသာမင်းသမီးသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ဆွမ်းစားပင့်ဖိတ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသည် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူတကွ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာ၏ ဆွမ်းတို့ကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သည်းခံ သာယာတော်မူပါ" ဟု ဤသို့လည်း လျှောက်လိုက်ပါ၏ဟု (ဤသို့ လျှောက်၏)။

ထိုအခါ တစ်ယောက်သော ဥပါသကာသည် ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို နက်ဖြန် အလို့ငှါ ဆွမ်းစားပင့် ဖိတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ထိုဥပါသကာသည်ကား အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်၏ အလုပ်အကျွေး ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်ကို ခေါ်၍ "မောဂ္ဂလ္လာန် လာဦးလော့၊

ဥပါသကာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုဥပါသကာကို ဤသို့ ပြောဆိုလော့ 'ဥပါသကာ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေရ၏။ သုပ္ပဝါသာမင်းသမီးသည် ယခုအခါ ရောဂါမရှိမူ၍ ချမ်းသာစွာ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားမြင်၏။ သုပ္ပဝါသာမင်းသမီးသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ဆွမ်းစားပင့်ဖိတ်၏။ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကျွေးပါစေ၊ သင်ကား နောက်မှ ကျွေးပါ' ဟု ပြောချေလော့၊ ဤဥပါသကာသည် သင်၏ အလုပ်အကျွေးတည်း" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ ဥပါသကာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုဥပါသကာကို ဤသို့ မိန့်ဆို၏ "ဥပါသကာ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်ရ၏။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ကိုယ်ဝန်ကြောင့် မိန်းမောတွေဝေ၏။ သုပ္ပဝါသာမင်းသမီးသည် ယခုအခါ ရောဂါမရှိမူ၍ ချမ်းသာစွာ ရောဂါကင်းသော သားကို ဖွားမြင်၏။ သုပ္ပဝါသာမင်းသမီးသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူး ရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ဆွမ်းစားပင့်ဖိတ်၏။ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကျွေးပါစေ၊ သင်ကား နောက်မှ ကျွေးပါ" ဟု ဤသို့ (မိန့်ဆို၏)။

အသျှင်ဘုရား အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် တပည့်တော်၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လည်းကောင်း၊ အသက်ကို လည်း ကောင်း၊ သဒ္ဓါတရားကို လည်းကောင်း ဤသုံးပါးသော တရားတို့ကို အာမခံနိုင်ပါမူ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကျွေးပါစေ၊ တပည့်တော်ကား နောက်မှ ကျွေးပါမည်ဟု (လျှောက်၏)။ ဥပါသကာ ထိုတရားသုံးပါး တို့တွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လည်းကောင်း၊ အသက်ကို လည်းကောင်း ဤနှစ်ပါးသော တရားတို့ကို ငါ အာမခံနိုင်၏။ သဒ္ဓါ တရားကိုမူကား သင်သည်ပင်လျှင် အာမခံလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် တပည့်တော်၏ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို လည်းကောင်း အသက်ကို လည်း ကောင်း တရားနှစ်ပါးကို အာမခံနိုင်ပါမူ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကျွေးပါစေ၊ တပည့်တော်က နောက်မှ ကျွေးပါမည်ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ထိုဥပါသကာကို သိစေပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ထိုဥပါသကာကို အသိပေးခဲ့ပါပြီ။ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာ သည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဆွမ်းကျွေးပါစေ၊ ထိုဥပါသကာသည် နောက်မှ ကျွေးပါလိမ့်မည်" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဘုရားအမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်သည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် မိမိကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏။ ထိုသူငယ် ကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားနှင့် ရဟန်းသံဃာ အားလုံးကို ရှိခိုးစေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် ထိုသူငယ်ကို "သူငယ် သင့်အား ခန့်ကျန်း၏လော၊ မျှတ၏လော၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ ကင်းပါ၏လော" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရားသာရိပုတြာ တပည့်တော်အား အဘယ်မှာ ခန့်ကျန်းပါအံ့နည်း။ မျှတပါအံ့နည်း။ တပည့်တော်သည် ခုနစ်နှစ်တို့ပတ်လုံး သွေးအိုင်ထဲ၌ နေခဲ့ရပါသည်ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာသည် "ငါ၏ သားသည် တရားစစ်သူကြီး အသျှင်သာရိပုတြာနှင့် အတူတကွ ပြောဆို၏" ဟု နှစ်လိုခြင်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း နှစ်သက် ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာအား နှစ်လို ဝမ်းမြောက်ခြင်း နှစ်သက်ရွှင်လန်းခြင်း ဖြစ်သည်ကို သိသောကြောင့် ကောလိယမင်းသမီး သုပ္ပဝါသာကို "သုပ္ပဝါသာ

သင်သည် ဤသားမှတစ်ပါး ဤသို့ သဘော ရှိသော သားမျိုးကို အလိုရှိသေးသလော” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်မသည် ဤသားမှတစ်ပါး ဤသို့ သဘောရှိကုန်သော သားခုနစ်ယောက်တို့ကို အလိုရှိပါသေးသည်ဟု (လျှောက်၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- “မသာယာ အပ်သော သဘောတရားသည် သာယာဖွယ်အသွင် သဘောဖြင့်လည်းကောင်း မချစ်ခင် အပ်သော သဘောတရားသည် ချစ်ခင်ဖွယ် အသွင် သဘောဖြင့် လည်းကောင်း ဆင်းရဲသော သဘော တရားသည် ချမ်းသာဖွယ်အသွင် သဘောဖြင့် လည်းကောင်း မေ့လျော့နေသူကို လွှမ်းမိုးဖိစီး၏” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အဋ္ဌမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၂ - မုစလိန္ဒဝဂ် ===

၉ - ဝိသာခါသုတ်

၁၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မိဂါရမာတာ ဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မိဂါရမာတာ ဝိသာခါ၏ တစ်ခုသော ကိစ္စရပ်သည် ပသေနဒီကောသလမင်းနှင့် စပ်ဆိုင်နေ၏။ ထိုကိစ္စကို ပသေနဒီ ကောသလမင်းသည် (ဝိသာခါ) အလိုအတိုင်း မပြီးစေ။

ထို့နောက် မိဂါရမာတာ ဝိသာခါသည် နေ့လယ်ချည်း အချိန်၌ပင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေသော မိဂါရမာတာ ဝိသာခါကို မြတ်စွာဘုရား သည် “ဝိသာခါ သင်သည် ယခု နေ့လယ်အချိန်၌ အဘယ်မှ လာသနည်း” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား တပည့် တော်မ၏ တစ်ခုသော ကိစ္စရပ်သည် ပသေနဒီကောသလမင်းနှင့် စပ်ဆိုင်နေ၏။ ထိုကိစ္စကို ပသေနဒီကောသလမင်းသည် (တပည့်တော်မ) အလိုအတိုင်း မပြီးပါစေဟု (လျှောက်၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- “သူတစ်ပါး အလိုလိုက်ရမှု ဟူသမျှသည် ဆင်းရဲ၏။ အစိုးရမှုဟူသမျှသည် ချမ်းသာ၏။ မှန်လှ၏။ ယောဂလေးပါးမှ လွန်နိုင်ခဲသောကြောင့် သတ္တဝါတို့ သည် သူတစ်ပါးတို့နှင့် ဆက်ဆံရာ၌ပင် ပန်းကြရ ကုန်၏” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

နဝမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၂ - မုစလိန္ဒဝဂ် ===

၁၀ - ဘဒ္ဒိယသုတ်

၂၀။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အနုပိယမြို့ သရက်တော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကာဠိဂေါဓာ (သာကီဝင်မင်းသမီး) ၏သားဖြစ်သော အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် တော၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေသည်ဖြစ်စေ "ဩော် ချမ်းသာပေစွ၊ ဩော် ချမ်းသာပေစွ" ဟု မပြတ် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏။

ကာဠိဂေါဓာ (သာကီဝင်မင်းသမီး) ၏သား အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် တော၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည် ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေသည်ဖြစ်စေ "ဩော် ချမ်းသာပေစွ၊ ဩော် ချမ်းသာပေစွ" ဟု မပြတ် ဥဒါန်းကျူး ရင့်သည်ကို များစွာသော ရဟန်းတို့ ကြားကြ၍ ထိုရဟန်းတို့အား ဤသို့ အကြံဖြစ်၏ "ငါ့သျှင်တို့ မချွတ် ဧကန် ကာဠိဂေါဓာ၏သား အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် မမွေ့လျော်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုအသျှင် ဘဒ္ဒိယသည် လူ့ဘဝ က ခံစားခဲ့ဖူးသော မင်းစည်းစိမ်ကို အစဉ်အောက်မေ့လျက် တော၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌နေသည်ဖြစ်စေ "ဩော် ချမ်းသာပေစွ၊ ဩော် ချမ်းသာပေစွ" ဟု မပြတ် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏ဟု (ဤအကြံသည် ဖြစ်၏)။

ထို့နောက် များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခု သော အရပ်၌ ထိုင်ကြကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏ "အသျှင်ဘုရား ကာဠိဂေါဓာ၏ သား အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် တော၌ နေသည် ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည် ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေသည်ဖြစ်စေ 'ဩော် ချမ်းသာပေစွ၊ ဩော် ချမ်းသာပေစွ' ဟု မပြတ်ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်ပါ၏။ မချွတ်ဧကန် ကာဠိဂေါဓာ၏သား အသျှင် ဘဒ္ဒိယသည် မမွေ့လျော်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုအသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် လူ့ဘဝက ခံစားခဲ့ဖူးသော မင်းစည်းစိမ်ကို အစဉ်အောက်မေ့လျက် တော၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေသည်ဖြစ်စေ "ဩော် ချမ်းသာပေစွ၊ ဩော် ချမ်းသာပေစွ" ဟု မပြတ် ဥဒါန်းကျူးရင့်ပါ၏ ဟု (လျှောက်ထားကုန်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတစ်ပါးကို ခေါ်၍ "ရဟန်း လာလော့၊ ငါ၏ စကားဖြင့် ဘဒ္ဒိယရဟန်းကို 'ငါ့သျှင် ဘဒ္ဒိယ သင့်ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏' ဟု ခေါ်ချေလော့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ (စကားတော်ကို) ဝန်ခံ၍ ကာဠိဂေါဓာ၏သား အသျှင်ဘဒ္ဒိယထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကာဠိဂေါဓာ၏သား အသျှင်ဘဒ္ဒိယကို "ငါ့သျှင်ဘဒ္ဒိယ သင့်ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏" ဟု ဤသို့ ပြောကြား၏။ "ငါ့သျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု ကာဠိဂေါဓာ၏သား အသျှင်ဘဒ္ဒိယသည် ထိုရဟန်း၏ (စကားကို) ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေသော ကာဠိဂေါဓာ၏သား အသျှင်ဘဒ္ဒိယကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဘဒ္ဒိယ သင်သည် တော၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေသည်ဖြစ်စေ "ဩော် ချမ်းသာ ပေစွ၊ ဩော် ချမ်းသာပေစွ" ဟု မပြတ် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏ဟု ငါ ကြားရခြင်းသည် မှန်သလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏ဟု (လျှောက်ထား၏)။

ဘဒ္ဒိယ သင်သည် အဘယ်အကြောင်းကို သိမြင်သောကြောင့် တောခ၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည် ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်၌ နေသည်ဖြစ်စေ "သြော် ချမ်းသာပေစွ၊ သြော် ချမ်းသာပေစွ" ဟု မပြတ် ဥဒါန်းကို ကျူးရင့် သနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ရှေးလူအဖြစ်ဖြင့် မင်းပြုစဉ် နန်းတော်တွင်း နန်းတော်ပြင်၌ လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်အပ်ပါ၏။ မြို့တွင်း မြို့ပြင်၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင် အပ်ပါ၏။ ဇနပုဒ်အတွင်း ဇနပုဒ် အပြင်၌လည်း အစောင့်အရှောက်ကို ကောင်းစွာ စီရင်အပ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုတပည့်တော်သည် ဤသို့ စောင့်ရှောက်အပ် လုံခြုံစေအပ်သည် ဖြစ်သော်လည်း ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်သည်ဖြစ်၍ နေရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ယခုအခါ၌မူကား တောခ၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေသည်ဖြစ်စေ မကြောက်မရွံ့ မထိတ်မလန့်သည် ဖြစ်၍ တစ်ယောက်တည်း ကြောင့်ကြမဲ့ ကြက် သီးမွေးညင်း မထဘဲ သူတစ်ပါးနှင့် စပ်သော အသက်မွေးခြင်း ရှိသည်ဖြစ်၍ သားသမင်စိတ်ထားဖြင့် နေရပါ၏။ အသျှင် ဘုရား တပည့်တော်သည် ဤအကြောင်းကို သိမြင်သည်ဖြစ်၍ တောခ၌ နေသည်ဖြစ်စေ သစ်ပင်ရင်း၌ နေသည်ဖြစ်စေ၊ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်၌ နေသည်ဖြစ်စေ "သြော် ချမ်းသာပေစွ၊ သြော် ချမ်းသာပေစွ" ဟု မပြတ် ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်ပါ၏ ဟု (လျှောက်ထားလေ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်၏ အတွင်းစိတ်၌ အမျက် 'ဒေါသ' တို့သည် မရှိကုန်။ ဤသို့ ပြည့်စုံခြင်း ပျက်စီးခြင်းကိုလည်း လွန်မြောက်၏။ ဘေးကင်း၍ ချမ်းသာသော ကြောင့်ကြကင်းသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို နတ်တို့သည်ပင် မြင်ရန် မစွမ်းနိုင်ကုန်" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော် မူ၏။

ဒသမသုတ်။

နှစ်ခုမြောက် မုစလိန္ဒဝဂ် ပြီး၏။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၃ - နန္ဒဝဂ် ===

၁ - ကမ္မဝိပါကဇသုတ်

၂၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထား၍ တင်ပျဉ်ခွေပြီးလျှင် ရှေးကံ၏ အကျိုးကြောင့် ဖြစ်သော ထက်မြက် ကြမ်းတမ်း စပ်ရှားသော ဆင်းရဲဝေဒနာကို သည်းခံလျက် အမှတ်ရမှု 'သတိ' ဆင်ခြင်ဉာဏ် 'သမ္ပဇဉ်' ရှိသည်ဖြစ်၍ မပင်မပန်း ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထား၍ တင်ပျဉ်ခွေပြီးလျှင် ရှေးကံ၏ အကျိုးကြောင့် ဖြစ်သော ထက်မြက် ကြမ်းတမ်း စပ်ရှားသော ဆင်းရဲဝေဒနာကို သည်းခံလျက် အမှတ်ရမှု 'သတိ' ဆင်ခြင်ဉာဏ် 'သမ္ပဇဉ်' ရှိသည် ဖြစ်၍ မပင်မပန်း ထိုင်နေသော ထိုရဟန်းကို မြင်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- "ကံအလုံးစုံကို စွန့်ပယ်ပြီး၍ ရှေးက ပြုဖူးသော ရာဂစသော မြူကို ခါထုတ်လျက် ငါ ငါဟု မစွဲလမ်းဘဲ (နိဗ္ဗာန်၌) တည်သော တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံ သော ရဟန်းအား မိမိကို လုပ်ကျွေး ပြုစုရန်အတွက် လူအပေါင်းကို ပြောဆိုခြင်းငှါ အလိုမရှိ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူ၏။

ပဌမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၃ - နန္ဒဝဂ် ===

၂ - နန္ဒသုတ်

၂၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ညီ မိထွေးတော်၏ သားဖြစ်သော အသျှင်နန္ဒသည် များစွာသော ရဟန်းတို့အား "ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် မပျော်ရွှင်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်နေရပါ၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို အပြည့်အစုံ ဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်တော့ပါ၊ သိက္ခာချ၍ လူထွက်တော့အံ့" ဟု ပြောဆို၏။

ထိုအခါ ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ညီ မိထွေးတော်၏ သားဖြစ်သော အသျှင်နန္ဒသည် များစွာသော ရဟန်းတို့အား 'ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် မပျော်ရွှင်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်နေရ ပါ၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို

အပြည့်အစုံ ဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်တော့ပါ၊ သိက္ခာချ၍ လူထွက်တော့အံ့’ ဟု ပြောဆိုပါ သည်” ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတစ်ပါးကို ခေါ်၍ “ရဟန်း လာလော့၊ ငါဘုရား၏ စကားဖြင့် နန္ဒရဟန်းကို ‘ငါ့သျှင် နန္ဒ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကို ခေါ်တော်မူ၏’ ဟု ခေါ်ချေလော့” ဟု မိန့်တော်မူ၏။ “အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ” ဟု ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ အသျှင်နန္ဒထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင်နန္ဒကို “ငါ့သျှင် နန္ဒ သင့်ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏” ဟု ဤသို့ ပြောဆို၏။

“ငါ့သျှင် ကောင်းပါပြီ” ဟု အသျှင်နန္ဒသည် ထိုရဟန်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်၏။ တစ်ခုသောနေရာ၌ ထိုင်သော အသျှင်နန္ဒကို “နန္ဒ သင်သည် များစွာသော ရဟန်းတို့အား ငါ့သျှင်တို့ ငါသည် မပျော်ရွှင်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်နေရပါ၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို အပြည့်အစုံ ဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင် တော့ပါ၊ သိက္ခာချ၍ လူထွက်တော့အံ့” ဟု ပြောဆို၏ဟု ငါ ကြားရသည်ကား မှန်သလော ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား မှန်ပါ၏ ဟု (လျှောက်၏)။

နန္ဒ သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် မပျော်ရွှင်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သနည်း။ မြတ်သော အကျင့်ကို အပြည့်အစုံ ဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်မူ၍ သိက္ခာချ၍ လူထွက်လိုဘိ သနည်း ဟု (မေးမြန်းတော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား တစ်ဝက်သာ ဖြီးပြီးသော ဆံပင်တို့ဖြင့် သာကီဝင်မင်းသမီး ဇနပဒကလျာဏီသည် တပည့်တော် အိမ်မှ ထွက်လာစဉ် တပည့်တော်ကို စောင့်ငဲ့ကြည့်ရှုလျက် “အရှင့်သား လျင်မြန်စွာ ပြန်လာခဲ့ပါ” ဟု ဤသို့ ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုတပည့်တော်သည် ထိုစကားကို မပြတ် အောက်မေ့ သောကြောင့် မပျော်ရွှင်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်နေရပါ၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို အပြည့်အစုံ ဆောင်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ပါ၊ သိက္ခာချ၍ လူထွက်ပါအံ့ဟု (လျှောက် ထား၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်နန္ဒ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လျက် အားရှိသော ယောကျာ်းသည် ကွေးသော လက်ကို ဆန့်တန်းသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆန့်တန်းသော လက်ကို ကွေးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူပင် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်မှ ကွယ်ခဲ့လျက် တာဝတိံသာ နတ်ဘုံတို့၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။

ထိုအခါ ခိုခြေ အဆင်းရှိကုန်သော နတ်သမီးငါးရာတို့သည် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းထံသို့ ခစားရန် လာကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်နန္ဒကို “နန္ဒ သင်သည် ခိုခြေ အဆင်း ရှိကုန်သော ဤနတ်သမီး ငါးရာတို့ကို မြင်၏လော” ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြင်ပါ၏ဟု (လျှောက်ထား၏)။

နန္ဒ ထိုအရာကို သင်အဘယ်သို့ ထင်မှတ်သနည်း။ သာကီဝင်မင်းသမီး ဇနပဒကလျာဏီနှင့် ခိုခြေ အဆင်းရှိကုန် သော ဤနတ်သမီးငါးရာတို့သည် အဘယ်က ပို၍ အဆင်းလှပသနည်း။ ပို၍ ရှုချင်ဖွယ် ရှိသနည်း။ ပို၍ နှစ်သက်ဖွယ် ရှိသနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နား နှာခေါင်းပြတ်ကာ ကိုယ်အင်္ဂါ ပျက်စီးသော မျောက်မကဲ့သို့ ဤအတူ ဤနတ်သမီးငါးရာတို့ကို ထောက်ဆလျှင် သာကီဝင်မင်းသမီး ဇနပဒကလျာဏီသည် မိန်းမ ဟူသော အရေအတွက်သို့ပင် မဝင်ပါ၊ တစ်စိတ်မျှ မမှီပါ၊ မနှိုင်းစာလောက်ပါ၊ စင်စစ်မှာကား ဤနတ်သမီးငါးရာတို့ကသာ ပို၍ အဆင်းလှပါကုန်၏။ ပို၍ ရှုချင်ဖွယ် ရှိပါကုန်၏။ ပို၍နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်၏)။

နန္ဒ သာသနာတော်၌ ပျော်ရွှင်စွာ နေလော့၊ နန္ဒ ပျော်ရွှင်စွာ နေလော့၊ ခိုခြေ အဆင်းရှိသော နတ်သမီး ငါးရာတို့ကို ရဖို့ရန်အတွက် ငါတာဝန်ယူ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား သည် တပည့်တော်အတွက် ခိုခြေအဆင်း ရှိသော နတ်သမီးငါးရာတို့ကို ရဖို့ရန် မြတ်စွာဘုရား တာဝန်ယူနိုင်ပါမူ တပည့်တော်သည် သာသနာတော်တွင်းဝယ် ဘုရားရှင် အထံတော်၌ ပျော်ရွှင်စွာ နေပါတော့မည် ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်နန္ဒ၏ လက်မောင်းကို ကိုင်လျက် အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေးသော လက်ကို ဆန့်တန်းသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆန့်တန်းသော လက်ကို ကွေးသကဲ့သို့ လည်း ကောင်း ဤအတူပင် တာဝတိံသာနတ်တို့ပြည်မှ ကွယ်ခဲ့လျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်၌ ထင်ရှားဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့သည် "မြတ်စွာဘုရား၏ညီ မိထွေးတော်၏ သားဖြစ်သော အသျှင်နန္ဒသည် နတ်သမီး တို့ကို ရလိုမှုကြောင့် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏။ ထိုအသျှင်နန္ဒအတွက် ခိုခြေအဆင်း ရှိကုန်သော နတ်သမီးငါးရာတို့ကို ရဖို့ရန် မြတ်စွာ ဘုရားက တာဝန်ယူသတတ်" ဟု ကြားကြကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်နန္ဒ၏ အပေါင်းအဖော် ရဟန်းတို့သည် အသျှင်နန္ဒကို "အသျှင်နန္ဒသည် နတ်သမီး တို့ကို ရလိုမှုကြောင့် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သတဲ့၊ ထိုအသျှင်နန္ဒအတွက် ခိုခြေ အဆင်းရှိသော နတ်သမီးငါးရာတို့ကို ရဖို့ရန် မြတ်စွာဘုရားက တာဝန်ယူခဲ့သတဲ့၊ အသျှင်နန္ဒသည် ကြေးစား ဖြစ်လေစွတကား၊ အသျှင်နန္ဒသည် ကုန်ဝယ်သူ ဖြစ်လေစွ တကား" ဟု သူခစားဟူသော စကားလုံးဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကုန်ဝယ်သူဟူသော စကားလုံးဖြင့် လည်းကောင်း ကျီစယ် ပြောဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်နန္ဒသည် အပေါင်းအဖော် ရဟန်းတို့၏ သူခစားဟူသော ကျီစယ်ချက် ကုန်ဝယ်သူ ဟူသော ကျီစယ် ချက်ကြောင့် ငြီးငွေ့ရှက်နိုး စက်ဆုပ်သည်ဖြစ်၍ တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ မမေ့မလျော့ ပြင်းထန်သော ဝီရိယ ရှိသည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်ထားသော စိတ်ရှိလျက် နေသည်ရှိသော် မကြာမြင့်မီပင်လျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုကြသော အမျိုးသားများ အလိုရှိအပ်သော အတုမရှိ မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံး အရဟတ္တဖိုလ်ကို မျက်မှောက် ဘဝ၌သာလျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုလျက် ကပ်ရောက်ကာ နေ၏။ "ပဋိသန္ဓေနေမှု ကုန်ပြီ။ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံးပြီးပြီ။ ပြုဖွယ် (မဂ်) ကိစ္စကို ပြုပြီးပြီ။ ဤ(မဂ်) ကိစ္စ အလို့ငှါ တစ်ပါးသော ပြုဖွယ် မရှိပြီ" ဟု သိ၏။ အသျှင်နန္ဒသည် ရဟန္တာတို့တွင် တစ်ပါး အပါအဝင် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ နတ်သားတစ်ယောက်သည် ညဥ့်သန်းခေါင် လွန်ပြီးသောအခါ အလွန် နှစ်သက်ဖွယ်သော အဆင်းအရောင် ရှိသည်ဖြစ်၍ ဇေတဝန်တစ်ကျောင်းလုံးကို တောက်ပစေလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီး လျှင် တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်လျက် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ ညီ မိထွေးတော်၏သား အသျှင်နန္ဒသည် အာသဝေါတရား ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါမရှိသော ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်သော အရဟတ္တဖိုလ် စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ပညာကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ သာလျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ် ဖြင့် မျက်မှောက် ပြုလျက် ရောက်၍နေ၏" ဟု (လျှောက်၏)။ "နန္ဒသည် အာသဝေါ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါ မရှိသော ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်သော အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ပညာကို မျက်မှောက် ဘဝ၌သာလျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍နေ၏" ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ ဉာဏ်တော်၌လည်း ထင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်နန္ဒသည် ထိုညဥ့်ကို လွန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကာ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏ "အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်အတွက် ခိုခြေအဆင်း ရှိကုန်သော နတ်သမီးငါးရာတို့ကို ရဖို့ရန် မြတ်စွာဘုရား တာဝန်ယူပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားကို တပည့်တော်သည် ထိုတာဝန်ကို

ယူခြင်းမှ လွတ်ပါပြီ" ဟု (လျှောက်၏)။ နန္ဒ ငါဘုရားသည်လည်း "နန္ဒသည် အာသဝေါ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါမရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ပညာကို မျက်မှောက်ဘဝ၌သာလျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြုလျက် ရောက်၍ နေ၏" ဟု ငါဘုရားစိတ်ဖြင့် သင်၏စိတ်ကို ပိုင်းခြား၍ သိခဲ့ပြီ။ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ညီ မိထွေးတော်၏သား အသျှင်နန္ဒသည် အာသဝေါ ကုန်ခြင်းကြောင့် အာသဝေါ မရှိသော အရဟတ္တဖိုလ်စိတ်နှင့် အရဟတ္တဖိုလ်ပညာကို မျက်မှောက်ဘဝ၌ သာလျှင် ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် မျက်မှောက်ပြု လျက် ရောက်၍ နေ၏" ဟု နတ်တို့ကလည်း ငါဘုရားအား ဤအကြောင်းကို လျှောက်၏။ နန္ဒ အကြင်အခါ သင်၏ စိတ်သည် စွဲလမ်းမှု ကင်းလျက် အာသဝေါတို့မှ လွတ်၏။ ထိုအခါ ငါဘုရားသည် ထိုတာဝန်ယူခြင်းမှ လွတ်ပြီဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အကြင် ရဟန်းအား (ကိလေသာ) ညွန်ကို ကူးမြောက်အပ်၏။ ကာမဟူသော ဆူးငြောင့်ကို နင်းနယ် ချိုးဖျက်အပ်၏။ တွေဝေခြင်း 'မောဟ' ကုန်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ထိုရဟန်းသည် ချမ်းသာဆင်းရဲတို့ကြောင့် မတုန်လှုပ်" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူ၏။

ဒုတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၃ - နန္ဒဝဂ် ===

၃ - ယသောဇသုတ်

၂၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ယသောဇ အမှူး ရှိသော ရဟန်းငါးရာတို့ သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမျှော်ရန် ရောက်လာကုန်၏။ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေရဟန်းတို့ နှင့်အတူ အတုံ့အပြန် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ကြလျက် အိပ်ရာ နေရာတို့ကို ခင်းစေကြပြီးလျှင် သပိတ် သင်္ကန်းတို့ ကို သိုမှီးသိမ်းဆည်း ကြလျက် ဆူညံသော အသံကျယ်သော အသံ ရှိကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ ငါးလုရာ၌ တံငါသည်တို့ ကဲ့သို့ ထိုဆူညံ သော အသံ ကျယ်လောင်သော အသံရှိသော ထိုသူတို့ကား အဘယ်သူတို့နည်း" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား သာဝတ္ထိပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမျှော်ရန် ရောက်လာသော ယသောဇ အမှူးရှိသော ရဟန်းငါးရာ တို့ပါတည်း။ ထိုအာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေရဟန်းတို့နှင့်အတူ အတုံ့အပြန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ကြ လျက် အိပ်ရာနေရာတို့ကို ခင်းစေကြပြီးလျှင် သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို သိုမှီး သိမ်းဆည်းကြလျက် ဆူညံသော အသံ ကျယ်လောင်သော အသံ ရှိကြပါကုန်၏ဟု (လျှောက်၏)။ အာနန္ဒာသို့ ဖြစ်လျှင် ငါဘုရား၏ စကားတော်ဖြင့် ထိုရဟန်းတို့ ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏" ဟု ပြောဆိုလော့ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ (စကားကို) ဝန်ခံ၍ ထိုရဟန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းတို့ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏" ဟု (လျှောက်၏)။ "ငါ့သျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် အသျှင်အာနန္ဒာ၏ စကားကို ဝန်ခံ၍

မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကုန်၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ နေကုန်သော ထိုရဟန်းတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည်-

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် အဘယ့်ကြောင့် တံငါသည်တို့ကဲ့သို့ ဆူညံသော အသံ ကျယ်လောင်သော အသံ ရှိကုန် သနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် အသျှင်ယသောဇသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား ဤရဟန်း ငါးရာတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်သို့ မြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမျှော်ရန် ရောက်လာကုန်၏။ ထိုအာဂန္တု ရဟန်းတို့သည် ကျောင်းနေ ရဟန်းတို့နှင့်အတူ အတုံ့အပြန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်ကြလျက် အိပ်ရာနေရာတို့ကို ခင်းစေကြပြီးလျှင် သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို သိုမှီး သိမ်းဆည်းကြလျက် ဆူညံသော အသံ ကျယ်လောင်သော အသံ ရှိကြပါကုန်၏" ဟု လျှောက်၏။ ရဟန်းတို့ သွားကြ ကုန်လော့၊ သင်တို့ကို ငါနှင်၏။ "သင်တို့သည် ငါ့အထံ၌ မနေရ" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ (စကားကို) ဝန်ခံ၍ နေရာမှထပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုကာ အိပ်ရာနေရာကို သိုမှီးသိမ်းဆည်း၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်ပြီးလျှင် ဝဇ္ဇီတိုင်းသို့ ဒေသစာရီ ကြွကြကုန်၏။ ဝဇ္ဇီတိုင်းတို့၌ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြသော် ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်သို့ ရောက်၍ ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်ကမ်းနားဝ၌ သစ်ရွက်မိုးကျောင်းတို့ကို ဆောက်လျက် ဝါဆိုကြကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်ယသောဇသည် ဝါဆိုသော ရဟန်းတို့ကို "ငါ့သျှင်တို့ အကျိုးစီးပွါးကို လိုလား၍ သနားတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် သနားတော်မူခြင်းကြောင့် ငါ့တို့ကို နှင်ထုတ်အပ်ကုန်၏။ ငါ့သျှင်တို့ မြတ်စွာဘုရား နှစ်သက်တော်မူသည့်အတိုင်း ငါတို့ နေကြကုန်အံ့" ဟု (မိန့်ဆို၏)။ "ငါ့သျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် အသျှင်ယသောဇ၏ စကားကို ဝန်ခံ၏။ ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်၍ မမေ့မလျော့ ပြင်းထန်သော ဝီရိယ ရှိသည်ဖြစ်၍ နိဗ္ဗာန်သို့ စေလွှတ်ထားသော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ နေကြကုန်သော် ထိုဝါတွင်း၌ပင် အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့သည် ဝိဇ္ဇာသုံးပါးတို့ကို မျက်မှောက်ပြုကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ အလိုတော်ရှိသရွေ့ နေပြီးလျှင် ဝေသာလီပြည်သို့ ဖဲကြွတော်မူ၏။ အစဉ် အားဖြင့် ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော် မူသည်ရှိသော် ဝေသာလီပြည်သို့ ဆိုက်ရောက် တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင် ပေါက်သော ကျောင်း၌ နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်ကမ်းနား၌ နေကုန်သော ရဟန်းတို့၏ စိတ်ကို (မိမိ) စိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြားသိ၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို မိန့်တော်မူ၏ "အာနန္ဒာ ရဟန်းတို့နေသော ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်ကမ်းနားအရပ်သည် အလင်းရောင် ကဲ့သို့ ငါဘုရားအား ထင်၏။ ငါဘုရားသွားရန် နှလုံးသွင်းရန် နှစ်သက် တော်မူ၏။ အာနန္ဒာ သင်သည် ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်ကမ်းနား၌ နေကုန်သော ရဟန်းတို့၏ အထံသို့ 'အသျှင်ဘုရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင် ဘုရားတို့ကို ရှုမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏' ဟု တမန် စေလွှတ်လော့" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ (စကားကို) ဝန်ခံ၍ ရဟန်းတစ်ပါးထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် ထိုရဟန်းကို ဤသို့ မိန့်ဆို၏ "ငါ့သျှင် လာလော့၊ ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်ကမ်းနား၌ နေကုန်သော ရဟန်းတို့သို့ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ ဆိုလော့ 'ငါ့သျှင်တို့ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ့သျှင်တို့ကို ရှုမြင်ခြင်းငှါ အလိုရှိ၏' ဟု ဤသို့ ပြောလော့" ဟု (မိန့်ဆို၏)။

"ငါ့သျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုရဟန်းသည် အသျှင်အာနန္ဒာ၏ (စကားကို) ဝန်ခံ၍ အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေးသော လက်ကို ဆန့်တန်းသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆန့်တန်းသော လက်ကို ကွေးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူ မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်းမှ ကွယ်ခဲ့၍

ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်ကမ်းနား ထိုရဟန်းတို့၏ ရှေ့၌ ထင်ရှားဖြစ် ၏။ ထို့နောက် ထိုရဟန်းသည် ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်ကမ်းနား၌ နေကုန်သော ရဟန်းတို့ကို "အသျှင်ဘုရားတို့ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်ဘုရားတို့အား တွေ့လို၏" ဟု ပြောဆို၏။

"ငါ့သျှင် ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုရဟန်းတို့သည် ထိုရဟန်း၏ (စကားကို) ဝန်ခံ၍ ကျောင်းအိပ်ရာ နေရာတို့ကို သိုမှီး သိမ်းဆည်း၍ သပိတ် သင်္ကန်းတို့ကို ယူဆောင်လျက် အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေးသော လက်ကို ဆန့်တန်းသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဆန့်တန်းသော လက်ကို ကွေးသကဲ့သို့ လည်းကောင်း ဤအတူသာလျှင် ဝဂ္ဂုမုဒါမြစ်ကမ်းနားမှ ကွယ်ခဲ့၍ မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင် ပေါက်သော ကျောင်း မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်၌ ထင်ရှားဖြစ်ကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် မတုန်မလှုပ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သမာဓိဖြင့် နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ အဘယ်နေခြင်းဖြင့် နေတော်မူသနည်း" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ထိုရဟန်းတို့အား "မြတ်စွာဘုရားသည် မတုန်မလှုပ်သော အရဟတ္တဖိုလ်သမာဓိဖြင့် နေတော်မူ၏" ဟု ကြံပြီးသော် အလုံးစုံသော ရဟန်းတို့ သည် မတုန်မလှုပ်သော အရဟတ္တဖိုလ် သမာဓိဖြင့် နေကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ညဉ့်၏ ပဌမယာမ် လွန်လတ်သော် နေရာမှ ထလျက် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ သင်္ကန်းကို တင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီပြီး လျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်၏။ "အသျှင်ဘုရား ညဉ့်၏ ပဌမယာမ် လွန်ပါပြီ။ အာဂန္တုရဟန်းတို့ ထိုင်နေရ သည်မှာ ကြာပါပြီ။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် အတူ့အပြန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက် တော်မူပါ" ဟု လျှောက်၏။ ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်အာနန္ဒာသည် ညဉ့်၏ မဇ္ဈိမယာမ် လွန်လတ်သော် နေရာမှထလျက် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ သင်္ကန်းကို တင်၍ မြတ်စွာဘုရား ရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်၏။ "အသျှင်ဘုရား ညဉ့်၏ မဇ္ဈိမယာမ် လွန်ပါပြီ။ အာဂန္တု ရဟန်းတို့သည် ထိုင်နေရသည်မှာ ကြာပါပြီ။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် အတူ့အပြန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်တော်မူပါ" ဟု လျှောက်၏။ နှစ်ကြိမ် မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်အာနန္ဒာသည် ညဉ့်၏ ပစ္ဆိမယာမ် လွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် မျက်နှာကဲ့သို့ အရုဏ်တက် လတ်သော် နေရာမှထ၍ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ သင်္ကန်းကို တင်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား ရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက် မြတ်စွာဘုရားအား ဤသို့ လျှောက်၏။ "အသျှင်ဘုရား အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိသော ညဉ့်၏ ပစ္ဆိမယာမ် လွန်ပါပြီ။ အရုဏ်တက်ပါပြီ။ ညဉ့်သည် နှစ်သက်ဖွယ်ရှိသော မျက်နှာကဲ့သို့ ရှိပါပြီ။ အာဂန္တုရဟန်းတို့သည် ထိုင်နေရသည်မှာ ကြာပါ ကုန်ပြီ။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အာဂန္တုရဟန်းတို့နှင့် အတူ့အပြန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်တော်မူပါ" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသမာဓိမှ ထ၍ အသျှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ သင်သည် အကယ်၍သိခဲ့မူ ဤမျှ လောက်ကိုပင် သင်သည် မလျှောက်ရာ၊ အာနန္ဒာ ငါဘုရားသည် လည်းကောင်း၊ အလုံးစုံသော ဤရဟန်းငါးရာတို့သည် လည်းကောင်း မတုန်မလှုပ်သော စတုတ္ထဈာန်နှင့် ယှဉ်သော အရဟတ္တဖိုလ် သမာဓိဖြင့် နေကုန်၏" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အကြင် ရဟန်းအား ကာမ ဆူးငြောင့်ကို လည်းကောင်း၊ ဆဲရေးခြင်းကို လည်းကောင်း၊ သတ်ဖြတ်ခြင်းကို လည်းကောင်း၊ နှောင်ဖွဲ့ခြင်းကို လည်း ကောင်း အောင်နိုင်၏။ ထိုရဟန်းသည် တောင်ကဲ့သို့ မတုန်မလှုပ်တည်၏။ ထိုရဟန်းသည် ချမ်းသာ ဆင်းရဲတို့ကြောင့် မတုန်လှုပ်" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

တတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၃ - နန္ဒဝဂ် ===

၄ - သာရိပုတ္တသုတ်

၂၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာထား၍ တင်ပျဉ်ခွေပြီးလျှင် (ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံသို့) ရှေးရှုသတိကို ဖြစ်စေလျက် ထိုင်နေ ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထား၍ တင်ပျဉ်ခွေပြီးလျှင် (ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံသို့) ရှေးရှုသတိ ကို ဖြစ်စေလျက် ထိုင်နေသော အသျှင်သာရိပုတြာကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "ကျောက်တောင်ကြီးသည် မတုန်မလှုပ် ကောင်းစွာ တည်သကဲ့သို့ ဤအတူ ရဟန်း သည် မောဟကုန်ခြင်းကြောင့် ကျောက်တောင်ကြီးကဲ့သို့ မတုန်လှုပ်" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

စတုတ္ထသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၃ - နန္ဒဝဂ် ===

၅ - မဟာမောဂ္ဂလ္လာနသုတ်

၂၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် မြတ်စွာ ဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထား၍ တင်ပျဉ်ခွေပြီးလျှင် မိမိအဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ကောင်းစွာထင်သော ကာယဂတာသတိဖြင့် ထိုင်နေ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထား၍ တင်ပျဉ်ခွေပြီးလျှင် မိမိ အဇ္ဈတ္တသန္တာန်၌ ကောင်းစွာထင်သော ကာယဂတာ သတိဖြင့် ထိုင်နေသော အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန် ကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အကြင် ရဟန်းအား ကာယဂတာသတိသည် ကောင်းစွာထင်၏။ ထိုရဟန်းသည် ဖဿာယတန ခြောက်ပါးတို့၌ စောင့်စည်းကာ အမြဲမပြတ် တည်ကြည်သော သမာဓိ ရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိ၏ ကိလေသာချုပ်ငြိမ်းမှု (နိဗ္ဗာန်) ကို (ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်ဖြင့်) သိနိုင်ရာ၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူ၏။

ပဉ္စမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၃ - နန္ဒဝဂ် ===

၆ - ပိလိန္ဒဝစ္ဆသုတ်

၂၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် ရဟန်းတို့ကို သူယုတ်ဟု (ခေါ်ဝေါ်) ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆို၏။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် ရဟန်းတို့ကို သူယုတ်ဟု ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ခေါ်ဝေါ်ပြောဆိုပါသည်" ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတစ်ပါးကို "ရဟန်း လာလော့၊ သင်သည် ငါ၏ စကားဖြင့် ပိလိန္ဒဝစ္ဆရဟန်းကို 'ငါ့သျှင် ပိလိန္ဒဝစ္ဆ သင့်ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏' ဟု ပြောချေလော့" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုရဟန်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ (စကားတော်ကို) ဝန်ခံ၍ အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆထံ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင် ပိလိန္ဒဝစ္ဆကို "ငါ့သျှင် ပိလိန္ဒဝစ္ဆ သင့်ကို မြတ်စွာဘုရား ခေါ်တော်မူ၏" ဟု ဆို၏။

"ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆသည် ထိုရဟန်း၏ (စကားကို) ဝန်ခံ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေသော အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆကို မြတ်စွာဘုရားသည် "ဝစ္ဆ သင်သည် ရဟန်းတို့ကို သူယုတ်ဟူသော ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆို၏ဟု ကြားရသည်ကား မှန်သလော" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရားမှန်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်ပိလိန္ဒဝစ္ဆ၏ ရှေး၌ နေဖူးသော ခန္ဓာအစဉ်ကို နှလုံးသွင်းတော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် ဝစ္ဆရဟန်းအား မကဲ့ရဲ့ကြကုန်လင့်၊ ရဟန်းတို့ ဝစ္ဆသည် ဒေါသစိတ် ရှိသည်ဖြစ်၍ ရဟန်းတို့ကို သူယုတ်ဟူသော ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုသည် မဟုတ်၊ ရဟန်းတို့ ဝစ္ဆရဟန်းသည် ဘဝငါးရာတို့ ပတ်လုံး ပုဏ္ဏားမျိုး၌ အဆက်မပြတ် ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ထိုဝစ္ဆရဟန်းသည် ထိုသူယုတ်ဟု ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုခြင်းကို ညဉ့်နေ့ရှည် စွာ လေ့ကျက်ခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ဤဝစ္ဆရဟန်းသည် ရဟန်းတို့ကို သူယုတ်ဟု ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ခေါ်ဝေါ် ပြောဆို နေ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- "အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် လှည့်ပတ်မှု 'မာယာ' ထောင်လွှားမှု 'မာန' မရှိ၊ လောဘ ကင်း၏။ မြတ်နိုးမှု မရှိ၊ တောင့်တမှု 'အာသာ' မရှိ၊ အမျက် 'ဒေါသ' ကို ပယ်နုတ်ပြီး ဖြစ်၏။ ငြိမ်းအေးပြီးသော စိတ်ရှိ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မကောင်းမှုမှ အပပြုပြီးသူ 'ဗြာဟ္မဏ' လည်းမည်၏။ မကောင်းမှုမှ ငြိမ်းအေးပြီးသူ 'သမဏ' လည်းမည်၏။ ကိလေသာကို ဖျက်ဆီးပြီးသူ 'ဘိက္ခု' လည်းမည်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဆဋ္ဌသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၃ - နန္ဒဝဂ် ===

၇ - သက္ကုဒါနသုတ်

၂၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် ပိပ္ပလိ လိုဏ်ဂူ၌ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပျဉ်ခွေကာ တစ်ခုသော (နိရောဓသမာပတ်) သမာဓိကို ဝင်စားလျက် တစ်ထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် (နိရောဓသမာပတ်) သမာဓိမှ ထတော် မူ၏။ ထိုအခါ (နိရောဓသမာပတ်) သမာဓိမှထသော အသျှင်မဟာကဿပအား "ငါသည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်းသို့ ဆွမ်းခံ ဝင်ရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထိုအခါ နတ်သမီးငါးရာတို့သည် အသျှင်မဟာကဿပ ဆွမ်းရရေးအတွက် (ဆွမ်းလောင်းရန်) ကြောင့်ကြစိုက်နေကြ ကုန်၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပသည် ထိုနတ်သမီးငါးရာတို့ကို ဆွမ်း မလောင်းရန် တားမြစ်၍ နံနက်ချိန်၌ သင်္ကန်း ကို ပြင်ဝတ်ပြီးလျှင် သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ရာဇဂြိုဟ်မြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အသျှင်မဟာကဿပအား ဆွမ်းလှူလိုရကား ရက်ကန်းသည် အသွင်ကို ဖန်ဆင်း၍ ရက်ကန်း ရက်နေ၏။ အသုရာ၏သမီး သုဇာသည် ရက်ဖောက် ရောက်၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပ သည် ရာဇဂြိုဟ်မြို့၌ အိမ်စဉ်အတိုင်း ဆွမ်းခံ လှည့်လည်လတ်သော် နတ်တို့ အရှင်သိကြားမင်း၏ နေအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၏။ နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း သည် ကြွလာသော အသျှင်မဟာကဿပကို အဝေးကပင် မြင်၍ အိမ်မှ ထွက်ပြီးလျှင် ခရီးဦး ကြိုဆို၍ လက်မှ သပိတ်ကို ယူပြီးလျှင်အိမ်သို့ ဝင်ကာ ထမင်းအိုးမှ ထမင်းကို ခူး၍ သပိတ်ကို ပြည့်စေလျက် အသျှင် မဟာကဿပအား ပေးလှူ၏။ ထိုဆွမ်းသည် (ပဲနောက်စသော) အမျိုးမျိုးသော ဟင်း အထူးထူး အပြားပြားသော လက်သုတ် ဟင်းလျာ အရသာ အမျိုးမျိုးရှိသော စားမဲဟင်းလျာ ရှိ၏။ ထိုအခါ အသျှင်မဟာကဿပအား "ဤသို့ သဘောရှိသော တန်ခိုး အာနုဘော်ရှိသည့် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား အဘယ်သူနည်း" ဟု အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် အသျှင်မဟာ ကဿပအား "ဤပုဂ္ဂိုလ်ကား နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းတည်း" ဟု သိ၍ နတ်တို့ အရှင်သိကြားမင်းကို "ကောသိယ သင်သည် ဤအမှုကို ပြုဘိ၏။ ဤသို့ သဘောရှိသော အမှုကို နောက်တစ်ဖန် မပြုလင့်" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင် ဘုရား မဟာကဿပ တပည့်တော်တို့ သည်လည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို အလိုရှိကြပါ၏။ တပည့်တော် တို့သည်လည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ပြုထိုက်ပါသေးသည် ဟု (လျှောက်၏)။

ထို့နောက် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်းသည် အသျှင်မဟာကဿပကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုကာ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ပြီးလျှင် ဟင်းလင်းအပြင် ကောင်းကင်ထက်ဝယ် "အသျှင်မဟာကဿပ၌ ကောင်းစွာ တည်သော ဒါနသည် အံ့ဩဖွယ် ဒါနပါပေတည်း။ မြတ်သော ဒါနပါပေတည်း။ အသျှင်မဟာကဿပ၌ တည်သော ဒါနသည် အံ့ဩဖွယ် ဒါနပါ ပေတည်း။ မြတ်သော ဒါနပါပေတည်း။ အသျှင်မဟာကဿပ၌ တည်သော ဒါနသည် အံ့ဩဖွယ် ဒါနပါပေတည်း။ မြတ်သော ဒါနပါပေတည်း" ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ဥဒါန်းကျူးရင့်၏။ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ဟင်းလင်းအပြင် ကောင်းကင် ထက်ဝယ် "အသျှင်မဟာကဿပ၌ ကောင်းစွာတည်သော ဒါနသည် အံ့ဩဖွယ် ဒါနပါပေတည်း။ မြတ်သော ဒါနပါပေတည်း" ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် နတ်တို့အရှင် သိကြားမင်း၏ ဥဒါန်း ကျူးရင့်သံကို လူတို့၏ နားအကြားကို လွန်သော နတ်တို့၏ သောတပသာဒနှင့်တူသော စင်ကြယ်သော ဒိဗ္ဗသောတ

အဘိညာဉ်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရားသည် ကြားတော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "ပိဏ္ဍပါတ် ဓုတင်ကို ဆောင်ကာ မိမိကိုယ်ကို မွေးမြူသော သူတစ်ပါးတို့ မွေးမြူမှုကို မခံမူ၍ အမြဲမပြတ် သတိရှိသော ကိလေသာ ငြိမ်းအေး၍ တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နတ်တို့ ချစ်မြတ်နိုးကုန်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

သတ္တမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၃ - နန္ဒဝဂ် ===

၈ - ပိဏ္ဍပါတိကသုတ်

၂၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကြကုန်၍ ရေခံတက်ပင်ရောက်ရာ ကရေရိတန်ဆောင်းဝန်း၌ စုဝေး ထိုင်နေကြကုန်သော များစွာသော ရဟန်းတို့အား ဤကြား ညှပ်စကားသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ငါ့သျှင်တို့ ဆွမ်းခံလှည့်လည်သော ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင်ဆောင် ရဟန်းသည် ရံဖန်ရံခါ နှစ်သက်ဖွယ် ရူပါရုံတို့ကို မျက်စိ ဖြင့် မြင်ရ၏။ နှစ်သက်ဖွယ် အသံတို့ကို နားဖြင့် ကြားရ၏။ နှစ်သက်ဖွယ် အနံ့တို့ကို နှာခေါင်းဖြင့် နမ်းရ၏။ နှစ်သက်ဖွယ် ရသာရုံတို့ကို လျှာဖြင့်လျက်ရ၏။ နှစ်သက်ဖွယ် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိရ၏။ ငါ့သျှင်တို့ ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင်ဆောင် ရဟန်းသည် ရိုသေမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူကာ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ယခု ငါတို့ သည်လည်း ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင် ဆောင်ကြကုန်အံ့၊ ငါတို့သည်လည်း ရံဖန်ရံခါ နှစ်သက်ဖွယ် ရူပါရုံတို့ကို မျက်စိဖြင့် မြင်ရကုန် အံ့၊ နှစ်သက်ဖွယ် အသံတို့ကို နားဖြင့် ကြားရကုန်အံ့၊ နှစ်သက်ဖွယ် အနံ့တို့ကို နှာခေါင်းဖြင့် နမ်းရကုန်အံ့၊ နှစ်သက်ဖွယ် ရသာရုံတို့ကို လျှာဖြင့် လျက်ရကုန်အံ့၊ နှစ်သက်ဖွယ် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ကိုကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိရကုန်အံ့၊ ငါတို့သည်လည်း ရိုသေမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူကြကာ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ကြကုန်အံ့ဟု ထိုရဟန်းတို့၏ ဤကြားညှပ် စကားသည် မပြီးပြတ်သေး။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညနေချမ်းအခါ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းနေရာမှ ထ၍ ရေခံတက်ပင် ရောက်ရာ ကရေရိတန်ဆောင်းဝန်းသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စုဝေးနေထိုင်ကြ ကုန်သနည်း။ သင်တို့၏ မပြီးပြတ်သေးသော ကြားညှပ်စကားသည် အဘယ်နည်း" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဤအရပ်၌ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကြကုန်၍ ရေခံတက်ပင် ရောက်ရာ ကရေရိတန်ဆောင်း ဝန်း၌ စုဝေး ထိုင်နေကြကုန်သော တပည့်တော်တို့အား ဤကြားညှပ် စကားသည် ဖြစ်ပါ၏။ ငါ့သျှင်တို့ ဆွမ်းခံလှည့်လည် သော ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင်ဆောင် ရဟန်းသည် ရံဖန်ရံခါ နှစ်သက်ဖွယ် ရူပါရုံတို့ကို မျက်စိဖြင့် မြင်ရ၏။ နှစ်သက်ဖွယ် အသံတို့ကို နားဖြင့် ကြားရ၏။ နှစ်သက်ဖွယ် အနံ့တို့ကို နှာခေါင်းဖြင့် နမ်းရ၏။ နှစ်သက်ဖွယ် ရသာရုံတို့ကို လျှာဖြင့်လျက် ရ၏။ နှစ်သက်ဖွယ် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိရ၏။ ငါ့သျှင်တို့ ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင်ဆောင် ရဟန်းသည် ရိုသေမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူကာ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၏။ ငါ့သျှင်တို့ ယခု

ငါတို့သည်လည်း ပိဋကပါတ် ခုတင် ဆောင်ကြကုန်အံ့၊ ငါတို့သည်လည်း ရံဖန်ရံခါ နှစ်သက်ဖွယ် ရူပါရုံတို့ကို မျက်စိဖြင့် မြင်ရကုန်အံ့၊ နှစ်သက်ဖွယ် အသံတို့ကို နားဖြင့် ကြားရကုန်အံ့၊ နှစ်သက်ဖွယ် အနံ့တို့ကို နှာခေါင်းဖြင့် နမ်းရကုန်အံ့၊ နှစ်သက်ဖွယ် ရသာရုံတို့ကို လျှာဖြင့်လျက် ရကုန်အံ့၊ နှစ်သက်ဖွယ် ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံတို့ကို ကိုယ်ဖြင့် တွေ့ထိရကုန်အံ့၊ ငါတို့သည်လည်း ရိုသေမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူကြကာ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ကြကုန်အံ့။ အသျှင်ဘုရား ဤစကားသည် တပည့်တော်တို့၏ မပြီးပြတ်သေးသော ကြားညှပ်စကားပါတည်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ကြွရောက်လာပါ၏ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ထွက်၍ ရဟန်းဘောင်၌ ရဟန်းပြုကြသော အမျိုးကောင်းသားတို့ အား ဤသို့ သဘောရှိသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းသည် မလျောက်ပတ်။ ရဟန်းတို့ စုဝေးနေထိုင်ကြကုန်သော သင်တို့ အား တရားနှင့်စပ်သော စကားကိုသော် လည်းကောင်း၊ မြတ်သော ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းကိုသော် လည်းကောင်း ဤနှစ်ပါး ကိုသာ ပြုသင့်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- “ရဟန်းသည် မျက်မှောက် မျက်ကွယ်၌ ချီးမွမ်းကျော်စောသံကို မှီသူ အကယ်၍ မဖြစ်ခဲ့မူ ပိဋကပါတ်ခုတင်ကို ဆောင်ကာ မိမိကိုယ်ကို မွေးမြူသော သူတစ်ပါးတို့ မွေးမြူမှုကို မခံမူ၍ တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်းအား နတ်တို့ ချစ်မြတ်နိုးကုန်၏” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အဋ္ဌမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၃ - နန္ဒဝဂ် ===

၉ - သိပ္ပသုတ်

၂၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကြကုန်၍ တန်ဆောင်းဝန်း၌ စုဝေးထိုင်နေကြကုန်သော ရဟန်းတို့အား “ငါ့သျှင်တို့ အဘယ်သူသည် (အသက်မွေးကြောင်း) အတတ်ကို သိသနည်း။ အဘယ်သူသည် အဘယ်အတတ်ကို သင်ယူသနည်း။ အတတ်တို့တွင် အဘယ်အတတ်သည် အမြတ်ဆုံးနည်း” ဟူ၍ ဤကြားညှပ်စကားသည် ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ထိုရဟန်းတို့တွင် ရဟန်းအချို့တို့က “အတတ်တို့တွင် ဆင်အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က “မြင်းအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က “ရထားအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က “လေးအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က “သန်လျက်စသော လက်နက်အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က “လက်ဆစ်ချိုး ရေတွက်ခြင်း အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က “ဂဏန်းအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က “အပေါင်းကိန်းဖြင့် ရေတွက်ခြင်း အတတ် သည် အမြတ်ဆုံး” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က “အက္ခရာစာရေးအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့ က “ကဗျာဖွဲ့ခြင်း အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး” ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က

"လောကာယတကျမ်း အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး" ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က "မင်းမှုရေးရာ နီတိကျမ်းအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး" ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုရဟန်းတို့အား မပြီးပြတ်သေးသော ဤကြားညှပ်စကားသည် ဖြစ်ပေါ်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ညချမ်းအခါတစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းရာမှ ထလျက် တန်ဆောင်းဝန်းသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှင် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးသော် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့ ယခုအခါ အဘယ်စကားဖြင့် စုဝေးထိုင်နေကြ ကုန်သနည်း။ သင်တို့၏ မပြီးပြတ်သေးသော ကြားညှပ်စကားသည် အဘယ်နည်း" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကြကုန်၍ တန်ဆောင်းဝန်း၌ စုဝေးထိုင်နေကြကုန်သော တပည့် တော်တို့အား ဤကြားညှပ်စကားသည် ဖြစ်ပေါ်ပါ၏။ "ငါ့သျှင်တို့ အဘယ်သူသည် (အသက်မွေးကြောင်း) အတတ်ကို တတ်သနည်း။ အဘယ်သူသည် အဘယ်အတတ်ကို သင်သနည်း။ အတတ်တို့တွင် အဘယ်အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သနည်း" ဟု ဤကြားညှပ်စကားသည် ဖြစ်ပေါ်ပါ၏။

ထိုရဟန်းတို့တွင် ရဟန်းအချို့တို့က "အတတ်တို့တွင် ဆင်အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး" ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က "မြင်းအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး" ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က "ရထားအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး" ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က "လေးအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး" ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က "အတတ်တို့တွင် သန်လျက်စသော လက်နက် အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး" ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က "လက်ဆစ်ချိုးရေတွက်ခြင်း အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး" ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က "ဂဏန်းရေတွက်ခြင်း အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး" ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က "အပေါင်းကိန်းဖြင့် ရေတွက်ခြင်း အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး" ဟု ဆို ကြကုန်၏။ အချို့တို့က "အက္ခရာစာရေးအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး" ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က "ကဗျာဖွဲ့ခြင်း အတတ်သည် အမြတ်ဆုံး" ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က "လောကာယတ ကျမ်းအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး" ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အချို့တို့က "မင်းမှုရေးရာ နီတိကျမ်းအတတ်သည် အမြတ်ဆုံး" ဟု ဆိုကြကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ဤစကားသည် တပည့်တော်တို့၏ မပြီးပြတ်သေးသော ကြားညှပ်စကားဖြစ်ပါ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ကြွရောက်လာပါသည် ဟု (လျှောက်ထားကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ထွက်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုကြသော သင် အမျိုးကောင်းသားတို့သည် ဤသို့ သဘောရှိသော စကားကို ပြောဆိုခြင်းသည် မလျောက်ပတ်။ ရဟန်းတို့ စုဝေး နေထိုင်ကြကုန်သော သင်တို့အား တရားနှင့်စပ်သော စကားကိုသော် လည်းကောင်း၊ မြတ်သော ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းကို သော်လည်းကောင်း ဤနှစ်ပါးကိုသာ ပြုသင့်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အခိုက်၌- "အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အတတ်ကို မှီ၍ အသက်မွေးလေ့ မရှိ၊ ပေါ့ပါး၏။ အကျိုးစီးပွါးကို အလိုရှိ၏။ ဣန္ဒြေကို စောင့်စည်း၏။ ဘဝအလုံးစုံတို့မှ ကင်းလွတ်၏။ အာယတနခြောက်ပါးတို့၌ သက်ဝင်သော စိတ်မရှိ၊ မြတ်နိုးမှု မရှိ၊ တောင့်တမှု မရှိ၊ မာနကို စွန့်၍ တစ်ယောက်တည်း ကျင့်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည်သာ ဘိက္ခုမည်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

နဝမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၃ - နန္ဒဝဂ် ===

၁၀ - လောကသုတ်

၃၀။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်ခါစ ဥရုဝေလတော နေရဥ္စရာမြစ်ကမ်းနား ဗောဓိပင်ရင်း၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး တင်ပျဉ်ခွေကာ ဖလသမာပတ် ချမ်းသာကို ခံစားလျက် တစ်ထိုင်တည်း နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုခုနစ်ရက်ကို လွန်သဖြင့် ထိုသမာဓိမှ ထ၍ ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် လောကကို ကြည့်ရှုတော် မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဗုဒ္ဓစက္ခုဖြင့် ကြည့်ရှုလတ်သော် ရာဂကြောင့်လည်းဖြစ်ကုန် ဒေါသကြောင့်လည်း ဖြစ်ကုန် မောဟကြောင့်လည်း ဖြစ်ကုန်သော များစွာသော ပူပန်ခြင်းတို့ဖြင့် ပူပန်ကုန်သော များစွာသော ပူလောင်ခြင်းတို့ဖြင့် ပူလောင်ကုန်သော သတ္တဝါတို့ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "ဤလောကသည် ပူလောင်မှု ဖြစ်ခဲ့၏။ (ဆင်းရဲ) တွေ့ထိမှုဖြင့် နှိပ်စက်၏။ အနာရောဂါကို အတ္တဟူ၍ ပြောဆို၏။ လူအပေါင်းသည် အကြင် အကြင် အကြောင်းဖြင့် မှတ်ထင်၏။ ထိုအကြောင်းသည် ထိုအောက်မေ့သည်မှ တစ်ပါးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်၏။

ဘဝ၌ ကပ်ငြိသော လောကသည် တစ်ပါးသော အခြင်းအရာအားဖြင့် ဖြစ်လေ့ရှိကာ ဘဝဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်လျက် ဘဝကိုပင် နှစ်သက်၏။ အကြင်ဘဝကို နှစ်သက်၏။ ထိုဘဝသည် ဘေးဖြစ်၏။ အကြင်ဇရာ စသည်မှ ကြောက်၏။ ထိုဇရာသည် ဆင်းရဲမည်၏။ ဘဝကို ပယ်ခြင်းငှါ သာလျှင် ဤမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်သုံး၏။

ဘဝဖြင့် ဘဝမှ လွတ်ခြင်းကို ဆိုကြသူ သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ဘဝမှ မလွတ်မြောက်ကုန် ဟု (ငါဘုရား) ဆို၏။ ဘဝ ကင်းပြတ်မှုဖြင့် ဘဝမှ ထွက်မြောက်ခြင်းကို ဆိုကြသူ သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် 'ဘဝမှ မထွက်မြောက် ကုန်' ဟု (ငါဘုရား) ဆို၏။

မှန်၏။ ခန္ဓာငါးပါးဟူသော ဥပဓိကို စွဲ၍ ဤဆင်းရဲသည် ဖြစ်၏။ အလုံးစုံ စွဲလမ်းအပ်သော ဥပါဒါနက္ခန္ဓာ၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဆင်းရဲဖြစ်ပေါ်မှု မရှိ၊ ဤလောကကို ကြည့်လော့၊ အဝိဇ္ဇာဖြင့် နှိပ်စက် အပ်ကုန်သော သတ္တဝါများစွာတို့ သည် သားမယားတို့၌ မွေ့လျော်ကုန်သည် ဖြစ်၍ ဘဝမှ မလွတ်နိုင် ကုန်။ ခပ်သိမ်းသော အရပ်၌ ခပ်သိမ်းသော အပြား အားဖြင့် ဘဝတို့သည် ရှိကုန်၏။ မမြဲကုန်။ ဆင်းရဲကုန်၏။ ဖောက်ပြန်ခြင်း သဘော ရှိကုန်၏။

"ဤသဘောကိုဟုတ်တိုင်းမှန်စွာ ကောင်းသော ဝိပဿနာပညာဖြင့် ရှုသူသည် ဘဝတဏှာကို ပယ်နိုင်၏။ ဘဝ ကင်းပြတ်မှု 'ဥစ္ဆေဒ' ကို မနှစ်သက်၊ အချင်းခပ်သိမ်း တဏှာတို့၏ ကုန်ခြင်းကြောင့် အကြွင်းမဲ့ ရာဂ ကင်းချုပ်ရာသည် နိဗ္ဗာန်မည်၏။

ထိုကိလေသာ ငြိမ်းအေးပြီးသော ရဟန်းအား စွဲလမ်းမှု မရှိသောကြောင့် ဘဝသစ် မဖြစ်၊ မာရ်မင်းကို နှိပ်စက်၍ အောင်အပ်ပြီး စစ်မြေပြင်ရှိ၏။ တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် ဘဝအလုံးစုံတို့ကို ကောင်းစွာလွန်နိုင်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဒသမသုတ်။

သုံးခုမြောက် နန္ဒဝဂ် ပြီး၏။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၄ - မေဃိယဝဂ် ===

၁ - မေဃိယသုတ်

၃၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် စာလိကာမြို့ စာလိကတောင်၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ အလုပ်အကျွေးဖြစ်သော အသျှင်မေဃိယသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်တည်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ဇန္တုရွာ၌ ဆွမ်းခံဝင်ရန် အလိုရှိပါ၏" ဟု (လျှောက်၏)။ မေဃိယ ယခုသွားရန် အချိန်ကို သင် သိ၏။ (သွားရန်မှာ သင်၏အလိုအတိုင်းပင် ဖြစ်၏) ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မေဃိယသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ဇန္တုရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်၏။ ဇန္တုရွာ၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ပြီး၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ပြီးသော် ကိမိကာဠာမြစ်ကမ်းသို့ ချဉ်းကပ်၍ ကိမိကာဠာမြစ်ကမ်းနား၌ အညောင်းပြေ စင်္ကြံလျှောက်စဉ် စိတ်ကြည်လင်ဖွယ်ကို ဆောင်သော နှစ်သက်ဖွယ် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော သရက်ဥယျာဉ်ကို မြင်လေ၏။ ထိုသို့ မြင်သောကြောင့် ထိုမေဃိယအား "ဤသရက် ဥယျာဉ်သည် စိတ်ကြည်လင်ဖွယ်ကို ဆောင်ပေစွတကား၊ နှစ်သက်ဖွယ် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိပေစွတကား၊ ဤသရက် ဥယျာဉ်သည် တရားအားထုတ် လိုသော အမျိုးကောင်းသားအား တရားအားထုတ်ရန် သင့်တော်လေစွ တကား၊ ငါ့ကို မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုပါမူ ငါသည် သရက်ဥယျာဉ်သို့ တရားအားထုတ်ရန် လာလို၏" ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် အသျှင်မေဃိယသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏- အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ယနေ့နံနက် အချိန် သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ဇန္တုရွာသို့ ဆွမ်းခံဝင်ခဲ့ပါ၏။ ဇန္တုရွာ၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့သော တပည့်တော်သည် ကိမိကာဠာမြစ်ကမ်း နား၌ အညောင်းပြေ စင်္ကြံလျှောက်စဉ် "စိတ်ကြည်လင်ဖွယ်ကို ဆောင်သော နှစ်သက်ဖွယ် နှလုံး မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိသော သရက်ဥယျာဉ်ကို မြင်ခဲ့ပါပြီ။ ထိုသို့ မြင်သောကြောင့် တပည့်တော်အား "ဤသရက်ဥယျာဉ်သည် စိတ်ကြည်လင်ဖွယ်ကို ဆောင်ပေစွတကား၊ နှစ်သက်ဖွယ် နှလုံးမွေ့လျော်ဖွယ် ရှိပေစွတကား၊ ဤသရက်ဥယျာဉ်သည် တရားအားထုတ်လိုသော အမျိုးကောင်းသားအား တရားအား ထုတ်ရန် သင့်တော်ပေစွတကား၊ ငါ့ကို မြတ်စွာဘုရား ခွင့်ပြုပါမူ ငါသည် ဤသရက်ဥယျာဉ်သို့ တရားအားထုတ်ရန် လာရမူ ကောင်းလေစွ"ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်ကို အကယ်၍ ခွင့်ပြုပါမူ တပည့်တော်သည် ထိုသရက်ဥယျာဉ်သို့ တရားအားထုတ်ရန် သွားလိုပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။

ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်မေဃိယအား "မေဃိယ ငါဘုရား တစ်ပါးတည်း သာ ဖြစ်နေ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သောရဟန်း လာသည့်တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ဦးလော့"ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မေဃိယသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားအား ပိုလွန်၍ တစ်စုံတစ်ခု ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိတော့ပါ၊ ပြုပြီးသည်ကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ပွါးများရန်လည်း မရှိတော့ပါ၊ အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်မှာမူ အလွန်အကဲ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိပါသေး၏။ ပြုပြီးသည်ကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ပွါးများရန်လည်း ရှိပါသေး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်အား အကယ်၍ ခွင့်ပြုပါမူ တပည့်တော်သည် ထိုသရက်ဥယျာဉ်သို့ တရားအားထုတ်ရန် သွားလိုပါ၏"ဟု (လျှောက်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် "မေဃိယ ငါဘုရားတစ်ပါးတည်းသာ ဖြစ်နေ၍ တစ်စုံတစ်ယောက်သော ရဟန်း လာသည့် တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့ဦးလော့" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မေဃိယသည် မြတ်စွာဘုရားအား"အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားအား ပိုလွန်၍ တစ်စုံတစ်ခု ပြုဖွယ်ကိစ္စ မရှိတော့ပါ၊ ပြုပြီးသည်ကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ပွါးများရန်လည်း မရှိတော့ပါ၊ အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်မှာမူ အလွန်အကဲ ပြုဖွယ်ကိစ္စ ရှိပါသေး၏။ ပြုပြီးသည်ကို တစ်ဖန်ပြန်၍ ပွါးများရန်လည်း ရှိပါသေး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် တပည့်တော်အား အကယ်၍ ခွင့်ပြုပါမူတပည့်တော်သည် ထိုသရက်ဥယျာဉ်သို့ တရားအားထုတ်ရန် သွားလိုပါ၏" ဟု (လျှောက်၏)။ မေဃိယ"တရားအားထုတ်ရန်"ဟု ပြောဆိုသူကို အဘယ်သို့ ပြောဆိုနိုင်ကုန်အံ့နည်း? မေဃိယ ယခုသွားရန်အချိန်ကို သင်သိ၏။ (သွားရန်မှာ သင်၏အလို အတိုင်းပင် ဖြစ်၏)ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ အသျှင်မေဃိယသည် နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် အရိုအသေပြုလျက် သရက်ဥယျာဉ်သို့ ချဉ်းကပ်ဝင်ရောက်ကာ တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ နေ့သန့်စင်ရန် ထိုင်နေ၏။ ထိုအခါ ထိုသရက် ဥယျာဉ်၌ နေသော အသျှင်မေဃိယအား ကာမနှင့်စပ်ယှဉ်သော ကြံစည်မှု 'ကာမဝိတက်' ဖျက်ဆီးလိုခြင်းနှင့် စပ်ယှဉ်သော ကြံစည်မှု 'ဗျာပါဒ ဝိတက်' ညှဉ်းဆဲလိုခြင်းနှင့် စပ်ယှဉ်သော ကြံစည်မှု 'ဝိဟိံသာဝိတက်' ဟူသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် ဝိတက်သုံးပါးတို့ သည် များသောအားဖြင့် ဖြစ်ပွါးကုန်၏။

ထိုအခါ အသျှင်မေဃိယသည် "အချင်းတို့အံ့သြဖွယ် ကောင်းလေစွ၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်လေစွ၊ ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ထွက်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုသူ ဖြစ်ပါလျက် ကာမဝိတက် ဗျာပါဒဝိတက် ဝိဟိံသာဝိတက်ဟူသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် ဝိတက်သုံးပါး တို့ဖြင့် ကပ်ငြိခံရကုန်၏" ဟု ဤအကြံအစည်သည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ အသျှင်မေဃိယသည် ညနေချမ်းအခါ တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏ "အသျှင်ဘုရား ထိုသရက်ဥယျာဉ်၌နေသော တပည့်တော်အား ကာမဝိတက် ဗျာပါဒဝိတက် ဝိဟိံသာဝိတက်ဟူသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် ဝိတက် သုံးပါး တို့သည် များသောအားဖြင့် ဖြစ်ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုတပည့်တော်အား အချင်းတို့ အံ့သြဖွယ် ရှိပေစွတကား၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပေစွတကား၊ ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားဖြင့် လူ့ဘောင်မှ ထွက်၍ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက် ရဟန်းပြုသူ ဖြစ်ပါလျက် ကာမဝိတက် ဗျာပါဒဝိတက် ဝိဟိံသာဝိတက်ဟူသော ယုတ်ညံ့သော အကုသိုလ် ဝိတက်သုံးပါးတို့ဖြင့် ကပ်ငြိခံရကုန်၏" ဟု ဤအကြံအစည်သည် ဖြစ်ပါ၏ ဟု လျှောက်၏။

မေဃိယ တရားငါးမျိုးတို့သည် မရင့်ကျက်သေးသော စိတ်၏ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု စေတောဝိမုတ္တိကို ရင့်ကျက်စေရန် ဖြစ်ကုန်၏။ အဘယ် ငါးပါးတို့နည်း ဟူမူ-

မေဃိယ ဤသာသနာတော်၌ ရဟန်းသည် -

၁။ မိတ်ဆွေကောင်း အဖော်သူငယ်ချင်းကောင်းရှိသူ သူတော်ကောင်း၌ ကိုင်းရှိုင်းသော စိတ်ရှိသူ ဖြစ်၏။ မေဃိယ ဤပဌမတရားသည် မရင့်ကျက်သေးသော စေတောဝိမုတ္တိကို ရင့်ကျက်စေရန် ဖြစ်၏။

၂။ မေဃိယ နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် သီလရှိသူပါတိမောက္ခသံဝရသီလကို စောင့်ရှောက်လျက် အကျင့် 'အာစာရ' ကျက်စားရာ 'ဂေါစရ' နှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်၍နေ၏။ အနည်းငယ်သော အပြစ်တို့၌လည်း ဘေးဟု ရှု၍ သိက္ခာပုဒ် တို့၌ ဆောက်တည်လျက် ကျင့်၏။ မေဃိယ ဤဒုတိယတရားသည် မရင့်ကျက်သေးသော စေတောဝိမုတ္တိကို ရင့်ကျက် စေရန် ဖြစ်၏။

၃။ မေဃိယ နောက်တစ်မျိုးကား အကြင်စကားသည် အလွန်ကိလေသာ ခေါင်းပါးမှုနှင့် စပ်ယှဉ်၏။ စိတ်ကို ဖွင့်လှစ် သော သမထ ဝိပဿနာအား လျောက်ပတ်၏။ စင်စစ် ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ တပ်ခြင်းကင်းခြင်းငှါ ချုပ်ခြင်းငှါ ငြိမ်းအေးခြင်းငှါ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိခြင်းငှါ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ နိဗ္ဗာန် အကျိုးငှါ ဖြစ်၏။ ဤစကားတို့ကား အဘယ်နည်း။ အလိုနည်းမှုနှင့် စပ်သောစကား ရောင့်ရဲလွယ်မှုနှင့် စပ်သော စကား ဆိတ်ငြိမ်မှုနှင့် စပ်သောစကား မရောပြွမ်းမှုနှင့် စပ်သောစကား ဝီရိယကို အားထုတ်မှုနှင့် စပ်သောစကား သီလနှင့်စပ်သော စကား သမာဓိနှင့် စပ်သော စကား ပညာနှင့် စပ်သော စကား မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်နှင့် စပ်သော စကား ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်နှင့် စပ်သော စကားတို့တည်း။ ရဟန်းသည် ဤသို့ သဘောရှိသော စကားကို (နာကြားရန်) အလိုရှိတိုင်း ရ၏။ မငြိုမငြင်ဘဲ ရ၏။ မပင်မပန်းဘဲ ရ၏။ မေဃိယ ဤတတိယ တရားသည် မရင့်ကျက်သေးသော စေတောဝိမုတ္တိကို ရင့်ကျက်စေရန် ဖြစ်၏။

၄။ မေဃိယ နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် အကုသိုလ်တရားကို ပယ်ရန် ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေရန် ထက်သန်သော လုံ့လရှိသူ အားအစွမ်းရှိသူ မြဲမြံသော လုံ့လရှိသူ ကုသိုလ်တရားတို့၌ တာဝန်ကို ချမထားသူ ဖြစ်၍ နေ၏။ မေဃိယ ဤစတုတ္ထတရားသည် မရင့်ကျက်သေးသော စေတောဝိမုတ္တိကို ရင့်ကျက်စေရန် ဖြစ်၏။

၅။ မေဃိယ နောက်တစ်မျိုးကား ရဟန်းသည် ပညာရှိ၏။ အဖြစ်အပျက်ကို သိသော ကိလေသာကို ခွဲဖျက်နိုင်သော အကြွင်းမဲ့ ဆင်းရဲကုန်ရာသို့ ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော ဖြူစင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံ၏။ မေဃိယ ဤပဉ္စမတရားသည် မရင့်ကျက်သေးသော စေတောဝိမုတ္တိကို ရင့်ကျက်စေရန် ဖြစ်၏။

မေဃိယ မိတ်ဆွေကောင်း အဖော် သူငယ်ချင်းကောင်းရှိ၍ သူတော်ကောင်း၌ ကိုင်းရှိုင်းသော စိတ်ရှိသည့် ရဟန်း အား "သီလရှိသူ ဖြစ်လိမ့်မည် ပါတိမောက္ခသံဝရသီလကို စောင့်ရှောက်သူ ဖြစ်လိမ့်မည် အကျင့် 'အာစာရ' ကျက်စားရာ 'ဂေါစာရ' နှင့် ပြည့်စုံ၍ အနည်းငယ်မျှသော အပြစ်တို့၌ သော်လည်း ဘေးဟု ရှုလျက် သိက္ခာပုဒ်တို့၌ ဆောက်တည်၍ ကျင့်နိုင်လိမ့်မည်ဟူသော ထိုအလုံးစုံကို မချွတ်ရလိမ့်မည်" ဟု မျှော်လင့်အပ်၏။

မေဃိယ "အကြင်စကားသည် အလွန်ကိလေသာ ခေါင်းပါးမှုနှင့် စပ်ယှဉ်၏။ စိတ်ကို ဖွင့်လှစ်သော သမထ ဝိပဿနာအား လျောက်ပတ်၏။ စင်စစ် ငြီးငွေ့ခြင်းငှါ တပ်ခြင်းကင်းခြင်းငှါ ချုပ်ခြင်းငှါ ငြိမ်းအေးခြင်းငှါ ထူးသောဉာဏ် ဖြင့် သိခြင်းငှါ သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းငှါ နိဗ္ဗာန် အကျိုးငှါ ဖြစ်၏။ ဤစကားတို့ကား အဘယ်နည်း။ အလိုနည်းမှုနှင့် စပ်သောစကား ရောင့်ရဲလွယ်မှုနှင့် စပ်သောစကား ဆိတ်ငြိမ်မှုနှင့် စပ်သောစကား မရောပြွမ်းမှုနှင့် စပ်သောစကား ဝီရိယကို အားထုတ်မှုနှင့် စပ်သောစကား သီလနှင့် စပ်သောစကား သမာဓိနှင့် စပ်သောစကား ပညာနှင့် စပ်သောစကား မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်နှင့် စပ်သောစကား ပစ္စဝေက္ခဏာဉာဏ်နှင့် စပ်သောစကားတို့တည်း။ မိတ်ဆွေကောင်း အဖော် သူငယ်ချင်းကောင်းရှိ၍ သူတော်ကောင်း၌ ကိုင်းရှိုင်းသော စိတ်ရှိသူ ရဟန်းအား ဤသို့ သဘောရှိသော စကားကို (နာကြားရန်) အလိုရှိတိုင်းရသူ မငြိုမငြင်ရသူ မပင်မပန်းရသူ ဖြစ်လိမ့်မည်" ဟူသော ဤအလုံးစုံကို မချွတ်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်အပ်၏။

မေဃိယ မိတ်ဆွေကောင်း အဖော်သူငယ်ချင်းကောင်းရှိ၍ သူတော်ကောင်း၌ ကိုင်းရှိုင်းသော စိတ်ရှိသည့် ရဟန်းအား "အကုသိုလ်တရားကို ပယ်ရန် ကုသိုလ်တရားကို ပြည့်စုံစေရန် ထက်သန်သော လုံ့လ ရှိသူအား အစွမ်းရှိသူ မြဲမြံသော လုံ့လရှိသူ ကုသိုလ်တရားတို့၌ တာဝန်ကို ချမထားသူ ဖြစ်၍ နေလိမ့်မည်" ဟူသော ဤအလုံးစုံကို မချွတ်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်အပ်၏။

မေဃိယ မိတ်ဆွေကောင်း အဖော် သူငယ်ချင်းကောင်းရှိ၍ သူတော်ကောင်း၌ ကိုင်းရှိုင်းသော စိတ်ရှိသည့် ရဟန်းအား "ပညာရှိ၍ အဖြစ်အပျက်ကို သိသော ကိလေသာကို ဖောက်ခွဲနိုင်သော

အကြွင်းမဲ့ ဆင်းရဲကုန်ရာသို့ ရောက်ကြောင်း ဖြစ်သော ဖြူစင်သော ပညာနှင့် ပြည့်စုံသူ ဖြစ်လိမ့်မည်” ဟူသော ဤအလုံးစုံကို မချွတ်ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်အပ်၏။

မေဃိယ ထိုရဟန်းသည် ဤတရားငါးပါးတို့၌ တည်ပြီးလျှင် တစ်ဆင့်တက်၍ တရားလေးပါးတို့ကို ပွါးများရန် ရာဂကို ပယ်နိုင်ရန် အသုဘကို ပွါးများရမည်၊ ဗျာပါဒကို ပယ်နိုင်ရန် မေတ္တာကို ပွါးများရမည်၊ ဝိတက်ကို ဖြတ်တောက်နိုင်ရန် အာနာပါနဿတိကို ပွါးများရမည်၊ ငါဟူသော မာန်ကို ပယ်နိုင်ရန် အနိစ္စသညာကို ပွါးများရမည်။မှန်၏ မေဃိယ အနိစ္စ သညာရှိသူအား အနတ္တသညာသည် ထင်၏။ အနတ္တသညာ ထင်သူသည် ငါဟူသော မာန်ကို ပယ်ခွါခြင်းသို့ ရောက်နိုင် ၏။ ယခုဘဝ၌ပင် နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နိုင်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤ အကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထို သိသောအချိန်၌- “ယုတ်ညံ့သော ဝိတက် သိမ်မွေ့သော ဝိတက်တို့သည် စိတ်သို့ အစဉ် လိုက်တတ်ကုန်၏။ စိတ် ပေါ်လွင် တက်ကြွမှုကို ပြုတတ် ကုန်၏။ ဤမနော ဝိတက်တို့ကို မသိသူသည် စိတ်မတည်တံ့ဘဲ အာရုံတစ်ခုမှ အာရုံတစ်ခုသို့ ပြေးသွားတတ်၏။

ထိုမနောဝိတက်တို့ကို သိ၍ ကိလေသာကို ပူပန်စေတတ်သော လုံ့လနှင့် သတိရှိသူ အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်သည် စိတ်သို့ အစဉ်လိုက်တတ် စိတ်ပေါ်လွင် တက်ကြွမှုကို ပြုတတ်သော ဝိတက်တို့ကို ပိတ်ဆို့နိုင်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် သစ္စာလေးပါးကို သိသည်ဖြစ်၍ ထိုကာမဝိတက် စသည်တို့ကို အကြွင်းမဲ့ ပယ်စွန့်နိုင်၏” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ပဥ္စမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၄ - မေဃိယဝဂ် ===

၂ - ဥဒ္ဓတသုတ်

၃၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကုသိနာရုံမြို့ (တောင်တံခါး၏) အကွေ့ မလ္လာမင်းတို့၏ အင်ကြင်းဥယျာဉ်တော၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ပျံ့လွင့် ကုန် (အချည်းနှီး) မာနတက်ကုန် လျှပ်ပေါ်ကုန် နှုတ်ကြမ်းကုန် (ရောက်တတ်ရာရာ) ပြန့်ကျဲသော စကားရှိကုန် သတိကင်းကုန် ဆင်ခြင်ဉာဏ်မဲ့ကုန် မတည်ကြည်ကုန် တုန်လှုပ်သော စိတ်ရှိကုန် မစောင့်စည်းသော ဣန္ဒြေရှိကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးသော အရပ်ဖြစ်သော တောကျောင်း၌ နေကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ပျံ့လွင့်ကုန် (အချည်းနှီး) မာနတက်ကုန် လျှပ်ပေါ်ကုန် နှုတ်ကြမ်းကုန် (ရောက်တတ်ရာရာ) ပြန့်ကျဲသော စကားရှိကုန် သတိကင်းကုန် ဆင်ခြင်ဉာဏ်မဲ့ကုန် မတည်ကြည်ကုန် တုန်လှုပ်သော စိတ်ရှိကုန် မစောင့်စည်းသော ဣန္ဒြေရှိကုန်လျက် မနီးမဝေးသော အရပ်ဖြစ်သော တောကျောင်း၌ နေကြကုန်သော ရဟန်းတို့ကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "မစောင့်ရှောက်အပ်သော ကိုယ်အမူအရာဖြင့်လည်းကောင်း၊ မိစ္ဆာအယူ နှိပ်စက်အပ် ထိနမိဒ္ဓ လွှမ်းမိုးအပ်သော စိတ်ဖြင့် လည်းကောင်း နေသော ရဟန်းသည် မာရ်၏ အလိုသို့ လိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် ရဟန်းသည် စောင့်ရှောက်သော ကိုယ်စိတ်ရှိသူ ဖြစ်ရာ၏။ မှန်ကန်သော ကြံစည်မှု 'သမ္မာသင်္ကပ္ပ' လျှင် ကျက်စားရာ အာရုံရှိသူ ဖြစ်ရာ၏။မှန်ကန်သော အယူကို ရှေ့သွားပြုသူ ဖြစ်ရာ၏။ သဤရတို့၏ ဖြစ်ပျက်မှုကို သိ၍ ထိနမိဒ္ဓကို နှိမ်နင်းကာ ဒုက္ခသုံးမျိုးတို့ အနှိပ်စက်ခံနေသော ဂတိအားလုံးတို့ကို စွန့်ပယ်နိုင်ရာ၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဒုတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၄ - မေဃိယဝဂ် ===

၃ - ဂေါပါလကသုတ်

၃၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလ တိုင်း၌ များစွာသော ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီတော်မူလတ်သော် လမ်းခရီးမှ ဖဲ၍ တစ်ခုသော သစ်ပင်အနီးသို့ ချဉ်းကပ်ကာ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်သော နွားကျောင်းသားကို မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို ကောင်းစွာပြလျက် တရားကို ဆောက်တည် စေကာ တရားကျင့်သုံးရန် ထက်သန်ရွှင်လန်းစေ၏။

မြတ်စွာဘုရားက တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို ကောင်းစွာ ပြလျက် တရားကို ဆောက်တည် စေကာ တရား ကျင့်သုံးရန် ထက်သန်ရွှင်လန်းစေအပ်သော နွားကျောင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား သည် နက်ဖြန် တပည့်တော်၏ ဆွမ်းကို ရဟန်း သံဃာနှင့်တကွ လက်ခံတော်မူပါ" ဟု (လျှောက်၏)။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။ ထို့နောက် ထိုနွားကျောင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူသည်ကို သိ၍ နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုလျက် ဖဲသွား၏။

ထို့နောက် ထိုနွားကျောင်းသားသည် ထိုညဥ့်ကို လွန်သောအခါ၌ မိမိနေအိမ်ဝယ် ရေမပါသော များစွာသော နို့ယနာဆွမ်းကို လည်းကောင်း ထောပတ်သစ်ကို လည်းကောင်း စီရင်စေ၍ မြတ်စွာဘုရား အား "အသျှင်ဘုရား အချိန် တန်ပါပြီ။ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ" ဟု လျှောက်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထိုနွားကျောင်းသား အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ ထိုနွားကျောင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာကို ရေမပါသော နို့ယနာ ဆွမ်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထောပတ်သစ်ဖြင့် လည်းကောင်း ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေး၏။ ထို့နောက် နွားကျောင်းသားသည် မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသော အခါ နိမ့်သော ထိုင်စရာ တစ်ခုကို ယူပြီးလျှင် တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေသော ထိုနွား ကျောင်းသားကို မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို ကောင်းစွာ ပြလျက် (တရားကို) ဆောက်တည် စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူပြီးလျှင် နေရာမှထလျက် ဖဲကြွတော်မူ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာ ဘုရား ကြွသွား၍ မကြာမီ ထိုနွားကျောင်းသားကို ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် ရွာအကြား၌ ဇီဝိတိန္ဒြေမှ ချ(သတ်) ၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကြပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား ယနေ့ မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်း သံဃာကို ရေမပါသော နို့ယနာဆွမ်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ ထောပတ်သစ်ဖြင့် လည်းကောင်း ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေးသော နွားကျောင်းသားကို ယောကျ်ားတစ်ယောက်သည် ရွာအကြား၌ ဇီဝိတိန္ဒြေမှ ချ (သတ်) အပ်ပါသတတ်" ဟု လျှောက်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "ခိုးသူသည် ခိုးသူကို မြင်၍ ရန်သူသည် မူလည်း ရန်သူကို မြင်၍ ထိုသူ၏ ပျက်စီးခြင်းကို ပြုရာ၏။ ဖောက်ပြန်၍ ဆောက်တည်သော စိတ်သည် ထိုစိတ်ရှိသူကို ထိုခိုးသူ ရန်သူတို့ထက်ပင် ယုတ်မာအောင် ပြုနိုင်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

တတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၄ - မေဃိယဝဂ် ===

၄ - ယက္ခပဟာရသုတ်

၃၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာနှင့် အသျှင်မဟာ မောဂ္ဂလ္လာန်တို့သည် ကပေါတကန္ဒရမည်သော ကျောင်း၌ နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ဆံပင်ရိတ်ပြီးစဖြစ်သော အသျှင် သာရိပုတြာသည် လဆန်းပက္ခ ညဉ့်အခါတွင် လွင်တီးခေါင်၌ တစ်ခုသော (ဥပေက္ခာပြဟ္မဝိဟာရ) သမာဓိကို ဝင်စားလျက် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဘီလူးနှစ်ယောက်တို့သည် မြောက်အရပ်မှ တောင်အရပ်သို့ တစ်ခုသော ပြုဖွယ်ကိစ္စဖြင့် သွားကုန်စဉ် လဆန်းပက္ခ ညဉ့်အခါတွင် လွင်တီးခေါင်၌ တစ်ခုသော (ဥပေက္ခာပြဟ္မဝိဟာရ) သမာဓိကို ဝင်စားလျက် ထိုင်နေတော်မူသော ဆံရိတ်ပြီးစဖြစ်သည့် အသျှင်သာရိပုတြာကို မြင်ကုန်၏။ မြင်ပြီး၍ ဘီလူးတစ်ယောက်သည် အဖော် ဘီလူးကို "မိတ်ဆွေ ငါသည် ဤရဟန်း၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ပုတ်လို၏" ဟု (ပြောဆို၏)။ ဤသို့ ပြောဆိုလတ်သော် ထိုအဖော် ဘီလူးသည် ထိုဘီလူးကို "မိတ်ဆွေမသင့်၊ ရဟန်းကို မရိုက်ပုတ်ပါလင့်၊ မိတ်ဆွေ ထိုရဟန်းသည် မြင့်မြတ် လှပေ၏။ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးလှပေ၏" ဟု ပြောဆို၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ထိုဘီလူးသည် အဖော်ဘီလူးကို "မိတ်ဆွေ ငါသည် ဤရဟန်း၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ပုတ်လို၏" ဟု ပြောဆို၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း "မိတ်ဆွေ မသင့်၊ ရဟန်းကို မရိုက်ပုတ်ပါလင့်၊ မိတ်ဆွေ ထိုရဟန်းသည် မြင့်မြတ်လှပေ၏။ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးလှပေ၏" ဟု ပြောဆို၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထိုဘီလူးသည် အဖော်ဘီလူးကို "မိတ်ဆွေ ငါသည် ဤရဟန်း၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ပုတ်လို၏" ဟု ပြောဆို၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း "မိတ်ဆွေ မသင့်၊ ရဟန်းကို မရိုက်ပုတ်ပါလင့်၊ မိတ်ဆွေ ထိုရဟန်းသည် မြင့်မြတ်လှပေ၏။ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးလှပေ၏" ဟု ပြောဆို၏။ ထို့နောက် ထိုဘီလူးသည် ထိုအဖော်ဘီလူး၏ စကားကို မနာယူဘဲ အသျှင်သာရိပုတြာ၏ ဦးခေါင်းကို ရိုက်ပုတ်လေ၏။ ရိုက်ပုတ်ခြင်းသည် အလွန်ပြင်းထန်လှ၏။ ထိုရိုက်ပုတ်ခြင်းကြောင့် ခုနစ်တောင် ခုနစ်တောင့်ထွာ ရှိသော ဆင်ကိုသော်လည်း မြေသို့ နစ်မြုပ်စေရာ၏။ တောင်ထွတ်ကြီးကို မူလည်း အစိတ်စိတ် ပြိုကွဲစေရာ၏။ ထိုခဏ၌ပင် ထိုဘီလူးသည် "ငါပူလောင်၏။ ငါပူလောင်၏" ဟု ဆိုလျက် ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် (အဝီစိ) ငရဲကြီး၌ ကျရောက်၏။

အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် သန့်ရှင်းကြည်လင်၍ လူတို့၏ မျက်စိအမြင်ကို လွန်သော နတ်မျက်စိနှင့် တူသော မျက်စိ 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဖြင့် အသျှင်သာရိပုတြာ ဦးခေါင်း၌ ဘီလူး ရိုက်ပုတ်သည်ကို မြင်၍ အသျှင်သာရိပုတြာထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်သာရိပုတြာကို "ငါ့သျှင် သင် ခန့်ကျန်းပါ၏လော၊ မျှတပါ၏လော၊ သင့်အား တစ်စုံတစ်ခုသော ဆင်းရဲ မရှိပါ၏လော" ဟု လျှောက်၏။ ငါ့သျှင်မောဂ္ဂလ္လာန် ငါ ခန့်ကျန်းပါ၏။ မျှတပါ၏။ သို့ရာတွင် ငါ၏ ဦးခေါင်း၌ အနည်းငယ် နာကျင်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏" ဟု (မိန့်ဆို၏)။

ငါ့သျှင် သာရိပုတြာ အံ့ဩဖွယ် ရှိပါပေ၏။ ငါ့သျှင်သာရိပုတြာ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေ၏။ သင်သည် တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီး၏။ ငါ့သျှင် သာရိပုတြာ ယနေ့ သင့်အား ဘီလူးတစ်ယောက်သည် ဦးခေါင်းကို ရိုက်ပုတ်၏။ ရိုက်ပုတ်ခြင်းသည် အလွန် ပြင်းထန်လှ၏။ ထိုရိုက်ပုတ်ခြင်းကြောင့် ခုနစ်တောင် ခုနစ်တောင့်ထွာရှိသော ဆင်ကိုသော်လည်း မြေသို့ နစ်မြုပ်စေရာ၏။ တောင်ထွဋ်ကြီးကို မူလည်း အစိတ်စိတ် ပြိုကွဲစေရာ၏။ သို့ပါလျက် အသျှင်သာရိပုတြာသည် "ငါ့သျှင်မောဂ္ဂလ္လာန် ငါ ခန့်ကျန်းပါ၏။

မျှတပါ၏။ သို့ရာတွင် ငါ၏ ဦးခေါင်း၌ အနည်းငယ် နာကျင်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏” ဟု ဆိုဘိ၏ဟု (ပြောဆို၏)။

ငါ့သျှင်မောဂ္ဂလ္လာန် အံ့ဩဖွယ်ရှိပါပေ၏။ ငါ့သျှင်မောဂ္ဂလ္လာန် မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေ၏။ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် အလွန်တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးပါပေ၏။ ယင်းသို့ ဖြစ်သောကြောင့် ဘီလူးကို မူလည်း မြင်နိုင်ပေ၏။ ငါတို့မှာမူ မြေဘုတ် ဘီလူးကိုမျှလည်း မမြင်ဟု (ပြောဆို၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် သန့်ရှင်းကြည်လင်သော လူတို့၏ နားအကြားကို လွန်သော နတ်တို့၏ နားနှင့်တူသော နား ‘ဒိဗ္ဗသောတ’ ဖြင့် ထိုရဟန္တာကြီးနှစ်ပါးတို့၏ ဤသို့ သဘောရှိသော စကား ပြောဆိုမှုကို ကြားတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- “အကြင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည် ကျောက် တောင်နှင့် တူသည်ဖြစ်၍ တည်၏။ မတုန်လှုပ်၊ တပ်စွန်းဖွယ် အာရုံတို့၌ တပ်ခြင်းကင်း၏။ အမျက်ထွက်ဖွယ် အာရုံ၌ အမျက်မထွက်၊ အကြင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၏ စိတ်သည် ဤသို့ ပွါးများပြီး ဖြစ်၏။ ယင်းသို့ စိတ်ကို ပွါးများပြီး ဖြစ်သော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သို့ ဆင်းရဲသည် အဘယ်မှာ ကပ်ရောက်နိုင်ပါမည်နည်း” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

စတုတ္ထသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၄ - မေဃိယဝဂ် ===

၅ - နာဂသုတ်

၃၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသိတာရုံ ကျောင်း၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမ ဥပါသကာယောကျ်ား ဥပါသိကာ မိန်းမ မင်း မင်းအမတ် တိတ္ထိ တိတ္ထိတပည့်တို့နှင့် ရောပြွမ်းလျက် နေရသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲ၏။ ချမ်းသာစွာ မနေရ။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားအား “ငါသည် ယခုအခါ ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမ ဥပါသကာယောကျ်ား ဥပါသိကာမိန်းမ မင်း မင်းအမတ် တိတ္ထိ တိတ္ထိတပည့်တို့နှင့် ရောပြွမ်းလျက် နေရသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲ၏။ ချမ်းသာစွာ မနေရ၊ ငါသည် ပရိသတ် အပေါင်းမှ (ထွက်၍) တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် နေရပါမူ ကောင်းလေစွ” ဟု အကြံသည် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန် သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ကောသမ္ဗီ ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ကောသမ္ဗီပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကြွလျက် ကိုယ်တိုင် ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို သိမ်းဆည်း၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် အလုပ်အကျွေးကိုလည်း မခေါ် ရဟန်းသံဃာကိုလည်း မပန်ကြားဘဲ အဖော်မပါ တစ်ပါးတည်း ပါလိလေယျက တောအုပ်သို့ ဒေသစာရီ ကြွတော်မူ၏။ အစဉ်သဖြင့် ဒေသစာရီ ကြွတော်မူလတ်သော် ပါလိလေယျက တောအုပ်သို့ ဆိုက်ရောက် တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပါလိလေယျကရွာ ရက္ခိတတောအုပ် အင်ကြင်းပင်ပျို အနီး၌ နေတော်မူ၏။

ဆင်ပြောင်ကြီး တစ်ကောင်သည်လည်း ဆင်ပေါက် ဆင်မ ဆင်ရွေ နို့စို့ဆင်ငယ်တို့နှင့် ရောပြွမ်းသည် ဖြစ်၍ အညွန့် ပြတ်ပြီးသော မြက်တို့ကိုလည်း စားရ၏။ ထိုဆင်ပြောင်ကြီး ချိုး၍ ချိုး၍ ချသော သစ်ခက် သစ်ကိုင်းကိုလည်း (အခြား ဆင်တို့) စားကုန်၏။ (ထိုဆင်ပြောင်ကြီးသည်) နောက်ကျုကုန်သော ရေတို့ကိုလည်း သောက်ရ၏။ ရေဆိပ်မှ တက်သော ထိုဆင်ပြောင်ကြီး၏ ကိုယ်ကိုလည်း ဆင်မတို့သည် တိုးဝှေ့လျက် သွားကုန်၏။ ရောပြွမ်းသည် ဖြစ်၍ ဆင်းရဲ၏။ ချမ်းသာ စွာ မနေရ။ ထိုအခါ ထိုဆင်ပြောင်ကြီးအား "ငါသည် ယခုအခါ၌ ဆင်ထီး ဆင်မ ဆင်ပေါက် ဆင်ငယ်တို့နှင့် ရောပြွမ်း၍ နေရ၏။ အဖျားပြတ်ပြီးသော မြက်တို့ကိုလည်း စားရ၏။ ငါ ချိုး၍ ချိုး၍ ချသော အကိုင်းအခက်ကိုလည်း ဆင်ပေါက် ဆင်ငယ်တို့သည် စားကုန်၏။ နောက်ကျုသော ရေကိုလည်း သောက်ရ၏။ ရေဆိပ်မှတက်သော ငါ၏ ကိုယ်ကိုလည်း ဆင်မတို့သည် တိုးဝှေ့လျက် သွားကုန်၏။ ငါသည် ရောပြွမ်းသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲ၏။ ချမ်းသာစွာ မနေရ၊ ငါသည် ဆင်အုပ် မှ ထွက်၍ (တစ်ကောင်တည်း) ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် နေရပါမူ ကောင်းလေစွ" ဟု ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ထိုဆင်ပြောင်ကြီးသည် ဆင်အုပ်မှ ဖဲ၍ ပါလိလေယျကရွာ ရက္ခိတတောအုပ် အင်ကြင်းပင်ပျို အနီး၌ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ နေ၏။ ထိုအခါ ထိုဆင်ပြောင်ကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား နေတော်မူရာ အရပ်ကိုလည်း စိမ်းစိုသော မြက်သစ်ပင် မရှိအောင် ပြု၏။ နှာမောင်း ဖြင့်လည်း မြတ်စွာဘုရား၏ သောက်ရေ သုံးဆောင်ရေကို တည်ထား ၏။

ထို့နောက် ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် တစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားအား "ငါသည် ရှေးအခါက ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်းမိန်းမ ဥပါသကာယောကျ်ား ဥပါသိကာမိန်းမ မင်း မင်းအမတ် တိတ္ထိ တိတ္ထိတပည့်တို့ နှင့် ရောပြွမ်းလျက် နေရသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲ၏။ ချမ်းသာစွာ မနေရ၊ "ထိုငါသည် ယခုအခါ၌ ရဟန်းယောကျ်ား ရဟန်း မိန်းမ ဥပါသကာယောကျ်ား ဥပါသိကာမိန်းမ မင်းမင်းအမတ် တိတ္ထိ တိတ္ထိတပည့်တို့နှင့် မရောပြွမ်းဘဲ နေသောကြောင့် ချမ်းသာစွာ နေရ၏" ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုဆင်ပြောင်ကြီးအားလည်း "ငါသည် ရှေးအခါက ဆင်ပေါက် ဆင်မ ဆင်ရွေ နို့စို့ဆင်ငယ်တို့နှင့် ရောပြွမ်းလျက် နေရသည် ဖြစ်၍ အညွန့်ပြတ်ပြီးသော မြက်တို့ကိုလည်း စားရ၏။ ငါ ချိုး၍ ချိုး၍ ချသော သစ်ခက် သစ်ကိုင်းကိုလည်း ဆင်ငယ်တို့သည် စားကုန်၏။ ငါသည် နောက်ကျုသော ရေတို့ကိုလည်း သောက်ရ၏။ ရေဆိပ်မှတက်သော ငါ၏ ကိုယ်ကိုလည်း ဆင်မတို့သည် တိုးဝှေ့လျက် သွားကုန်၏။ ရောပြွမ်းသည်ဖြစ်၍ ဆင်းရဲ၏။ ချမ်းသာစွာ မနေရ။ ထိုငါသည် ယခုအခါ ဆင်ထီး ဆင်မ ဆင်ပေါက်ဆင်ငယ်တို့နှင့် မရောပြွမ်းဘဲ နေရ၏။ အဖျားမပြတ်သော မြက်တို့ကိုလည်း စားရ၏။ ငါ ချိုး၍ ချိုး၍ချသော သစ်ခက် သစ်ကိုင်းတို့ကိုလည်း ဆင်ငယ်တို့သည် မစားကုန်။ ကြည်လင်သော ရေတို့ကိုလည်း သောက်ရ၏။ ဆိပ်ကမ်းမှတက်သော ငါ၏ ကိုယ်ကိုလည်း ဆင်မတို့သည် တိုးဝှေ့လျက် မသွားကုန်။ မရောပြွမ်းသော ကြောင့် ချမ်းသာစွာ နေရ၏"ဟု ဤသို့ စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၏ ကာယဝိဝေကကို သိ၍ ထိုဆင်ပြောင်ကြီး၏ စိတ်အကြံကိုလည်း မိမိစိတ်ဖြင့် သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "ဘုရားတည်းဟူသော ဆင်ပြောင်ကြီးသည် တစ်ပါးတည်း တော၌ မွေ့လျော်ကုန် သကဲ့သို့ ဤဆင်ပြောင်ကြီးသည်လည်း တစ်စီးတည်း တော၌ မွေ့လျော်၏။ ထို့ကြောင့် မြတ်စွာဘုရားတည်းဟူသော ဆင်ပြောင်ကြီး၏ ထိုတစ်ပါးတည်း မွေ့လျော်သော စိတ်သည် လှည်းစွယ်ရန်းနှင့် တူသော အစွယ်ရှိသော ဆင်ပြောင်ကြီး ၏ တစ်စီးတည်း မွေ့လျော်သော စိတ်နှင့်တူမျှ၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ပဉ္စမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၄ - မေဃိယဝဂ် ===

၆ - ပိဏ္ဍောလသုတ်

၃၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အရညကင်ဓုတင် ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင် ပံသုကူဓုတင် တိစီဝရိတ်ဓုတင်ဆောင်ကာ အလိုနည်းသူ ရောင့်ရဲ လွယ်သူ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သူ မရောနှောသူ ထက်သန် သော ဝီရိယရှိသူ ဓုတင်တရားကို ဟောပြော တတ်သူ လွန်ကဲသော အရဟတ္တဖိုလ်သမာဓိ စိတ်ကို မပြတ် အားထုတ်သူ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇ သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အရညကင်ဓုတင် ပိဏ္ဍပါတ်ဓုတင် ပံသုကူဓုတင် တိစီဝရိတ်ဓုတင်ဆောင်ကာ အလိုနည်းသူ ရောင့်ရဲလွယ်သူ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သူ မရောနှောသူ ထက်သန်သော ဝီရိယရှိသူ ဓုတင်တရားကို ဟောပြောတတ်သူ လွန်ကဲသော အရဟတ္တဖိုလ် သမာဓိစိတ်ကို မပြတ် အားထုတ်သူ အသျှင်ပိဏ္ဍောလဘာရဒွါဇကို မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသည်ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- “တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုမျှ နှုတ်ဖြင့် မစွပ်စွဲခြင်း လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ဖြင့် မညှဉ်းဆဲခြင်း လည်းကောင်း၊ ပါတိမောက္ခသီလ၌ စောင့်စည်းခြင်း လည်းကောင်း၊ ဘောဇဉ်၌ အတိုင်းအရှည်ကို သိခြင်း လည်း ကောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်သော ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာ၌ နေခြင်း လည်းကောင်း၊ လွန်ကဲသော စိတ်၌ အားထုတ်ခြင်း လည်းကောင်း ဤကား မြတ်စွာဘုရားတို့၏ အဆုံးအမတော်တည်း” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဆဋ္ဌသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၄ - မေဃိယဝဂ် ===

၇ - သာရိပုတ္တသုတ်

၃၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အလိုနည်းသူ ရောင့်ရဲလွယ်သူ ဆိတ်ငြိမ် ရာသို့ ကပ်သူ မရောနှောသူ ထက်သန်သော ဝီရိယရှိသူ လွန်ကဲသော စိတ်ကို မပြတ် အားထုတ်သူ အသျှင်သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် အလိုနည်းသူ ရောင့်ရဲလွယ်သူ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်သူ မရောနှောသူ ထက်သန်သော ဝီရိယရှိသူ လွန်ကဲသော စိတ်ကို မပြတ် အားထုတ်သူ အသျှင်သာရိပုတြာကို မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသည်ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌-"လွန်ကဲသော စိတ်ရှိလျက် မမေ့မလျော့မူ၍ အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ်၏ လမ်းကြောင်း တရားတို့၌ ကျင့်ကာ ငြိမ်သက်စွာ သောအခါ ခပ်သိမ်းသတိ ရှိသော တာဒိဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်အား စိုးရိမ်သောကတို့သည် မဖြစ်ကုန်" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

သတ္တမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၄ - မေဃိယဝဂ် ===

၈ - သုန္ဒရီသုတ်

၃၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူလျက် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်းသူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေး အသုံးအဆောင်တို့ကို ရရှိ၏။ ရဟန်းသံဃာ သည်လည်း အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူ လျက် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်းသူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေး အသုံးအဆောင်တို့ကို ရရှိ၏။ သာသနာတော်မှ ပြင်ပဖြစ်သော တိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည်ကား အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို မခံယူကြကုန်ဘဲ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေး အသုံးအဆောင် တို့ကို မရရှိကုန်။

ထိုအခါ သာသနာတော်ပြင်ပမှဖြစ်သော ထိုတိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာအား လည်းကောင်း အရိုအသေပြု ခံရသည်ကို သည်းမခံနိုင်ကြ သောကြောင့်

သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မ ထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် သုန္ဒရီ ပရိဗိုဇ်မကို “နှမ သင်သည် ဆွေမျိုးတို့၏ အကျိုးကို ပြုခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်၏” ဟု ပြောကုန်၏။ အသျှင်တို့ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုရပါမည်နည်း။ အကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကို ပြုခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း။ ဆွေမျိုးတို့၏ အကျိုးငှါ အကျွန်ုပ်၏ အသက်ကို စွန့်နိုင်ပါ၏ ဟု (ပြောဆို၏)။

နှမသို့ ဖြစ်လျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ မပြတ်သွားပါဟု ပြောကုန်၏။ “အသျှင်တို့ ကောင်းပါပြီ” ဟု သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မသည် ထိုသာသနာပြင်ပဖြစ်သော တိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့၏ (စကားကို) ဝန်ခံ၍ ဇေတဝန် ကျောင်းတော်သို့ မပြတ်သွား၏။

သာသနာပြင်ပဖြစ်သော ထိုတိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည် “သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မသည် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ မပြတ် သွားသည်ကို လူအများ မြင်၏” ဟု သိကြသောအခါ ထိုသုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မကို သတ်၍ ထိုအရပ်၌ပင်လျှင် ဇေတဝန်ကျောင်းတော် အနီး (ပန်းမှိုက်စွန့်ရာ) မြောင်းထဲ၌ ပစ်ချထားပြီးလျှင် ပသေနဒီကောသလမင်း ထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ပသေနဒီကောသလမင်းကို “မင်းကြီး အကျွန်ုပ်တို့ သုန္ဒရီပရိဗိုဇ်မကို မတွေ့မြင်ရ တော့ပါ” ဟု ပြောဆိုကုန်၏။ အသျှင်တို့သည် အဘယ်အရပ်၌ ယုံမှား ကြပါသနည်းဟု (မေး၏)။ မင်းကြီး ဇေတဝန်ကျောင်း၌ ယုံမှားကြပါကုန်၏ဟု (ဆိုကြကုန်၏)။ သို့ဖြစ်လျှင် ဇေတဝန် ကျောင်းကို (စူးစမ်း) ရှာဖွေကြကုန်လော့ ဟု (ဆို၏)။

ထိုအခါ သာသနာပြင်ပဖြစ်သော ထိုတိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းကို စူးစမ်း ရှာဖွေ၍ (မိမိတို့) ပစ်ချထားခဲ့ သော အလောင်းကောင်ကို မြောင်းအတွင်းမှ ထုတ်လျက် ညောင်စောင်းငယ်သို့ တင်ပြီးလျှင် သာဝတ္ထိမြို့တွင်းသို့ သွင်းကြ၍ လမ်းမတစ်ခုမှ လမ်းမတစ်ခုသို့ လမ်းဆုံတစ်ခုမှ လမ်းဆုံ တစ်ခုသို့ ချဉ်းကပ်လျက် လူတို့ကို ကဲ့ရဲ့စေကုန်၏။

အမောင်တို့ သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့၏ အမှုကို ကြည့်ကြကုန်လော့၊ ဤသာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့သည် အရှက် မရှိကုန်။ သီလမရှိကုန်။ ယုတ်ညံ့သော သဘောရှိကုန်၏။ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုကုန်၏။ မမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်၏။ သို့စဉ်လျက် ဤရဟန်းတို့သည် တရားကျင့် ကုန်၏။ ကိုယ်ကျင့် ကောင်းကုန်၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်၏။ အမှန်ကို ပြောဆိုကြ ကုန်၏။ သီလရှိကုန်၏။ ကောင်းသော သဘောရှိကုန်၏ဟု ဝန်ခံကြကုန်ဘိသေး၏။ ဤရဟန်းတို့အား ရဟန်း၏ အကျင့်သည် မရှိ၊ မြတ်သော အကျင့်သည် မရှိ၊ ဤရဟန်းတို့အား ရဟန်း အကျင့်သည် ပျောက်ကင်း၏။ မြတ်သော အကျင့်သည် ပျောက်ကင်း၏။ ဤရဟန်းတို့အား ရဟန်းအကျင့်သည် အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ မြတ်သော အကျင့်သည် အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ ဤရဟန်းတို့သည် ရဟန်းအကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။ ဤရဟန်းတို့သည် မြတ်သော အကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။ ယောကျ်ားသည် ယောကျ်ား၏ အမှုကို ပြုပြီးလျှင် မိန်းမကို အဘယ့်ကြောင့် သတ်ရဘိသနည်း ဟု (ကဲ့ရဲ့စေကုန်၏)။

ထိုအခါ၌သာဝတ္ထိမြို့တွင်းဝယ် လူတို့သည် ရဟန်းတို့ကို မြင်လျှင် မလျော်သော ကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးကုန်၏။ ရေရွတ်ကုန်၏။ ခြုတ်ခြယ်ကုန်၏။ ညဉ်းဆဲကုန်၏- ဤသာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့သည် အရှက်မရှိကုန်။ သီလမရှိကုန်။ ယုတ်မာသော သဘောရှိကုန်၏။ မဟုတ်မမှန် ပြောကုန်၏။ မမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်၏။ သို့ စဉ်လျက် ဤရဟန်းတို့သည် တရားကျင့်ကုန်၏။ ကိုယ်ကျင့် ကောင်းကုန်၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကြကုန်၏။ အမှန်ကို ပြောဆိုကြကုန်၏။ သီလရှိ ကုန်၏။ ကောင်းသော သဘော ရှိကုန်၏ဟူ၍ ဝန်ခံကုန်ဘိသေး၏။ ဤရဟန်းတို့အား ရဟန်း၏ အကျင့်သည် မရှိ၊ မြတ်သော အကျင့်သည် မရှိ၊ ဤရဟန်းတို့အား ရဟန်းအကျင့်သည် ပျောက်ကင်း၏။ မြတ်သော အကျင့်သည် ပျောက်ကင်း၏။ ဤရဟန်းတို့အား ရဟန်းအကျင့်သည် အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ မြတ်သော အကျင့်သည် အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ ဤရဟန်းတို့သည် ရဟန်းအကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။ ဤရဟန်းတို့သည် မြတ်သော အကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။ ယောကျ်ားသည် ယောကျ်ား၏ အမှုကို ပြုပြီးလျှင် မိန်းမကို အဘယ့်ကြောင့် သတ်ရဘိသနည်း ဟု (ကဲ့ရဲ့ကုန်၏)။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိမြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။ သာဝတ္ထိမြို့၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီး နောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကြကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေကြ ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရား အား ဤသို့ လျှောက်ကုန်၏ -

အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ သာဝတ္ထိမြို့၌ လူတို့သည် ရဟန်းတို့ကို မြင်လျှင် မလျော်သော ကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ ဖြင့် ဆဲရေးပါကုန်၏။ ရေရွတ်ပါကုန်၏။ ခြုတ်ခြယ်ပါကုန်၏။ ညှဉ်းဆဲပါ ကုန်၏။ "ဤသာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့သည် အရှက်မရှိကုန်။ သီလမရှိကုန်။ ယုတ်မာသော သဘော ရှိကုန်၏။ မဟုတ်မမှန် ပြောဆိုကုန်၏။ မမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်၏။ သို့စဉ်လျက် ဤရဟန်း တို့သည် တရား ကျင့်ကုန်၏။ ကိုယ်ကျင့် ကောင်းကုန်၏။ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ကုန်၏။ အမှန်ကို ပြောဆိုကြကုန်၏။ သီလရှိကုန်၏။ ကောင်းသော သဘောရှိကုန်၏ ဟူ၍ ဝန်ခံဘိကုန်သေး၏။ ဤရဟန်း တို့အား ရဟန်း၏ အကျင့်သည် မရှိ၊ မြတ်သော အကျင့်သည် မရှိ၊ ဤရဟန်းတို့အား ရဟန်း အကျင့်သည် ပျောက်ကင်း၏။ မြတ်သော အကျင့်သည် ပျောက်ကင်း၏။ ဤရဟန်းတို့အား ရဟန်းအကျင့်သည် အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ မြတ်သော အကျင့်သည် အဘယ်မှာ ရှိအံ့နည်း။ ဤရဟန်း တို့သည် ရဟန်းအကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။ ဤရဟန်းတို့သည် မြတ်သော အကျင့်မှ ကင်းကုန်၏။ ယောကျ်ားသည် ယောကျ်ား၏ အမှုကို ပြုပြီးလျှင် မိန်းမကို အဘယ့်ကြောင့် သတ်ရဘိ သနည်း" ဟု ကဲ့ရဲ့ကြပါကုန်၏ ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ ထိုအသံသည် ကြာမြင့်စွာ မဖြစ်နိုင်၊ ခုနစ်ရက်မျှသာ ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ခုနစ်ရက်လွန်လျှင် ကွယ်ပျောက် လိမ့်မည်။ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ ဖြစ်မူ ရဟန်းတို့ကို မြင်လျှင် မလျော်ကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးကုန် ရေရွတ်ကုန် ခြုတ်ခြယ်ကုန် ညှဉ်းဆဲကုန်သော လူတို့ကို -

"မဟုတ်မမှန် ပြောလေ့ရှိသူသည် ငရဲသို့ ကျရောက်ရ၏။ မကောင်းမှုပြုပြီးလျှင် ငါ မပြုဟု ဆိုသူသည်လည်း ငရဲသို့ ကျရောက်ရ၏။ ယုတ်ညံ့သော အမှုရှိကြသည့် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဤဘဝမှ တစ်ပါးသော တမလွန်ဘဝ၌ တူမျှစွာ ဖြစ်ကြရကုန်၏" ဟု ဤဂါထာဖြင့် ပြန်လည် ချေပကြကုန်လော့ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ အထံ၌ ဤဂါထာကို သင်ပြီး၍ ရဟန်းတို့ကို မြင်လျှင်မလျော် ကြမ်းတမ်းသော စကားတို့ဖြင့် ဆဲရေးကုန် ရေရွတ်ကုန် ခြုတ်ခြယ်ကုန် ညှဉ်းဆဲ ကုန်သော လူတို့ကို ရဟန်းတို့သည်-

"မဟုတ်မမှန် ပြောလေ့ရှိသူသည် ငရဲသို့ ကျရောက်ရ၏။ မကောင်းမှုပြုပြီးလျှင် ငါ မပြုဟု ဆိုသူ သည်လည်း ငရဲသို့ ကျရောက်ရ၏။ ယုတ်ညံ့သော အမှုရှိကြသည့် ထိုသူနှစ်ယောက်တို့သည် ဤဘဝမှ တစ်ပါးသော တမလွန်ဘဝ၌ တူမျှစွာ ဖြစ်ကြရကုန်၏" ဟု ဤဂါထာဖြင့် ပြန်လည် ချေပကြကုန်၏။

"ဤသာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့သည် အပြစ်မရှိကုန်။ ဤသာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့သည် (မကောင်းမှုကို) မပြု အပ်၊ ဤသာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့သည် ကျိန်စာ ဆိုကြပေကုန်၏" ဟု လူတို့အား ဤအကြံသည် ဖြစ်၏။ ထိုအသံ သည် ကြာမြင့်စွာ မဖြစ်တော့ပေ၊ ခုနစ်ရက်မျှသာလျှင် ဖြစ်၏။ ခုနစ်ရက် လွန်သောအခါ ကွယ်ပျောက်တော့၏။

ထို့နောက် များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခု သော အရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား အသျှင်ဘုရားအံ့ဩဖွယ် ကောင်းပါ ပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် "ရဟန်းတို့ ဤအသံသည် ကြာမြင့်စွာ မဖြစ်နိုင်၊ ခုနစ်ရက်မျှသာ ဖြစ်လိမ့် မည်၊ ခုနစ်ရက်လွန်လျှင် ကွယ်ပျောက်လိမ့်မည်" ဟူသော ဤစကားကို အလွန်ကောင်းစွာ ဆိုတော်မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုအသံသည် ကွယ်ပျောက်သွားပါပြီ ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ - "စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်သော ဆင်ပြောင်ကြီးကို မြားလှံကန်တို့ဖြင့် ထိုးဆွသကဲ့သို့ ကိုယ် နှုတ် နှလုံး မစောင့်စည်းသော လူတို့သည် သူတစ်ပါးတို့ကို နှုတ်လှံကန်ဖြင့် ထိုးဆွကုန်၏။ ရဟန်းသည် သူတစ်ပါးတို့ ပြောဆိုအပ်သော ကြမ်းသောစကားကို ကြားရသောကြောင့် ဒေါသစိတ် မရှိဘဲ သည်းခံရာ၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အဋ္ဌမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၄ - မေဃိယဝဂ် ===

၉ - ဥပသေနသုတ်

၃၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်-အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဝင်္ဂန္တပုဏ္ဏားမ၏သား အသျှင်ဥပသေန အား တစ်ယောက်တည်း ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကိန်းအောင်းစဉ် "ငါသည် အရတော်ပေစွ၊ ငါသည် ကောင်းစွာ ရအပ်ပေ စွ၊ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားသည် ငါ၏ ဆရာပေတည်း။ ငါသည် လူ့ဘောင်မှ ထွက်ခဲ့၍ ကောင်းစွာ ဟောအပ်သော ဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ ရဟန်း ဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သူလည်း ဖြစ်၏။ ငါ၏ သီတင်းသုံးဖော်တို့သည်လည်း သီလရှိကုန်၏။ ကောင်း သော သဘော ရှိကုန်၏။ ငါသည် သီလတို့၌ ဖြည့်ကျင့်ရသူလည်း ဖြစ်၏။ ငါသည် ကောင်းစွာ တည်ကြည်၍ မပြန့်လွင့်သော စိတ်ရှိသူ လည်း ဖြစ်၏။ ငါသည် အာသဝေါ ကုန်ခန်းသော ရဟန္တာလည်း ဖြစ်၏။ ငါသည် ကြီးသောတန်ခိုး အာနုဘော်ရှိသူလည်း ဖြစ်၏။ ငါ့အား အသက်ရှင်ခြင်းသည် လည်းကောင်း၊ သေရခြင်းသည် လည်းကောင်း ကောင်း၏" ဟု ဤသို့ စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝင်္ဂန္တပုဏ္ဏားမ၏သား အသျှင်ဥပသေန၏ စိတ်အကြံကို မိမိစိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြားသိ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အကြင် ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကို ရှိနေဆဲ အသက်သည်လည်း မနှိပ်စက်နိုင်၊ အကြင် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် သေခါနီးအခါ၌လည်း မစိုးရိမ်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မြင်ပြီးသော ပညာ ရှိသော ထိုရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် စိုးရိမ်သူတို့ အလယ်၌ မစိုးရိမ် ရတော့ပေ။

ဘဝတဏှာ ဖြတ်တောက်ပြီး၍ ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိသူအား ဇာတိတည်းဟူသော သံသရာသည် ကုန်ခဲ့ပြီ။ ထိုရဟန်း အား တစ်ဖန် ဘဝအသစ် မရှိတော့ပြီ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

နဝမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၄ - မေဃိယဝဂ် ===

၁၀ - သာရိပုတ္တဥပသမသုတ်

၄၀။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင် သာရိပုတြာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးအရပ်၌ မိမိ၏ ကိလေသာ ငြိမ်းအေးမှုကို ဆင်ခြင်လျက် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားပြီးလျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မိမိ၏ ကိလေသာ ငြိမ်းအေးခြင်းကို ဆင်ခြင်လျက် မနီးမဝေး၌ ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားပြီးလျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသော အသျှင်သာရိပုတြာကို မြတ်စွာဘုရား မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- “ငြိမ်းအေး ငြိမ်သက်သော စိတ်ရှိ၍ ဘဝတဏှာ ပြတ်ပြီးသော ရဟန်းအား ဇာတိတည်းဟူသော သံသရာသည် ကုန်ခဲ့ပြီ။ ထိုရဟန်းသည် မာရ်၏ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်လေတော့၏” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူ၏။

ဒသမသုတ်။

လေးခုမြောက် မေဃိယဝဂ် ပြီး၏။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၅ - သောဏဝဂ် ===

၁ - ပိယတရသုတ်

၄၁။ အကျွန်ုပ်သည်ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မလ္လိကာ မိဖုရားနှင့်အတူ မြတ်သော ပြာသာဒ်ထက်၌ တည်နေ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မလ္လိကာမိဖုရားအား "မလ္လိကာ သင့်အား မိမိထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိသေးသလော" ဟု ပြောဆို၏။

မင်းကြီး ကျွန်တော်မအား မိမိထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ၊ မင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးအားမူ မိမိ ထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိပါသေးသလော ဟု (မေး၏)။ မလ္လိကာ ငါ့အားလည်း မိမိထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ ဟု (ပြောဆို၏)။

ထို့နောက် ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ပြာသာဒ်မှ သက်ဆင်း၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို- အသျှင်ဘုရား ယနေ့ တပည့်တော်သည် မလ္လိကာ မိဖုရားကြီးနှင့်အတူ မြတ်သော ပြာသာဒ်ထက်၌ တည်နေလျက် မလ္လိကာမိဖုရားကြီးကို "မလ္လိကာ သင့်အား မိမိထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိသေးသလော" ဟု ပြောဆိုပါ၏။ ဤသို့ဆိုသော် မလ္လိကာမိဖုရားသည် တပည့်တော်ကို "မင်းကြီး ကျွန်တော်မအား မိမိထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိပါ၊ အရှင်မင်းကြီးအားမူ မိမိထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်စုံတစ်ယောက် ရှိပါသေးသလော" ဟု မေးပါ၏။ ဤသို့မေးသော် အသျှင်ဘုရား တပည့်တော် သည် မလ္လိကာ မိဖုရားကို "မလ္လိကာ ငါ့အားလည်း မိမိထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မျှ မရှိ" ဟု ဤသို့ ပြောဆို ပါသည် ဟု (လျှောက်၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ -"အလုံးစုံ အရပ်တို့သို့ စိတ်ဖြင့် အစဉ်လျှောက်၍ ရှာဖွေသော်လည်း မိမိထက် ချစ်မြတ်နိုးသူ တစ်စုံတစ်ယောက် ကိုမျှ မရနိုင်၊ ဤသို့ သူတစ်ပါးတို့ထက် မိမိကိုယ်ကို အသီးအခြား ချစ်၏။ ထို့ကြောင့် မိမိအကျိုးစီးပွါး လိုလားသူသည် သူတစ်ပါးကို မညှဉ်းဆဲရာ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ပဉ္စမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၅ - သောဏဝဂ် ===

၂ - အပ္ပါယုကသုတ်

၄၂။ အကျွန်ုပ်သည်ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ညနေချမ်းအခါ တစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား အံ့ဩဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ မယ်တော်သည် အလွန်နည်းသော အသက်ရှိ၏။ မြတ်စွာဘုရား မွေးဖွားပြီး နောက် ခုနစ်ရက်မြောက်၌ ကွယ်လွန်၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ပါ၏" ဟု လျှောက်၏။

အာနန္ဒာဟုတ်ပေ၏။ အာနန္ဒာ ဘုရားလောင်း မယ်တော်တို့သည် နည်းသော အသက်ရှိကုန်၏။ ဘုရားလောင်းကို ဖွားမြင်ပြီးနောက် ခုနစ်ရက်မြောက်၌ ကွယ်လွန်ကြ၍ တုသိတာနတ်ပြည်၌ ဖြစ်ကြရ ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ -"အကြင် သတ္တဝါတို့သည် ဖြစ်ဆဲဖြစ်ကုန်၏။ အကြင် သတ္တဝါတို့သည်လည်း နောင်ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့။ ထိုသတ္တဝါ အားလုံးသည် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပယ်စွန့်၍ သွားကြကုန်လတ္တံ့။ လိမ္မာသူ ပညာရှိသည် ထိုအလုံးစုံ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးခြင်းကို သိမြင်၍ ပြင်းထန်သော လုံ့လရှိလျက် မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ရာ၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဒုတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၅ - သောဏဝဂ် ===

၃ - သုပ္ပဗုဒ္ဓကုဋ္ဌိသုတ်

၄၃။ အကျွန်ုပ်သည်ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ သုပ္ပဗုဒ္ဓမည်သော လူနူသည် လူတကာတို့ထက် ဆင်းရဲသူ အထီးကျန်သူ ချို့တဲ့သူ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ပရိသတ်ခြံရံ၍ တရားဟောလျက်နေတော်မူ၏။

သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည် စုဝေးနေသော ထိုလူအပေါင်းကို အဝေးကပင်မြင်၍ "ဤအရပ်၌ တစ်စုံတစ်ခု သော ခဲဖွယ်ကို လည်းကောင်း၊ စားသောက်ဖွယ်ကိုလည်းကောင်း မချွတ်ဧကန် ဝေခြမ်း နေဟန် ရှိသည်၊ အကယ်၍ ငါသည် ထိုလူအပေါင်း ကို ချဉ်းကပ်ရမူ ဤအရပ်၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ခဲဖွယ်ကို လည်းကောင်း၊ စားဖွယ်ကို လည်းကောင်း ရနိုင်ကောင်းတန် ရာ၏"ဟု အကြံဖြစ်၏။

ထို့နောက် သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည် လူအပေါင်းရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်လေသော် များစွာသော ပရိသတ်ခြံရံ၍ တရားဟောနေသော မြတ်စွာဘုရားကို မြင်သဖြင့် "ဤအရပ်၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ခဲဖွယ်ကို လည်းကောင်း၊ စားဖွယ်ကို လည်းကောင်း ဝေခြမ်းနေသည် မဟုတ်၊ ဤရဟန်းဂေါတမသည် ပရိသတ်၌ တရားဟောနေ၏။ ငါသည်လည်း တရားနာရမူ ကောင်း၏" ဟု ကြံပြီးလျှင် ထိုအရပ်၌ပင် "ငါသည်လည်း တရားနာအံ့" ဟု တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လူမျိုးစုံပါဝင်သော ပရိသတ်ကို စိတ်တော်ဖြင့် (ပရိသတ်) စိတ်ကို ပိုင်းခြားသိ၍ "ဤပရိသတ်၌ အဘယ်သူသည် တရားကို သိထိုက်သနည်း" ဟု နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုပရိသတ်၌ ထိုင်နေသော သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူကို မြင်၍ "ဤပရိသတ်၌ သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည် တရားကို သိခြင်းငှါ ထိုက်၏" ဟု ကြံပြီးလျှင် သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူကို အကြောင်းပြု၍ အစဉ်အတိုင်းသော တရားကို ဟောတော်မူ၏။ ဤအစဉ်အတိုင်းသော တရားစကား ဟူသည် အဘယ်နည်း? ဒါနနှင့် စပ်သောစကား သီလနှင့် စပ်သောစကား နတ်ပြည်နှင့် စပ်သောစကား ကာမဂုဏ်တို့၏ အပြစ် ယုတ်ညံ့ခြင်း ညစ်ညူးခြင်းနှင့်စပ်သော စကား ကာမဂုဏ်တို့မှ ထွက်မြောက်ခြင်း၌ အကျိုးချင့်စပ်သော စကားတို့ တည်း။ ထိုစကားများကို ထင်ရှားပြတော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူ၌ ခံ့သော စိတ်နူးညံ့သော စိတ်အပိတ်အပင် 'နီဝရဏ' မှ ကင်းသောစိတ် တက်ကြွသောစိတ် ယုံကြည်သောစိတ် ရှိသည်ကို သိတော်မူသောအခါ မြတ်စွာ ဘုရား၏ ကိုယ်တိုင် ထုတ်ဖော် သိမြင်အပ်သော သာမုက္ကံသိက တရား ဒေသနာတော်ဖြစ်သော ဆင်းရဲ 'ဒုက္ခသစ္စာ' ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲဖြစ်ကြောင်း 'သမုဒယသစ္စာ' ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ 'နိရောဓသစ္စာ' ကို လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲချုပ်ရာ (နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ကြောင်း လမ်းစဉ် 'မဂ္ဂသစ္စာ' ကို လည်းကောင်း ပြတော်မူ၏။ မည်းနက်ခြင်း ကင်း၍ စင်ကြယ်သော အဝတ်သည် ဆိုးရည်ကို ကောင်းစွာ ခံယူသကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူအား ထိုနေရာ၌ပင်လျှင် "ဖြစ်ခြင်း သဘောရှိသော တရားသည်ချုပ်ခြင်းသဘော ရှိ၏" ဟု ကိလေသာမြူ အညစ်အကြေးကင်းသော တရားမျက်စိ 'သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်' သည်ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်၏။

ထို့နောက် သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည် တရားသို့ ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားကို သိပြီးသည်ဖြစ်၍ တရားသို့ သက်ဝင်ပြီးသည် ဖြစ်၍ ယုံမှားခြင်းကို ကူးမြောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ (သို့လောသို့လော) တွေးတောခြင်း ကင်းပြီးသည်ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာ၌ ရဲရင့်ခြင်းသို့ ရောက်ပြီးသည်ဖြစ်၍ သူတစ်ပါးကို အားထား၍ ယုံကြည်သည် မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တိုင်ပင် သိမြင်ပြီးဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားမှ တစ်ပါး ယုံကြည် ကိုးစားထိုက်သူ မရှိရကား နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော်မြတ်စွာဘုရားကို -

အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား (တရားတော်သည်) အလွန် နှစ်သက်ဖွယ် ရှိပါပေ၏၊ အသျှင်ဘုရား ဥပမာအားဖြင့် မှောက်ထားသော ဝတ္ထုကို လှန်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ဖုံးလွှမ်းအပ်သော ဝတ္ထုကို ဖွင့်လှစ်ဘိသကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မျက်စိလည်သောသူအား လမ်းမှန်ကို ပြောကြားဘိ သကဲ့သို့ လည်းကောင်း "မျက်စိအမြင်ရှိသော သူတို့သည် အဆင်းတို့ကို မြင်ကြလိမ့်မည်" ဟု အမိုက်မှောင်၌ ဆီမီးတန်ဆောင်ကို ညှိထွန်း သကဲ့သို့ လည်းကောင်း (အသျှင်ဘုရား) ဤအတူသာလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် တရားတော်ကို ပြတော်မူပါပေ၏။ အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်သည် မြတ်စွာဘုရားကို လည်းကောင်း၊ တရားတော် ကို လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာတော်ကို လည်းကောင်း ကိုးကွယ်ရာဟူ၍ ဆည်းကပ်ပါ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်ကို "ယနေ့မှစ၍ အသက်ထက်ဆုံး ဘုရား တရား သံဃာတော်ကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူ ဥပါသကာ" ဟု မှတ်တော်မူပါ ဟူ၍ (လျှောက်၏)။

ထို့နောက်သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည် မြတ်စွာဘုရားသည် တရာစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို ကောင်းစွာ ပြလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်း စေအပ်ပြီးသည် ရှိသော် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထလျက် မြတ်စွာဘုရားကို

ရှိခိုးပြီးလျှင်အရိုအသေပြုကာ ဖဲသွားလေ၏။ ထို့နောက် ဖဲသွား၍ မကြာသေးသော သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူကို နို့စို့နွားငယ်ရှိသော နွားမသည်ဝှေ့၍ သတ်လေ၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်ပြီးသော် "မြတ်စွာဘုရား တရာစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို ကောင်းစွာ ပြလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေ အပ်သော သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည် ကွယ်လွန်ပါပြီ။ ထိုသုပ္ပဗုဒ္ဓ လူနူ၏ လားရာဂတိကား အဘယ်ပါနည်း။ တမလွန်ဘဝကား အဘယ်ပါနည်း" ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည် ပညာရှိ၏။ တရားအားလျော်သော အကျင့်ကို ထိုးထွင်း၍ သိ၏။ တရားတည်း ဟူသော အကြောင်းကြောင့် ငါဘုရားကို မပင်ပန်းစေ၊ ရဟန်းတို့ သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည် သံယောဇဉ်သုံးပါးတို့ ကုန်ခြင်းကြောင့် ဖရိုဖရဲ ပျက်စီးကျရောက်ခြင်း သဘောမရှိသော ကိန်းသေမြဲသော အထက်မဂ်သုံးပါးလျှင် လဲလျောင်းရာရှိသော သောတာပန် ဖြစ်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်တော်မူသော် ရဟန်းတစ်ပါးသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား သုပ္ပဗုဒ္ဓကလူနူသည် လူတကာတို့ထက် ဆင်းရဲရခြင်း အထီးကျန်ရခြင်း ချို့တဲ့ရခြင်း အကြောင်းကား အဘယ်ပါနည်း။ အထောက်အပံ့ကား အဘယ်ပါနည်း" ဟု (လျှောက်၏)။

ရဟန်းတို့ ရှေး၌ ဖြစ်ဖူးသည်ကား သုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည် ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ပင် သူဌေးသား ဖြစ်ဖူး၏။ ထိုသူဌေးသားသည် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်လတ်သော် (ရာဇဂြိုဟ်) မြို့သို့ ဆွမ်းခံဝင်သော တဂ္ဂရသိခီ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြင်၍ "ဤသူသည် အဘယ်သူနည်း? လူနူသည် လူနူအဝတ်ဖြင့် လှည့်လည်၏" ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင် တံတွေးထွေးကာ အရိုအသေ မပြုဘဲ ဖဲသွား၏။ ထိုသူဌေးသားသည် ထိုကံ၏ အကျိုးကြောင့် အနှစ်အရာ အနှစ်အထောင် အနှစ်အသောင်းတို့ပတ်လုံး ငရဲ၌ ကျရောက်၏။ ထိုကံ၏ အကျိုးကြွင်းကြောင့် ပင်လျှင် ဤရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ လူတကာတို့ထက် ဆင်းရဲသော အထီးကျန်သော ချို့တဲ့သော လူနူဖြစ်၏။ ထိုလူနူသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားအပ်သော သုတ်အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို မှီငြမ်းပြု၍ ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' ကို ဆောက်တည်၏။ စောင့်ထိန်းမှု 'သီလ' ကို ဆောက်တည်၏။ အကြားအမြင် 'သုတ' ကို ဆောက်တည်၏။ စွန့်ကြဲမှု 'စာဂ' ကို ဆောက်တည်၏။ ပညာကို ဆောက်တည်၏။ ထိုလူနူသည် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားအပ်သော သုတ်အဘိဓမ္မာ ဝိနည်းကို မှီငြမ်းပြု၍ယုံကြည်မှု 'သဒ္ဓါ' ကို ဆောက်တည်သောကြောင့် စောင့်ထိန်း မှု 'သီလ' ကို အကြားအမြင် 'သုတ' ကို စွန့်ကြဲမှု 'စာဂ' ကို ပညာကို ဆောက်တည်သောကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှနောက်၌ ကောင်းသော လားရာဖြစ်သော တာဝတိံသာနတ်တို့၏ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်သော နတ်ပြည်သို့ ရောက်၏။ ထိုသုပ္ပဗုဒ္ဓလူနူသည် ထိုတာဝတိံသာနတ်ပြည်၌ အဆင်းဖြင့် လည်းကောင်း၊ အခြံအရံဖြင့် လည်းကောင်း တစ်ပါးသော နတ်တို့ထက် လွန်၍ တင့်တယ်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "မျက်စိအမြင် ရှိသူသည် လုံ့လဝီရိယ ရှိလတ်သော် မညီညွတ်သော အရပ်တို့ကို ရှောင်ကြဉ်သကဲ့သို့ ဤအတူ သတ္တလောက၌ ပညာရှိသော သူသည် မကောင်းမှုတို့ကို ကြဉ်ရှောင်ရာ၏"ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

တတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၅ - သောဏဝဂ် ===

၄ - ကုမာရကသုတ်

၄၄။ အကျွန်ုပ်သည်ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာသောသူငယ်တို့သည် သာဝတ္ထိပြည် နှင့် ဇေတဝန်ကျောင်းတော်အကြား၌ ငါးဖမ်းနေကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိ ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည်နှင့် ဇေတဝန် ကျောင်းတော် အကြား၌ ငါးဖမ်းနေကြ ကုန်သော များစွာသော သူငယ်တို့ကို မြင်၍ သူငယ်တို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် သူငယ်တို့ကို "သူငယ်တို့ သင်တို့သည် ဆင်းရဲကို မနှစ်သက်ကြမူ၍ဆင်းရဲမှ ကြောက်ကြ ကုန်၏လော" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မှန်ပါသည် အသျှင်ဘုရား၊ အသျှင် ဘုရား တပည့်တော်တို့သည် ဆင်းရဲကို မနှစ်သက်ကြမူ၍ ဆင်းရဲမှ ကြောက်ကြပါကုန်၏"ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထို သိသောအချိန်၌- "သင်တို့သည် အကယ်၍ ဆင်းရဲမှ ကြောက်ကုန်မူ ဆင်းရဲကို မနှစ်သက်ကြကုန်မူ မျက်မှောက်၌ ဖြစ်စေ၊ မျက်ကွယ်၌ ဖြစ်စေ မကောင်းမှုကို မပြုကြကုန်လင့်၊ သင်တို့သည် ယုတ်မာသော မကောင်းမှုကံကို ယခုလည်းပြု နောင်လည်း ပြုမည်ဖြစ်ကြမူ ဖဲရှောင် ထွက်ပြေးကုန်သော်လည်း သင်တို့အား ဆင်းရဲမှ လွတ်မြောက်မှု မရှိနိုင်" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

စတုတ္ထသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၅ - သောဏဝဂ် ===

၅ - ဥပေါသထသုတ်

၄၅။ အကျွန်ုပ်သည်ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မိဂါရမာတာဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ထိုဥပုသ်နေ့၌ ရဟန်းသံဃာ ခြံရံလျက် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ညဉ့်နက်သည်ဖြစ်၍ ပဌမယံလွန်လတ်သော် နေရာမှ ထကာ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမ္ပယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက် ဤစကားကို လျှောက်၏ "အသျှင်ဘုရား ညဉ့်နက်ပါပြီ။ ပဌမယံ လွန်ပါပြီ။ ရဟန်းသံဃာ ထိုင်နေရ သည်မှာ ကြာမြင့်ပါပြီ။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ" ဟု လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်အာနန္ဒာသည် ညဥ့်နက်သည်ဖြစ်၍ မဇ္ဈိမယံလွန်လတ်သော် နေရာမှထကာ လက်ဝဲ တစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမွယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရားရှိရာသို့ လက်အုပ်ချီလျက် "အသျှင်ဘုရား ညဥ့်နက်ပါပြီ။ မဇ္ဈိမယံ လွန်ပါပြီ။ ရဟန်းသံဃာ ထိုင်နေရသည်မှာ ကြာမြင့်ပါပြီ။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ" ဟု လျှောက်၏။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်အာနန္ဒာသည် ညဥ့်နက်သဖြင့် ပစ္ဆိမယံလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် မျက်နှာကဲ့သို့ အရုဏ် တက်လတ်သော် နေရာမှထကာ လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ဧကသီကို စမွယ်တင်၍ မြတ်စွာဘုရား ရှိရာသို့ လက်အုပ် ချီလျက် "အသျှင်ဘုရား ညဥ့်နက်ပါပြီ။ ပစ္ဆိမယံလွန်၍ နှစ်သက်ဖွယ် မျက်နှာကဲ့သို့ အရုဏ်တက်ပါပြီ။ ရဟန်းသံဃာ ထိုင်နေရသည်မှာ ကြာမြင့်လှပါပြီ။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက်ကို ပြတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ထား၏။ အာနန္ဒာ ပရိသတ်မစင်ကြယ်သေး ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ "မြတ်စွာဘုရားက အဘယ်သူကို ရည်၍ 'အာနန္ဒာ ပရိသတ် မစင်ကြယ်သေး' ဟု" မိန့်တော်မူသနည်းဟု အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်အား အကြံဖြစ်၏။ ထို့နောက် အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် အလုံးစုံပါဝင်သော ရဟန်းအပေါင်း၏ စိတ်ကို မိမိစိတ်ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ နှလုံးသွင်းတော်မူ၏။ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ယုတ်ညံ့သော အကျင့်ရှိသော မစင်ကြယ်သည် ဖြစ်၍ ယုံမှားတွေးတောဖွယ် အကျင့်ရှိသော အမှုကို ဖုံးကွယ်သော ရဟန်း မဟုတ်ဘဲ ရဟန်းဟု ဝန်ခံသော မြတ်သော အကျင့်ကို မကျင့်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏ ဟု ဝန်ခံသော အတွင်းပုပ်သော ကိလေသာမိုး စွတ်သော အမှိုက်သဖွယ်ဖြစ်သော ရဟန်းသံဃာ အလယ်၌ ထိုင်နေသော ထိုဒုဿီလ ပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်၍ နေရာမှထပြီးလျှင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို "ငါ့သျှင်ထလော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကို မြင်တော်မူ၏။ သင့်အား ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းမှု မရှိ" ဟု ဆိုသော်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို "ငါ့သျှင်ထလော့၊ မြတ်စွာဘုရားသည် သင့်ကို မြင်တော်မူ၏။ သင့်အား ရဟန်းတို့နှင့် အတူတကွ ပေါင်းသင်းမှုမရှိ" ဟု ဆိုသော်လည်း နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဆိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာမောဂ္ဂလ္လာန်သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လက်မောင်း၌ ကိုင်လျက် တံခါးမုခ်ပြင်ဘက်သို့ ဆွဲထုတ်ပြီးလျှင် တံခါးပိတ်ကာ မင်းတုတ်ချ၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ထိုရဟန်းကို ထွက်သွားစေပါပြီ။ ပရိသတ် စင်ကြယ်ပါပြီ။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့အား ပါတိမောက် ကို ပြတော်မူပါ" ဟု လျှောက်ထား၏။ မောဂ္ဂလ္လာန် အံ့ဩဖွယ် ရှိပေစွ၊ မောဂ္ဂလ္လာန် မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်ပေစွ၊ ထို(မဂ်ဖိုလ်မှ) အချည်းနှီးဖြစ်သော ယောကျ်ားသည် လက်မောင်းကို ကိုင်ထုတ်ရသည့် တိုင်အောင် ဆိုင်းငံ့နေဘိသေး၏ဟု (မိန့်တော်မူ ၏)။

ထို့နောက်မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏- ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် ယခုအခါ သင်တို့သာ ဥပုသ် ပြုကြကုန်လော့၊ ပါတိမောက် ပြကြကုန်လော့၊ ရဟန်းတို့ ယနေ့မှ အစပြု၍ ငါဘုရားသည် ဥပုသ် မပြုတော့အံ့၊ ပါတိမောက် မပြတော့အံ့၊ ရဟန်းတို့ မစင်ကြယ်သော ပရိသတ်၌ မြတ်စွာဘုရား ဥပုသ်ပြုခြင်း ပါတိမောက်ပြခြင်းသည် အကြောင်းမဟုတ်၊ အခွင့်မဟုတ်။ သမုဒ္ဒရာ၏ အံ့ဖွယ်ရှစ်ပါး

ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အံ့ဩဖွယ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတို့သည် ဤရှစ်ပါး တို့တည်း။ ယင်းအံ့ဖွယ် ဖြစ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သဘောတို့ကို မြင်ကုန်မြင်ကုန်၍ အသုရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော် ကုန်၏။ အဘယ် ရှစ်ပါး တို့နည်း ဟူမူ-

၁။ ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အစ၌ ကမ်းပါးစောက်မရှိမူ၍ အစဉ်အတိုင်း နိမ့်၏။ အစဉ်အတိုင်း ကိုင်း၏။ အစဉ်အတိုင်း ရှိုင်း၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ အစ၌ ကမ်းပါးစောက် မရှိမူ၍ အစဉ်အတိုင်း နိမ့်ခြင်း အစဉ်အတိုင်း ကိုင်းခြင်း အစဉ်အတိုင်း ရှိုင်းခြင်းသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ပဌမဖြစ်သော အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန်မြင်ကုန်၍ အသုရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

၂။ ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တည်တံ့သော သဘောရှိ၏။ ကမ်းကို မလွန်။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ တည်တံ့သော သဘောရှိခြင်း ကမ်းကို မလွန်ခြင်း သည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ဒုတိယ အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်း သဘောကို မြင်ကုန်မြင်ကုန်၍ အသုရာတို့သည် မဟာ သမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

၃။ ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အသေကောင်ပုပ်နှင့် မဆက်ဆံ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အသေကောင်ပုပ်ရှိခဲ့မူ ထိုအသေကောင်ပုပ်ကို ကမ်းသို့ လျင်စွာ ပို့ဆောင်၏။ ကုန်း၌ တင်စေ၏၊ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာ သမုဒ္ဒရာ၏ အသေကောင်ပုပ်နှင့် မဆက်ဆံခြင်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အသေကောင်ပုပ်သည် ရှိခဲ့မူ ထိုအသေကောင်ပုပ်ကို ကမ်းသို့ လျင်စွာ ပို့ဆောင်ခြင်းကုန်း၌ တင်စေခြင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ တတိယ အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန်မြင်ကုန်၍ အသုရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

၄။ ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား ဂင်္ဂါမြစ် ယမုနာမြစ် အစီရဝတီမြစ် သရဘူမြစ် မဟီမြစ်ဟူသော မြစ်ကြီး အားလုံးတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ခဲ့သော် ရှေးအမည် အနွယ်တို့ကို စွန့်ကုန်၍ "မဟာသမုဒ္ဒရာ" ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ဂင်္ဂါမြစ် ယမုနာမြစ် အစီရဝတီမြစ် သရဘူမြစ် မဟီမြစ်ဟူသော မြစ်ကြီး အားလုံးတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ခဲ့သော် ရှေးအမည် အနွယ်တို့ကို စွန့်၍ "မဟာသမုဒ္ဒရာ" ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်ရခြင်းသည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ စတုတ္ထ အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသုရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

၅။ ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား လောက၌ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ မြစ်ရေအလျဉ်၏ စီးဝင်ခြင်း ကောင်းကင်မှ မိုးရေ အလျဉ် ရွာချခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ယုတ်လျော့မှု ပြည့်လျှံမှု မထင်ရှား၊ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ လောက၌ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ မြစ်ရေအလျဉ်၏ စီးဝင်ခြင်း ကောင်းကင်မှ မိုးရေအလျဉ် ရွာချခြင်းဟူသော အကြောင်း ကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ယုတ်လျော့မှု ပြည့်လျှံမှု မထင်ရှားခြင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ပဉ္စမ အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန်မြင်ကုန်၍ အသုရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန် မွေ့လျော်ကုန်၏။

၆။ ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ငန်သော အရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ငန်သော အရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိခြင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ဆဋ္ဌ အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသုရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော် ကုန်၏။

၇။ ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ပုလဲ မြ ကြောင်မျက်ရွဲ ခရုသင်း ကျောက်သလင်း သန္တာ ရွှေ ငွေ ပတ္တမြားနီ ပတ္တမြားပြောက်ဟူသော တစ်ပါးမကများသော ရတနာရှိ၏။ ရဟန်းတို့ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ပုလဲ မြ ကြောင်မျက်ရွဲ ခရုသင်း ကျောက်သလင်း သန္တာ ရွှေ ငွေ ပတ္တမြားနီ ပတ္တမြားပြောက် ဟူသော တစ်ပါးမက, များသော ရတနာ ရှိခြင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌

သတ္တမ အံ့သြဖွယ်ဖြစ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသုရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

၈။ ရဟန်းတို့ နောက်တစ်မျိုးကား မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တိမိမည်သောငါး တိမိင်္ဂလမည်သောငါး တိမိတိမိင်္ဂလ မည်သော ငါး အသုရာနဂါး ဂန္ဓဗ္ဗနတ်ဟူကုန်သော သတ္တဝါကြီးတို့၏ နေရာဖြစ်၏။ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ယူဇနာတစ်ရာ ယူဇနာနှစ်ရာ ယူဇနာသုံးရာ ယူဇနာလေးရာ ယူဇနာငါးရာ ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောရှိသော သတ္တဝါတို့သည် ရှိနေကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ တိမိမည်သော ငါးတိမိင်္ဂလမည်သောငါး တိမိတိမိင်္ဂလမည်သော ငါး အသုရာ နဂါး ဂန္ဓဗ္ဗနတ်ဟူကုန်သော သတ္တဝါကြီးတို့၏ နေရာဖြစ်ခြင်း ယူဇနာတစ်ရာ နှစ်ရာ သုံးရာ လေးရာ ငါးရာ အတ္တဘောရှိသော သတ္တဝါတို့ ရှိနေခြင်းသည်လည်း မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အဋ္ဌမ အံ့သြဖွယ်ဖြစ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ အသုရာတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤအတူသာလျှင် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အံ့သြဖွယ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သဘောတို့သည် ဤရှစ်ပါးတို့တည်း။ ယင်းသဘော ရှစ်မျိုးတို့ကို မြင်ကုန်မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။ အဘယ်ရှစ်ပါးတို့နည်းဟူမူ-

ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အစဉ်၌ ကမ်းပါးစောက် မရှိမူ၍ အစဉ်အတိုင်း နိမ့်သကဲ့သို့ အစဉ်အတိုင်း ကိုင်းသကဲ့ သို့ အစဉ်အတိုင်း ရှိုင်းသကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် အစဉ်၌ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ထိုးထွင်း မသိမူ၍ ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ သိက္ခာစဉ်ရှိ၏။ လုပ်ငန်းစဉ်ရှိ၏။ ကျင့်စဉ်ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ အစဉ်၌ အရဟတ္တဖိုလ်ကို ထိုးထွင်းမသိမူ၍ ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ သိက္ခာစဉ်ရှိခြင်း လုပ်ငန်းစဉ်ရှိခြင်း ကျင့်စဉ်ရှိခြင်းသည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ ပဌမ အံ့သြဖွယ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန်မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တည်တံ့သော သဘော ကမ်းကို မလွန်သော သဘော ရှိသကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် ငါဘုရားသည် တပည့်တို့အတွက် ပညတ်ထားသော သိက္ခာပုဒ်ကို ငါ၏ တပည့်တို့သည် အသက်ဟူသော အကြောင်း ကြောင့်မျှလည်း မကျူးကျော်ကုန်။ ရဟန်းတို့ ငါဘုရားသည် တပည့်တို့အတွက် ပညတ်ထားသော သိက္ခာပုဒ်ကို ငါ၏ တပည့်တို့သည် အသက်ဟူသော အကြောင်း ကြောင့် မျှလည်း မကျူးကျော်ခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ ဒုတိယ အံ့သြဖွယ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် အသေကောင်ပုပ်နှင့် မဆက်ဆံ၊ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ အသေကောင်ပုပ် ရှိခဲ့မူ ထိုအသေ ကောင်ပုပ်ကို ကမ်းသို့ လျင်စွာ ပို့ဆောင်၍ ကုန်း၌ တင်စေသကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် သီလမရှိသော ယုတ်ညံ့သော သဘောရှိသော မစင်ကြယ်သော တွေးတောဖွယ အကျင့်ရှိသော အမှုကို ဖုံးကွယ်သော ရဟန်း မဟုတ်ဘဲ ရဟန်းဟု ဝန်ခံသော မြတ်သော အကျင့်ကို မကျင့်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏ဟု ဝန်ခံသော အတွင်းပုပ်သော ကိလေသာမိုး စွတ်သော အမှိုက်သဖွယ်ဖြစ်သော ဒုဿီလပုဂ္ဂိုလ်နှင့် သံဃာသည်မဆက်ဆံ၊ စင်စစ်မူကား စည်းဝေး၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လျင်စွာ နှင်ထုတ်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန်းသံဃာ အလယ်၌ ထိုင်နေစေကာမူ သံဃာမှ ဝေးသည်သာတည်း။ သံဃာသည်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှ ဝေးသည်သာတည်း။

ရဟန်းတို့ သီလမရှိသော ယုတ်ညံ့သော သဘောရှိသော မစင်ကြယ်သော တွေးတောဖွယ် အကျင့်ရှိသော အမှုကို ဖုံးကွယ်သော ရဟန်းမဟုတ်ဘဲ ရဟန်းဟု ဝန်ခံသော မြတ်သော အကျင့်ကို မကျင့်ဘဲ မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်၏ဟု ဝန်ခံသော အတွင်းပုပ်သော ကိလေသာမိုး စွတ်သော အမှိုက်သဖွယ်

ဖြစ်သော ဒုဿီလနှင့် သံဃာသည် မဆက်ဆံ၊ စင်စစ်မူကား စည်းဝေး၍ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို လျင်စွာ နှင်ထုတ်ခြင်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ရဟန်းသံဃာ အလယ်၌ ထိုင်နေစေကာမူ သံဃာမှဝေးခြင်း သံဃာသည်လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှ ဝေးခြင်း သည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ တတိယ အံ့ဩဖွယ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဂင်္ဂါမြစ် ယမုနာမြစ် အစီရဝတီမြစ် သရဘူမြစ် မဟီမြစ်ဟူသော မြစ်ကြီးအားလုံးတို့သည် မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်ခဲ့သော် ရှေးအမည်အနွယ်တို့ကို စွန့်ကုန်၍ "မဟာသမုဒ္ဒရာ" ဟူ၍သာ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန် သကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် ရဟန်းတို့ မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး ကုန်သည်မျိုး သူဆင်းရဲမျိုးဟူသော အမျိုးလေးပါးတို့သည် လူ့ဘောင်မှ ခွါ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားအပ်သော ဤဓမ္မဝိနယ'သာသနာတော်' ၌ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သော် ရှေးဖြစ်သော အမည်အနွယ်တို့ကို စွန့်ကုန်၍"သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့" ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ မင်းမျိုး ပုဏ္ဏားမျိုး ကုန်သည်မျိုး သူဆင်းရဲမျိုးဟူသော အမျိုးလေးပါးတို့သည် လူ့ဘောင်မှ ခွါ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားအပ်သော ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ခဲ့သော် ရှေးဖြစ်သော အမည်အနွယ်တို့ ကို စွန့်ကုန်၍ "သာကီဝင်မင်းသား ရဟန်းတို့" ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခြင်းသို့ ရောက်ခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ စတုတ္ထအံ့ဩဖွယ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ လောက၌ မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ မြစ်ရေအလျဉ်၏ စီးဝင်ခြင်း ကောင်းကင်မှ မိုးရေအလျဉ် ရွာချခြင်းဟူသော အကြောင်းကြောင့် မဟာသမုဒ္ဒရာ၏ ယုတ်လျော့မှု ပြည့်လျှံမှု မထင်ရှား သကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ခန္ဓာ မကြွင်းကျန်သော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုကုန်၏။ ယင်းပရိနိဗ္ဗာန် ပြုခြင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန်၌ ယုတ်လျော့မှု ပြည့်လျှံမှု မထင်ရှား၊ ရဟန်းတို့ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် ခန္ဓာမကြွင်းကျန်သော နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုခြင်းကြောင့် နိဗ္ဗာန်၌ ယုတ်လျော့မှု ပြည့်လျှံမှု မထင်ရှားခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ ပဉ္စမ အံ့ဩဖွယ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် ငန်သော အရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိသကဲ့သို့ ဤအတူ ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု အရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ ကိလေသာမှ လွတ်မြောက်မှု အရသာ တစ်မျိုးတည်းသာ ရှိခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ ဆဋ္ဌ အံ့ဩဖွယ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန်မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာ၌ ပုလဲ မြ ကြောင်မျက်ရွဲ ခရုသင်း ကျောက်သလင်း သန္တာ ရွှေ ငွေပတ္တမြားနီ ပတ္တမြား ပြောက် ဟူသေ ာတစ်ပါးမက များသော ရတနာရှိ သကဲ့သို့ ဤအတူ ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး ဣန္ဒြေငါးပါး ဗိုလ်ငါးပါးဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး အရိယမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးဟူသော တစ်ပါးမက များသော ရတနာရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ သတိပဋ္ဌာန်လေးပါး သမ္မပ္ပဓာန်လေးပါး ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး ဣန္ဒြေငါးပါး ဗိုလ်ငါးပါး ဗောဇ္ဈင်ခုနစ်ပါး အရိယမဂ္ဂင် ရှစ်ပါးဟူသော တစ်ပါးမက များသော ရတနာ ရှိခြင်းသည်လည်း ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ သတ္တမ အံ့ဩဖွယ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ'သာသနာတော်' ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ မဟာသမုဒ္ဒရာသည် တိမိငါး တိမိင်္ဂလငါး တိမိတိမိင်္ဂလငါး အသုရာ နတ်နဂါး ဂန္ဓဗ္ဗနတ် ဟူသော သတ္တဝါကြီးတို့၏ နေရာဖြစ်၍ ယူဇနာတစ်ရာ နှစ်ရာ သုံးရာ လေးရာ ငါးရာ အတ္တဘော ရှိသော သတ္တဝါတို့ ရှိကုန် သကဲ့သို့ ဤအတူသာလျှင် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' သည် သောတာပန် ပုဂ္ဂိုလ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ် ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်၊ အရဟတ္တဖိုလ် အကျိုးငှါ ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဟူသော မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ နေရာ ဖြစ်၏။

ရဟန်းတို့ ယင်းသို့ ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' သည် သောတာပန်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သောတာပတ္တိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ သကဒါဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ သကဒါဂါမိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ အနာဂါမ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ အနာဂါမိဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်၊ ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်၊ အရဟတ္တဖိုလ်၊ အကျိုးငှါ ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဟူသော မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏နေရာ ဖြစ်ခြင်း သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အဋ္ဌမ အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲဖြစ်သော သဘောတည်း။ ယင်းသဘောကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အလွန် မွေ့လျော်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အံ့ဩဖွယ်ဖြစ်သော မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်သော ဤရှစ်ပါးသော သဘောတို့ကို မြင်ကုန် မြင်ကုန်၍ ရဟန်းတို့သည် ဤဓမ္မဝိနယ 'သာသနာတော်' ၌ အလွန်မွေ့လျော်ကုန်၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အာပတ်ကို ဖုံးလွှမ်းသူကို ကိလေသာမိုး စွတ်၏။ အာပတ်ကို ဖွင့်လှစ်ဖော်ပြ သူကို ကိလေသာမိုးမစွတ်၊ ထို့ကြောင့် ဖုံးလွှမ်းမှုကို ဖွင့်လှစ်ဖော်ပြကုန် လော့၊ ဤသို့ ဖွင့်လှစ်ဖော်ပြသည်ရှိသော် ထိုသူကို ကိလေသာမိုး မစွတ်နိုင်ပေ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ပဥ္စမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၅ - သောဏဝဂ် ===

၆ - သောဏသုတ်

၄၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင် မဟာကစ္စည်းသည် အဝန္တိတိုင်း ကုရရဃရမြို့ ပဝတ္တတောင်၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ကုဋေ့ထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သော သောဏမည်သော ဥပါသကာသည် အသျှင်မဟာကစ္စည်း၏ အလုပ် အကျွေး ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ကုဋေ့ထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သော သောဏမည်သော ဥပါသကာအား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် တစ်ယောက်တည်းနေစဉ် "အသျှင်မဟာကစ္စည်း ဟောတော်မူတိုင်းသော တရားတော်ကို လူ့ဘောင်၌ နေသူ သည် စင်စစ် ပြည့်စုံစင်ကြယ်၍ ခရုသင်းပွတ်သစ်နှင့် တူသော ဤမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ မလွယ်ကူချေ၊ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင်

ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု ဤသို့ စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် ကုဋေထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သော သောဏမည်သော ဥပါသကာသည် အသျှင်မဟာကစ္စည်း ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်မဟာကစ္စည်းကို ရှိခိုးကာ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် တပည့်တော်အား "အသျှင် မဟာကစ္စည်း ဟောတော်မူတိုင်းသော တရားတော်ကို လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် စင်စစ် ပြည့်စုံ စင်ကြယ်၍ ခရုသင်း ပွတ်သစ်နှင့်တူသော ဤမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ မလွယ်ကူပါ၊ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုး သော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင်မဟာကစ္စည်းသည် တပည့်တော်ကို ရှင်ရဟန်း ပြုတော်မူပါဟု (လျှောက်၏)။

ဤသို့ လျှောက်လတ်သော် အသျှင်မဟာကစ္စည်းသည် ကုဋေထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သော သောဏ ဥပါသကာကို "သောဏ အသက်ထက်ဆုံး တစ်ထပ်တည်းသာ စားရသော တစ်ယောက်တည်းသာ အိပ်ရသော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းသည် ခဲယဉ်းလှ၏။ သောဏ တိုက်တွန်း၏။ သင်သည် ထိုလူ့ဘောင်၌သာလျှင် လူအဖြစ်နှင့် အခါအားလျော်စွာ တစ်ထပ်တည်းသာ စားရသော တစ်ယောက်တည်းသာ အိပ်ရသော ဘုရားရှင်တို့ အဆုံးအမဟု ဆိုအပ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လော့" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ ကုဋေထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သော သောဏဥပါသကာ၏ ရဟန်းပြုအံ့ဟု အားထုတ်ခြင်းသည် ငြိမ်းလေ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ အသျှင်မဟာကစ္စည်းသည် ကုဋေထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင် သော သောဏ ဥပါသကာကို "သောဏ အသက်ထက်ဆုံး တစ်ထပ်တည်းသာ စားရသော တစ်ယောက် တည်းသာ အိပ်ရသော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းသည် ခဲယဉ်းလှ၏။ သောဏ တိုက်တွန်း၏။ သင်သည် ထိုလူ့ဘောင်၌သာလျှင် လူအဖြစ်နှင့် အခါအားလျော်စွာ တစ်ထပ်တည်းသာ စားရသော တစ်ယောက်တည်းသာ အိပ်ရသော ဘုရားရှင်တို့ အဆုံးအမဟု ဆိုအပ်သော မြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်လော့" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း ကုဋေထိုက်သော နားတန်ဆာ ကို ဝတ်ဆင်သော သောဏဥပါသကာ၏ ရဟန်းပြုအံ့ဟု အားထုတ်ခြင်းသည် ငြိမ်းလေ၏။

သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ကုဋေထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သော သောဏ ဥပါသကာအား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် တစ်ယောက်တည်း နေစဉ် "အသျှင်မဟာကစ္စည်း ဟောတော်မူတိုင်းသော တရားတော်ကို လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် စင်စစ် ပြည့်စုံစင်ကြယ်၍ ခရုသင်း ပွတ်သစ်နှင့်တူသော ဤမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ မလွယ်ကူချေ၊ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည် ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု စိတ် အကြံ ဖြစ်၏။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း ကုဋေထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သော သောဏ မည်သော ဥပါသကာသည် အသျှင်မဟာကစ္စည်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်မဟာကစ္စည်းကို ရှိခိုးကာ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် အသျှင်မဟာကစ္စည်းကို -

အသျှင်ဘုရား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် တစ်ယောက်တည်းနေသော တပည့်တော်အား "အသျှင်မဟာကစ္စည်း ဟောတော်မူတိုင်းသော တရားတော်ကို လူ့ဘောင်၌ နေသူသည် စင်စစ် ပြည့်စုံစင်ကြယ်၍ ခရုသင်း ပွတ်သစ်နှင့်တူသော ဤမြတ်သော အကျင့်ကို ကျင့်ခြင်းငှါ မလွယ်ကူချေ၊ ငါသည် ဆံမုတ်ဆိတ်ကို ပယ်ပြီးလျှင် ဖန်ရည်ဆိုးသော အဝတ်တို့ကို ဝတ်ရုံလျက် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ရမူ ကောင်းလေစွ" ဟု စိတ်အကြံဖြစ်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား အသျှင် မဟာကစ္စည်းသည် အကျွန်ုပ်ကို ရှင်ရဟန်း ပြုပေးတော်မူပါဟု ဤစကားကို လျှောက်၏။

ထိုအခါ အသျှင်မဟာကစ္စည်းသည် ကုဋ္ဌေထိုက်သော နားတန်ဆာကို ဝတ်ဆင်သော သောဏ ဥပါသကာကို ရှင်ပြုပေးလေ၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ အဝန္တိတိုင်း ဒက္ခိဏာပထဇနပုဒ်သည် ရဟန်းနည်းပါး၏။ ထိုအခါ၌ အသျှင်မဟာကစ္စည်း သည် သုံးနှစ်လွန်သဖြင့် ငြိုငြင်ပင်ပန်းစွာ ထိုထိုအရပ်မှ တစ်ကျိပ်အစုရှိသော ရဟန်းအပေါင်းကို စည်းဝေးစေပြီးလျှင် အသျှင်သောဏကို ပဥ္စင်းခံပေး၏။

ထိုအခါ အသျှင်သောဏမထေရ်အား ဝါကျွတ်၍ ဆိတ်ငြိမ်ရာ အရပ်သို့ ကပ်လျက် တစ်ယောက်တည်း နေစဉ် "ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ သဘောရှိသော ရူပကာယကျေးဇူး ဤသို့ သဘောရှိသော ဓမ္မကာယကျေးဇူး ရှိတော်မူ၏ဟု ငါသည် ကြားဖူးရုံသာတည်း။ ငါသည် မျက်မှောက်ထင်ထင် မမြင်ရဖူးပေ၊ အကယ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ငါ့ကို ခွင့်ပြုငြားအံ့၊ ငါသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ သွားလို၏" ဟု စိတ်အကြံ ဖြစ်၏။

ထို့နောက် အသျှင်သောဏမထေရ်သည် ညနေချမ်းအခါတစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းနေရာမှ ထလျက် အသျှင် မဟာကစ္စည်းထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ အသျှင်မဟာကစ္စည်းကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်ပြီးသော် အသျှင်မဟာ ကစ္စည်းကို အသျှင်ဘုရား ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ကပ်လျက် တစ်ယောက်တည်း ကိန်းအောင်းနေသော တပည့်တော်အား "ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ဤသို့ သဘောရှိသော ရူပကာယကျေးဇူး ဤသို့ သဘောရှိသော ဓမ္မကာယကျေးဇူး ရှိတော်မူ၏ဟု ငါသည် ကြားဖူးရုံသာတည်း။ ငါသည် မျက်မှောက်ထင်ထင် မမြင်ရဖူးပေ၊ အကယ်၍ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် ငါ့ကို ခွင့်ပြုငြားအံ့၊ ငါသည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ခြင်းငှါ သွားလို၏" ဟု ဤသို့ စိတ်အကြံ ဖြစ်ပါသည်ဟု လျှောက်၏။

သောဏ ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ သောဏ သင်သည် ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရန်သွားလော့။ သောဏ သင်သည် ကြည်ညို ဖွယ် ပသာဒနီယဂုဏ်ကို ဆောင်လျက် ငြိမ်သက်သော ဣန္ဒြေ ငြိမ်းအေးသော စိတ်ရှိသော အလွန်အကဲ ဆုံးမခြင်း အလွန် အကဲ ငြိမ်းအေးခြင်းသို့ ရောက်သည်ဖြစ်၍ ကိုယ်အမူအရာ ယဉ်ကျေးသော နှုတ်အမူအရာကို စောင့်ရှောက်သော မနိန္ဒြေကို စောင့်စည်း တော်မူသော ဆင်ပြောင်ကြီးသဖွယ်ဖြစ်သော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဖူးမြော်ရလတ္တံ့။ ဖူးမြော်ပြီး၍ "အသျှင်ဘုရား အကျွန်ုပ်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်သော အသျှင်မဟာကစ္စည်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်း ဖြင့် ရှိခိုးလိုက်ပါ၏။ အနာမရှိခြင်း ဆင်းရဲကင်းခြင်း လျင်စွာ ထကြွနိုင်သော ခွန်အားရှိခြင်း ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကိုလည်း မေးလျှောက်လိုက်ပါ၏" ဟု ငါ၏ စကားဖြင့် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုးလေလော့၊ အနာမရှိခြင်း ဆင်းရဲကင်းခြင်း လျင်စွာ ထကြွနိုင်သော ခွန်အားရှိခြင်း ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကိုလည်း မေးလျှောက်လေလော့ဟု (မိန့်ဆို၏)။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင်သောဏသည် အသျှင်မဟာကစ္စည်း ပြောဆိုသော စကားကို အလွန် နှစ်သက်ဝမ်းမြောက်၍ နေရာမှ ထလျက် အသျှင်မဟာကစ္စည်းကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုကာ ကျောင်း အိပ်ရာ နေရာကို သိမ်းဆည်းပြီးလျှင် သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဒေသစာရီ ဖဲသွားလေ၏။ အစဉ်အတိုင်း ဒေသစာရီ လှည့်လည်လတ်သော် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ်သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာဖြစ်သော အသျှင်မဟာကစ္စည်းသည် မြတ်စွာဘုရား၏ ခြေတော်တို့ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ရှိခိုး လိုက်ပါ၏။ အနာမရှိခြင်း ဆင်းရဲကင်းခြင်း လျင်စွာထကြွနိုင်သော ခွန်အားရှိခြင်း ချမ်းသာစွာ နေရခြင်းကို မေးလျှောက် လိုက်ပါ၏" ဟု (လျှောက်၏)။

ရဟန်း ခံ့ကျန်း၏လော၊ မျှတ၏လော၊ မပင်ပန်းဘဲ ခရီးကို လာခဲ့ရ၏လော၊ ဆွမ်းဖြင့် ပြိုငြင်ခြင်း မဖြစ်ဘဲ ရှိပါ၏ လောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား ခံ့ကျန်းပါ၏။ မျှတပါ၏။ အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် မပင်ပန်းဘဲ ခရီးကို လာခဲ့ရပါ၏။ ဆွမ်းဖြင့်လည်း ပင်ပန်းခြင်း မဖြစ်ပါဟု (လျှောက်၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို "အာနန္ဒာ ဤအာဂန္တုရဟန်း၏ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းလော့" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာအား "အကြင် ရဟန်းအတွက် မြတ်စွာဘုရား သည် 'အာနန္ဒာ အာဂန္တုရဟန်း၏ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းလော့' ဟု ငါ့ကို စေခိုင်း၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုရဟန်းနှင့် တစ်ကျောင်းတည်း နေလို၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်သောဏနှင့်အတူ တစ်ကျောင်း တည်း နေလို၏" ဟု အကြံဖြစ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရား နေတော် မူသော (ဂန္ဓကုဋိ) ကျောင်း၌ အသျှင်သောဏ၏ အိပ်ရာနေရာကို ခင်းလေ၏။ပ။

ထို့နောက်မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်နက်သည့် တိုင်အောင် လွင်တီးခေါင်၌ ထိုင်နေခြင်းဖြင့် (အချိန်ကို) လွန်စေလျက် ခြေတော်တို့ကို ဆေးပြီးလျှင် (ဂန္ဓကုဋိ) ကျောင်းတော်သို့ ဝင်တော်မူ၏။ အသျှင်သောဏသည်လည်း ညဉ့်နက်သည် တိုင်အောင် လွင်တီးခေါင်၌ ထိုင်နေခြင်းဖြင့် အချိန်ကို လွန်စေလျက် ခြေဆေးပြီးလျှင် (ဂန္ဓကုဋိ) ကျောင်းသို့ ဝင်၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏ မိုးသောက်ယံအခါ၌ ထ၍ "အသျှင်သောဏကို ရဟန်း သင်သည် တရားဟောလော့" ဟု တိုက်တွန်း တော်မူ၏။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင်သောဏသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ အဋ္ဌကဝဂ်၌ပါသော တစ်ဆယ့်ခြောက်သုတ်လုံးတို့ကို အသံဖြင့် ရွတ်ဆို၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်သောဏ၏ သာယာစွာ ရွတ်ဆိုသည်၏ အဆုံး၌ "ရဟန်း ကောင်းပေစွ ကောင်းပေစွ၊ ရဟန်း သင်သည် အဋ္ဌကဝဂ်၌ ပါသော တစ်ဆယ့် ခြောက်သုတ်လုံးတို့ကို ကောင်းစွာ သင်ထားပေ၏။ ကောင်းစွာ နှလုံးသွင်း ထားပေ၏။ ကောင်းစွာ ဆောင်ထားပေ၏။ သန့်ရှင်း၍ အပြစ်ကင်းသော အနက်ကို သိခြင်းငှါ စွမ်းနိုင်သော သာယာသော စကားနှင့်လည်း ပြည့်စုံ၏ ဟု အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၍ ရဟန်း သင်သည် အဘယ်မျှလောက် ဝါရပြီနည်း" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် တစ်ဝါသာ ရပါသေး၏ဟု (လျှောက်၏)။ ရဟန်း သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ကြာမြင့်မှ ရဟန်းပြုသနည်းဟု မိန့်တော်မူ၏။ အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်ကို မြင်သည်ကား ကြာပါပြီ။ သို့သော်လည်း လူ့ဘောင်၌ နေရခြင်းသည် ကျဉ်းမြောင်းပါ၏။ များသော ကိစ္စရှိပါ၏။ များသော ပြုဖွယ် ရှိပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "စင်ကြယ်သော သူသည် မကောင်းမှု၌ မမွေ့လျော်နိုင်၊ ထို့ကြောင့် အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်သည် အလုံးစုံ သင်္ခါရလောက၌ အပြစ်ကို မြင်၍ ဥပဓိကင်းရာ နိဗ္ဗာန်တရားကို သိပြီးသောကြောင့် မကောင်းမှု၌ မမွေ့လျော်တော့ပေ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဆဋ္ဌသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၅ - သောဏဝဂ် ===

၇ - ကင်္ခါရေဝတသုတ်

၄၇။ အကျွန်ုပ်သည်ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်ကင်္ခါရေဝတသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ မိမိ၏ ယုံမှားအားလုံးမှ လွန်မြောက်၍ ကိလေသာတို့မှ စင်ကြယ်သော အရိယမဂ်တရားကို ဆင်ခြင်လျက် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားပြီးလျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ မိမိ၏ ယုံမှားအားလုံးမှ လွန်မြောက်၍ ကိလေသာတို့မှ စင်ကြယ်သော အရိယမဂ် တရားကို ဆင်ခြင်လျက်ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားပြီးလျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသော အသျှင်ကင်္ခါရေဝတကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "ဤပစ္စုပ္ပန် အတ္တဘော၌ လည်းကောင်း၊ အတိတ်အနာဂတ် အတ္တဘော၌ လည်းကောင်း၊ မိမိအတ္တဘော၌ ရအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော သူတစ်ပါး အတ္တဘော၌ ရအပ်သည်လည်း ဖြစ်ကုန်သော ယုံမှားခြင်း အားလုံးတို့သည် ရှိကုန်၏။ သမထ ဝိပဿနာဖြင့် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ကို ရှို့မြိုက်ကြပြီးလျှင် သမ္မပ္ပဓာန်လုံ့လ ရှိကြကုန်လျက် မဂ်တည်းဟူသော ဗြဟ္မစရိယကို ကျင့်သုံးရရှိကြသူ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုယုံမှားမှု အားလုံးတို့ကို ပယ်စွန့်နိုင်ကြကုန်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူ၏။

သတ္တမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၅ - သောဏဝဂ် ===

၈ - သံဃဘေဒသုတ်

၄၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဥပုသ်နေ့ တစ်နေ့ နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။

ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်သော အသျှင်အာနန္ဒာကို မြင်၍ အသျှင်အာနန္ဒာထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် အသျှင်အာနန္ဒာအား "ငါ့သျှင်အာနန္ဒာ ငါသည် ယနေ့မှအစပြု၍ မြတ်စွာဘုရားမှ လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာမှ လည်းကောင်း၊ အသီးအခြားခွဲ၍သာလျှင် ဥပုသ်ကို လည်းကောင်း၊ သံဃကံကို လည်းကောင်း ပြုအံ့" ဟု ပြောဆို၏။

ထို့နောက် အသျှင်အာနန္ဒာသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံလှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ရာဇဂြိုဟ် ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ဒေဝဒတ်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံဝင်သော တပည့်တော်ကို မြင်၍ တပည့်တော်ထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် တပည့်တော်ကို "ငါ့သျှင်အာနန္ဒာ ငါသည် ယနေ့မှ အစပြု၍ မြတ်စွာဘုရားမှ လည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာမှ လည်းကောင်း၊ အသီးအခြား ခွဲ၍သာလျှင် ဥပုသ်ကို လည်းကောင်း၊ သံဃကံကို လည်း ကောင်း ပြုတော့အံ့" ဟု ပြောဆိုပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ယနေ့ ဒေဝဒတ်သည် သံဃာကို သင်းခွဲလတ္တံ့။ ဥပုသ်ကို လည်းကောင်း၊ သံဃကံကို လည်းကောင်း ပြုတော့အံ့" ဟု ဤသို့ လျှောက်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "သူတော်ကောင်းသည် ကောင်းသော အမှုကို ပြုလွယ်၏။ သူယုတ်မာသည် ကောင်းသော အမှုကို ပြုနိုင်ခဲ၏။ သူယုတ်မာသည် မကောင်းသော အမှုကို ပြုလွယ်၏။ အရိယာ သူတော်ကောင်းတို့သည် မကောင်းသော အမှုကို ပြုဖို့ရန် ခဲယဉ်းလှ၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အဋ္ဌမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၅ - သောဏဝဂ် ===

၉ - သဓာယမာနသုတ်

၄၉။ အကျွန်ုပ်သည်ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသလတိုင်းတို့၌ များစွာသော ရဟန်းအပေါင်းနှင့်အတူ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူ၏။ ထိုအခါ များစွာသော လုလင်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ပြက်ရယ် ပြောဆိုခြင်း သဘောရှိကုန်လျက် ဖြတ်သန်းသွားကြကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ ပြက်ရယ် ပြောဆိုသော သဘောရှိသည် ဖြစ်၍ ဖြတ်သန်းသွားကြကုန်သော များစွာသော လုလင်တို့ကို မြင်သည်သာ တည်း။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "သတိလွတ်ကုန်သော ပညာရှိယောင်ဆောင်ကုန်သော စကားသာ ကျက်စားရာရှိ သူတို့သည် အလိုရှိသမျှ ခံတွင်းဟ၍ ပြောဆိုတတ်ကုန်၏၊ အရှက်မရှိခြင်း မိမိကိုယ်ကို ပညာရှိဟု ထင်မှတ်မှုကို ဆောင်ကြောင်းဖြစ်သော သတိကင်းလွတ်မှုစသည်ကိုမူ ထိုသူတို့ မသိကြလေကုန်" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

နဝမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၅ - သောဏဝဂ် ===

၁၀ - စူဠပန္ထကသုတ်

၅၀။ အကျွန်ုပ်သည်ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်စူဠပန္ထကသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ သတိကို ရှေးရှုထင်စေပြီးလျှင်ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထား၍ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ သတိကို ရှေးရှုထင်စေပြီးလျှင်ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထား၍ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသော အသျှင်စူဠပန္ထကကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "ကောင်းစွာ ထားအပ်သော ကိုယ်ကောင်းစွာ ထားအပ်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ရပ်သော် လည်းကောင်း၊ ထိုင်သော် လည်းကောင်း၊ ထိုမှတစ်ပါး လျောင်းသော် လည်းကောင်း ဤသို့ သတိကို ကောင်းစွာထားသော ရဟန်းသည် ရှေ့နောက်ဖြစ်သော အကျိုးထူးကို ရရာ၏။ ရှေ့နောက်ဖြစ်သော အကျိုးထူးကို ရသောကြောင့် သေမင်း မမြင်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်နိုင်ရာ၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဒသမသုတ်။

ငါးခုမြောက်သောဏဝဂ်ပြီး၏။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၆ - ဇစ္စန္ဓဝဂ် ===

၁ - အာယုသင်္ခါရောဿဇ္ဇနသုတ်

၅၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝေသာလီပြည် မဟာဝုန်တော ပြာသာဒ်ဆောင်ပေါက်သော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ဝေသာလီပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ ဝေသာလီပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ပြီးသော် "အာနန္ဒာ နေရာထိုင်ခင်းကို ယူခဲ့လော့၊ နေ့သန့်စင်ရန် စာပါလ စေတီသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်အံ့" ဟု အသျှင်အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံပြီးလျှင် နေရာထိုင်ခင်းကို ယူ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်မှ နောက်မှ အစဉ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် စာပါလစေတီသို့ ချဉ်းကပ် ၍ ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးသော် အာနန္ဒာ ဝေသာလီပြည်သည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏။ ဥဒေနနတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏။ ဂေါတမ နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏။ သတ္တမ္ဗနတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏။ ဗဟု ပုတ္တ နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။ သာရန္ဒဒနတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏။ စာပါလနတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော် ဖွယ် ရှိ၏။ အာနန္ဒာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံ 'ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး' တို့ကို ပွါးများထား၏။ လေ့ကျင့်ထား၏။ ယာဉ်ကဲ့သို့ ပြုထား၏။ တည်ရာကဲ့သို့ ပြုထား၏။ ဆောက်တည်ထား၏။ ကောင်းစွာ ဆည်းပူးထား၏။ ကောင်းစွာ အားထုတ်ထား၏။ ထိုသူသည် အလိုရှိခဲ့မူ အာယုကပ်ပတ်လုံးဖြစ်စေ၊ အာယုကပ်ထက် လွန်၍ဖြစ်စေ တည်နိုင်ပေ၏။ အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားသည်ကား ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံ 'ဣဒ္ဓိပါဒ် လေးပါး' တို့ကို ပွါးများထားပြီး ဖြစ်၏။ လေ့ကျင့်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ယာဉ်ကဲ့သို့ ပြုထားပြီး ဖြစ်၏။ တည်ရာကဲ့သို့ ပြုထားပြီး ဖြစ်၏။ ဆောက်တည်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ ဆည်းပူးထားပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ အားထုတ်ထားပြီး ဖြစ်၏။ အာနန္ဒာ (သို့ဖြစ်၍) မြတ်စွာဘုရားသည် အလိုရှိခဲ့မူ အာယုကပ် ပတ်လုံးဖြစ်စေ၊ အာယုကပ်ထက် လွန်၍ဖြစ်စေ တည်နိုင်ပေ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်အာနန္ဒာသည်ကား မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားသော နိမိတ်အရိပ်အရောင် ဤသို့ ပင်ပြသော်လည်း မာရ်နတ် နှောင့်ယှက်ခံရသော စိတ်ရှိသောကြောင့် သဘောပေါက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ချေ၊ (ထို့ကြောင့်) "အသျှင်ဘုရား လူအများ၏ စီးပွါးချမ်းသာ အလို့ငှါ လောကကို စောင့်ရှောက်ရန် အလို့ငှါ နတ်လူတို့၏ အကျိုးစီးပွါးနှင့် ချမ်းသာ အလို့ငှါ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုကပ် ပတ်လုံး တည်တော်မူပါလော့" ဟု မြတ်စွာဘုရားကို မတောင်းပန်မိ ချေ၊ နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ် မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏-

အာနန္ဒာ ဝေသာလီပြည်သည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏။ ဥဒေနနတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ်ရှိ၏။ ဂေါတမနတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏။ သတ္တမ္ဗနတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏။ ဗဟု ပုတ္တ နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏။ သာရန္ဒဒ နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏။ စာပါလ နတ်ကွန်းသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိ၏။ အာနန္ဒာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံ 'ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး' တို့ကို ပွါးများထား၏။ လေ့ကျင့်ထား၏။ ယာဉ်ကဲ့သို့ ပြုထား၏။ တည်ရာ ကဲ့သို့ ပြုထား၏။ ဆောက်တည် ထား၏။ ကောင်းစွာ ဆည်းပူးထား၏။ ကောင်းစွာ အားထုတ်ထား၏။ ထိုသူသည် အလိုရှိခဲ့မူ အာယုကပ် ပတ်လုံးဖြစ်စေ၊ အာယုကပ်ထက် လွန်၍ဖြစ်စေ တည်နိုင်ပေ၏။

အာနန္ဒာ မြတ်စွာဘုရားသည် ကား ပြီးစီးခြင်း၏ အခြေခံ 'ဣဒ္ဓိပါဒ်လေးပါး' တို့ကို ပွါးများထားပြီး ဖြစ်၏။ လေ့ကျင့်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ယာဉ်ကဲ့သို့ ပြုထားပြီး ဖြစ်၏။ တည်ရာကဲ့သို့ ပြုထားပြီး ဖြစ်၏။ ဆောက်တည်ထားပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ ဆည်းပူးထားပြီး ဖြစ်၏။ ကောင်းစွာ အားထုတ်ထားပြီးဖြစ်၏။ အာနန္ဒာသို့ ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အလိုရှိခဲ့မူ အာယုကပ်ပတ်လုံးဖြစ်စေ၊ အာယုကပ်ထက်လွန်၍ ဖြစ်စေ တည်နိုင်ပေ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

မြတ်စွာဘုရားသည် ထင်ရှားသော နိမိတ်အရိပ် အရောင်ကို ဤသို့ ပင်ပြသော်လည်း မာရ်နတ် နှောင့်ယှက်ခံရသော စိတ်ရှိသော အသျှင်အာနန္ဒာသည် သဘောပေါက်ခြင်းငှါ မစွမ်းနိုင်ချေ၊ (ထို့ကြောင့်) "အသျှင်ဘုရား လူအများ၏ စီးပွါးချမ်းသာ အလို့ငှါ လောကကို စောင့်ရှောက်ရန် အလို့ငှါ နတ်လူတို့၏ အကျိုးစီးပွါးနှင့် ချမ်းသာ အလို့ငှါ ဘုန်းတော် ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် အာယုကပ်ပတ်လုံး တည်တော်မူပါလော့" ဟု မြတ်စွာဘုရားကို မတောင်းပန်မိချေ။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် "အာနန္ဒာ သင်သွားလော့၊ ယခုအခါ သွားရန်အချိန်ကို သင်သိ၏" ဟု အသျှင် အာနန္ဒာအား (မိန့်တော်မူ၏)။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ စကားကို ဝန်ခံပြီးလျှင် နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြု၍ မနီးမဝေး တစ်ခုသော သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေ လေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာ ဖဲကြွ၍ မကြာမီ ယုတ်မာသော မာရ်နတ်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ရပ်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

"အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါ၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါ၊ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် အချိန်တန်ပါပြီ။ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား သည် 'မာရ်နတ်ငါ၏ တပည့် ရဟန်းတို့သည် အကြင်မျှ လောက် ကာလပတ်လုံး တတ်သိ လိမ္မာ မရှိကြသေး၊ ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီး မဖြစ်ကြသေး၊ မရဲရင့်ကြသေး၊ အကြားအမြင် မများကြသေး၊ တရားတော်ကို မဆောင်နိုင်ကြသေး၊ (လောကုတ္တရာ) တရားနှင့်လျော်သော တရားကို မကျင့်နိုင်ကြသေး၊ လျော်သော အကျင့်ကို မကျင့်နိုင်ကြသေး၊ တရားနှင့်လျော်စွာ မကျင့်နိုင်ကြသေး၊ မိမိတို့ ဆရာ့ဝါဒကို သင်ယူ၍ မပြောနိုင် မဟောနိုင် မပြနိုင်မတည်တံ့စေနိုင် မဖွင့်ပြနိုင် မဝေဖန်နိုင် မပေါ်လွင်စေနိုင်ကြကုန်သေး၊ ပေါ်ပေါက်လာသော သူတစ်ပါး ၏ဝါဒကို အကြောင်းမှန်ဖြင့် ကောင်းစွာ နှိမ်နင်း၍ အံ့ဖွယ်ရှိသော တရားကို မဟောပြနိုင်ကြကုန်သေး၊ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး ငါသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူမည် မဟုတ်' ဟု မိန့်တော်မူဖူးပါသည်။ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ရဟန်း တို့သည် တတ်သိလိမ္မာကြပါပြီ။ ကောင်းစွာ ဆုံးမထားပြီး ဖြစ်ကြပါပြီ။ ရဲရင့်ကြပါပြီ။ အကြားအမြင် များကြပါပြီ။ တရားတော်ကို ဆောင်နိုင်ကြပါပြီ။ (လောကုတ္တရာ) တရားနှင့်လျော်သော တရားကို ကျင့်နိုင်ကြပါပြီ။လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်နိုင်ကြပါပြီ။ တရားနှင့်လျော်စွာ ကျင့်နိုင်ကြပါပြီ။ မိမိတို့ ဆရာ့ဝါဒကို သင်ယူ၍ ပြောနိုင် ဟောနိုင် ပြနိုင်တည်တံ့စေနိုင် ဖွင့်ပြနိုင် ဝေဖန်နိုင် ပေါ်လွင်စေနိုင်ကြပါကုန်ပြီ။ ပေါ်ပေါက်လာသော သူတစ်ပါး၏ ဝါဒကို အကြောင်းမှန်ဖြင့် ကောင်းစွာ နှိမ်နင်း၍ အံ့ဖွယ်ရှိသော တရားကို ဟောပြနိုင်ကြပါကုန်ပြီ။ အသျှင် ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါ၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူ တတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါ၊ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရန် အချိန် တန်ပါပြီ။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူဖူးပါသည် 'မာရ်နတ် ငါ၏ တပည့် ရဟန်းမိန်းမတို့သည် အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး တတ်သိလိမ္မာ မရှိကြသေး၊ ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီးမဖြစ်ကြသေး၊ မရဲရင့်ကြသေး၊ အကြား အမြင် မများကြသေး၊ တရားတော်ကို မဆောင်နိုင်

ကြသေး၊ (လောကုတ္တရာ) တရားနှင့်လျော်သော တရားကို မကျင့်နိုင်ကြ သေး၊လျော်သော အကျင့်ကို မကျင့်နိုင်ကြသေး၊ တရားနှင့်လျော်စွာ မကျင့်နိုင်ကြသေး၊ မိမိတို့ ဆရာ့ဝါဒကို သင်ယူ၍ မပြောနိုင် မဟောနိုင် မပြနိုင်မတည်တံ့စေနိုင် မဖွင့်ပြနိုင် မဝေဖန်နိုင် မပေါ်လွင်စေနိုင်ကြကုန်သေး၊ ပေါ်ပေါက်လာသော သူတစ်ပါး၏ ဝါဒကို အကြောင်းမှန်ဖြင့် ကောင်းစွာ နှိမ်နင်း၍ အံ့ဖွယ်ရှိသော တရားကို မဟောပြနိုင်ကြကုန်သေး၊ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး ငါသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလိမ့်မည် မဟုတ်' ဟု (မိန့်တော်မူဖူးပါသည်)။ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်ရဟန်းမိန်းမတို့သည် တတ်သိလိမ္မာရှိကြပါပြီ။ ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီး ဖြစ်ကြပါပြီ။ ရဲရင့်ကြပါပြီ။ အကြားအမြင် များကြပါပြီ။ တရားတော်ကို ဆောင်နိုင်ကြပါပြီ။ (လောကုတ္တရာ) တရားနှင့်လျော်သော တရားကို ကျင့်နိုင်ကြပါပြီ။ လျော်သောအကျင့်ကို ကျင့်နိုင်ကြပါပြီ။ တရားနှင့်လျော်စွာ ကျင့်နိုင်ကြပါပြီ။ မိမိတို့ ဆရာ့ဝါဒကို သင်ယူ၍ ပြောနိုင် ဟောနိုင် ပြနိုင် တည်တံ့စေနိုင်ဖွင့်ပြနိုင် ဝေဖန်နိုင် ပေါ်လွင်စေနိုင်ကြပါကုန်ပြီ။ ဖြစ်ပေါ် လာသော သူတစ်ပါး၏ ဝါဒကို အကြောင်းမှန်ဖြင့် ကောင်းစွာ နှိမ်နင်း၍ အံ့ဖွယ်ရှိသော တရားကို ဟောပြနိုင်ကြပါကုန်ပြီ။ အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါလော့၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရန် အချိန်တန်ပါပြီ။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူဖူးပါသည် 'မာရ်နတ် ငါ၏ တပည့်ဥပါသကာတို့သည် အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး တတ်သိလိမ္မာ မရှိကြသေး၊ ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီး မဖြစ်ကြသေး၊ မရဲရင့်ကြသေး၊ အကြားအမြင် မများကြသေး၊ တရားတော်ကို မဆောင်နိုင်ကြသေး၊ (လောကုတ္တရာ) တရားနှင့်လျော်သော တရားကို မကျင့်နိုင်ကြသေး၊လျော်သော အကျင့်ကို မကျင့်နိုင်ကြသေး၊ တရားနှင့်လျော်စွာ မကျင့်နိုင်ကြသေး၊ မိမိတို့ ဆရာ့ဝါဒကို သင်ယူ၍ မပြောနိုင် မဟောနိုင် မပြနိုင် မတည်တံ့စေနိုင် မဖွင့်ပြနိုင် မဝေဖန်နိုင် မပေါ်လွင်စေနိုင်ကြကုန်သေး၊ ပေါ်ပေါက်လာသော သူတစ်ပါးတို့၏ ဝါဒကို အကြောင်းမှန်ဖြင့် ကောင်းစွာ နှိမ်နင်း၍ အံ့ဖွယ်ရှိသော တရားကို မဟောပြ နိုင်ကြကုန်သေး၊ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး ငါသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလိမ့်မည် မဟုတ်' ဟု (မိန့်တော်မူဖူးပါသည်)။ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား ဥပါသကာတို့သည် တတ်သိလိမ္မာကြပါပြီ။ ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီး ဖြစ်ကြပါပြီ။ ရဲရင့်ကြပါပြီ။ အကြားအမြင် များကြပါပြီ။ တရားတော်ကို ဆောင်နိုင်ကြပါပြီ။ (လောကုတ္တရာ) တရား အားလျော်သော တရားကို ကျင့်နိုင်ကြပါပြီ။ လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်နိုင် ကြပါပြီ။ တရားနှင့်လျော်စွာ ကျင့်နိုင်ကြပါပြီ။ မိမိတို့ ဆရာ့ဝါဒကို သင်ယူ၍ ပြောနိုင် ဟောနိုင် ပြနိုင် တည်တံ့စေနိုင် ဖွင့်ပြနိုင် ဝေဖန်နိုင် ပေါ်လွင်စေနိုင်ကြပါပြီ။ ဖြစ်ပေါ် လာသော သူတစ်ပါးတို့၏ ဝါဒကို အကြောင်းမှန်ဖြင့် ကောင်းစွာ နှိမ်နင်း၍ အံ့ဖွယ်ရှိသော တရားကို ဟောပြနိုင် ကြပါပြီ။ အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါလော့၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရန် အချိန်တန်ပါပြီ။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူဖူးပါသည် 'မာရ်နတ် ငါ၏ တပည့်ဥပါသိကာမတို့သည် အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး တတ်သိလိမ္မာ မရှိကြသေး၊ ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီး မဖြစ်ကြသေး၊ မရဲရင့်ကြသေး၊ အကြား အမြင် မများကြသေး၊ တရားတော်ကို မဆောင်နိုင်ကြသေး၊ (လောကုတ္တရာ) တရားနှင့်လျော်သော တရားကို မကျင့်နိုင်ကြ သေး၊လျော်သော အကျင့်ကို မကျင့်နိုင်ကြသေး၊ တရားနှင့်လျော်စွာ မကျင့်နိုင်ကြသေး၊ မိမိဆရာ့ ဝါဒကို သင်ယူ၍ မပြောနိုင် မဟောနိုင် မပြနိုင်မတည်တံ့စေနိုင် မဖွင့်ပြနိုင် မဝေဖန်နိုင် မပေါ်လွင်စေနိုင်ကြကုန်သေး၊ ပေါ်ပေါက်လာသော သူတစ်ပါးတို့ဝါဒကို အကြောင်းမှန်ဖြင့် ကောင်းစွာ နှိမ်နင်း၍ အံ့ဖွယ်ရှိသော တရားကို မဟောပြနိုင်ကြ ကုန်သေး၊ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး ငါသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူလိမ့်မည် မဟုတ်' ဟု (မိန့်တော်မူဖူးပါသည်)။ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့် ဥပါသိကာမတို့သည်

တတ်သိလိမ္မာ ရှိကြပါပြီ။ ကောင်းစွာ ဆုံးမပြီး ဖြစ်ကြပါပြီ။ ရဲရင့်ကြပါပြီ၊ အကြားအမြင် များကြပါပြီ။ တရားတော်ကို ဆောင်နိုင်ကြပါပြီ။ (လောကုတ္တရာ) တရားအားလျော်သော တရားကို ကျင့်နိုင်ကြပါပြီ။ လျော်သော အကျင့်ကို ကျင့်နိုင်ကြပါပြီ။ တရားနှင့်လျော်စွာ ကျင့်နိုင်ကြပါပြီ။ မိမိတို့ဆရာ့ ဝါဒကို သင်ယူ၍ ပြောနိုင် ဟောနိုင် ပြနိုင် တည်တံ့စေနိုင် ဖွင့်နိုင် ဝေဖန်နိုင် ပေါ်လွင်စေနိုင်ကြပါကုန်ပြီ။ ဖြစ်ပေါ်လာသော သူတစ်ပါးတို့ ဝါဒကို အကြောင်းမှန်ဖြင့် ကောင်းစွာ နှိမ်နင်း၍ အံ့ဖွယ်ရှိသော တရားကို ဟောပြနိုင်ကြပါ ကုန်ပြီ။ အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုတော်မူပါ၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော် မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါ၊ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုရန် အချိန် တန်ပါပြီ။

အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ဤစကားကို မိန့်တော်မူဖူးပါသည် 'မာရ်နတ် ငါ၏ မြတ်သော အကျင့်ဟု ဆိုအပ်သော ဤသာသနာတော်သည် အကြင်မျှလောက် ကာလပတ်လုံး (ပညာရှိ) နတ်လူတို့ ကောင်းစွာ ပြနိုင်သည့် တိုင်အောင် မပြည့်စုံသေး၊ မစည်ပင်သေး၊ မပြန့်ပွါးသေး၊ လူအများ မသိသေး၊ များစွာ မဖြစ်ထွန်းသေး၊ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး ငါသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူမည် မဟုတ်' ဟု (မိန့်တော်မူဖူးပါသည်)။ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား၏ မြတ်သော အကျင့်ဟု ဆိုအပ်သော သာသနာတော်သည် (ပညာရှိ) နတ်လူတို့ ကောင်းစွာ ပြနိုင်သည့် တိုင်အောင် ပြည့်စုံပါပြီ။ စည်ပင်ပါပြီ။ ပြန့်ပွါးပါပြီ။ လူအများ သိပြီးပါပြီ။ များစွာ ဖြစ်ထွန်းပါပြီ။ အသျှင်ဘုရား ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ယခုအခါ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါလော့၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူပါလော့၊ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် အချိန် တန်ပါပြီ" ဟု လျှောက်၏။

ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် ယုတ်မာသော မာရ်နတ်အား ဤစကားကို မိန့်တော်မူ၏ "မာရ်နတ် သင် မကြောင့်ကြလင့်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုခြင်းသည် မကြာမီ ဖြစ်လိမ့်မည်၊ ဤနေ့မှ သုံးလလွန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုလိမ့်မည်" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် စာပါလနတ်ကွန်း၌ (နေစဉ်) အောက်မေ့မှု သတိ' ဆင်ခြင်ဉာဏ် 'သမ္ပဇဉ်' ရှိလျက် အသက်ရှည်ရန် ပြုပြင်မှု 'အာယုသင်္ခါရ' ကို စွန့်လွှတ်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အသက်ရှည်ရန် ပြုပြင်မှု 'အာယုသင်္ခါရ' စွန့်လွှတ်တော် မူလိုက်သောအခါ ကြက်သီးမွေးညင်း ထလျက် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ မြေငလျင် အကြီး အကျယ် လှုပ်လေပြီ။ တော်လည်းသံ (နတ်စည်)တို့သည်လည်း တခြိမ့်ခြိမ့် မြည်ဟည်းကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "မြတ်စွာဘုရားသည် အတုမဲ့နိဗ္ဗာန်နှင့် အဖန်ဖန်ဖြစ်မှု ဘဝကို နှိုင်းချိန်လျက် ဘဝဖြစ်ရန် ပြုပြင်တတ်သော ကံကို စွန့်ပယ်ခဲ့လေပြီ။ အဇ္ဈတ္တတရား၌ မွေ့လျော်ကာ ကောင်းစွာ တည်ကြည်သော စိတ်ရှိသည်ဖြစ်၍ ချပ်ဝတ်နှင့်တူသော မိမိသန္တာန်ရှိ ကိလေသာ ကွန်ရက်ကို ဖျက်ဆီးခဲ့လေပြီ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ပဥ္စမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၆ - ဇစ္စန္ဓဝဂ် ===

၂ - သတ္တဇဋိလသုတ်

၅၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မိဂါရမာတာ ဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ညနေချမ်း အခါတစ်ပါးတည်း ကိန်းအောင်းရာမှ ထတော်မူ၍ ပြာသာဒ် တံခါးမုခ် ပြင်ပ၌ နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ပသေနဒီကောသလမင်းသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ၌ ဆံကျစ်ရသေ့ ခုနစ်ယောက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ နိဂဏ္ဌတိတ္ထိ ခုနစ်ယောက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အဝတ်မဝတ်သော အစေလက ခုနစ်ယောက်တို့သည် လည်းကောင်း၊ အဝတ် တစ်ထည်သာ ဝတ်သောတိတ္ထိ ခုနစ်ယောက် တို့သည် လည်းကောင်း၊ ပရိဗိုဇ်ခုနစ်ယောက်တို့သည် လည်းကောင်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ပေါက်ရောက်သော လက်ကတီးမွေး ရှည်သော ခြေသည်း လက်သည်း ကိုယ်ရေ အမွေး ရှိကုန်လျက် အထူးထူးသော ထမ်းပိုး ပရိက္ခရာတို့ကို ယူကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးမှ ဖြတ်သန်း သွားကြ ကုန်၏။

ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ထိုဆံကျစ်ရသေ့ခုနစ်ယောက်တို့ကို လည်းကောင်း၊ နိဂဏ္ဌတိတ္ထိ ခုနစ်ယောက်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အဝတ်မဝတ်သော အစေလက ခုနစ်ယောက်တို့ကို လည်းကောင်း၊ အဝတ်တစ်ထည်သာ ဝတ်သော တိတ္ထိ ခုနစ်ယောက်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ပရိဗိုဇ်ခုနစ်ယောက်တို့က လည်းကောင်း ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး ပေါက်ရောက်သော လက်က တီးမွေး ရှည်သော ခြေသည်း လက်သည်း ကိုယ်ရေ အမွေးရှိကုန်လျက် အထူးထူးသော ထမ်းပိုး ပရိက္ခရာတို့ကို ယူကုန်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေးမှ ဖြတ်သန်းသွားသည်တို့ကို မြင်၍ နေရာမှထလျက် လက်ဝဲတစ်ဖက် ပခုံးထက်၌ ကိုယ်ဝတ်ကို စမ္ပယ်တင်၍ လက်ျာပုဆစ် ဒူးဝန်းကို မြေ၌ ထောက်လျက် ဆံကျစ် တိတ္ထိခုနစ်ယောက် နိဂဏ္ဌတိတ္ထိ ခုနစ်ယောက် အဝတ် မဝတ်သော အစေလကခုနစ်ယောက် အဝတ်တစ်ထည်သာ ဝတ်သော တိတ္ထိ ခုနစ်ယောက် ပရိဗိုဇ်ခုနစ်ယောက်တို့ထံသို့ လက်အုပ်ချီလျက် "အသျှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်သည် ပသေနဒီကောသလမင်းပါတည်း။ အသျှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော် သည် ပသေနဒီကောသလမင်း ပါတည်း။ အသျှင်ဘုရားတို့ တပည့်တော်သည် ပသေနဒီကောသလမင်းပါတည်း" ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် အမည်ကို ပြောကြား၏။

ထို့နောက် ပသေနဒီကောသလမင်းသည် ထိုဆံကျစ်တိတ္ထိခုနစ်ယောက် နိဂဏ္ဌတိတ္ထိခုနစ်ယောက် အဝတ်မဝတ်သော အစေလကခုနစ်ယောက် အဝတ်တစ်ထည်သာ ဝတ်သော တိတ္ထိခုနစ်ယောက် ပရိဗိုဇ် ခုနစ်ယောက်တို့ ဖဲသွား၍ မကြာမီ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား လောက၌ အကြင် ရဟန္တာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဟူ၍သော် လည်းကောင်း၊ အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ဟူ၍သော် လည်းကောင်း ရှိကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တစ်ပါး အပါအဝင်ပါတည်း" ဟု (လျှောက်၏)။

မင်းကြီး ကာမ စည်းစိမ်ခံစားသူ သားမယားတို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်ရာ၌ နေထိုင်ကာ ကာသိတိုင်းဖြစ် စန္ဒကူး ကို မပြတ် ခံစားလျက် ပန်းနံ့သာ နံ့သာပျောင်းကို ဆောင်သူ ရွှေ ငွေကို သာယာသည့် လူဖြစ်သော သင် မင်းကြီးသည် "ဤသူတို့ကား ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း။ ဤသူတို့ကား အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်သူတို့တည်း" ဟု သိနိုင်ခဲ၏။

မင်းကြီး အတူတကွ နေထိုင်ခြင်းဖြင့်သာ သီလကို သိနိုင်၏။ ယင်းသီလကိုလည်း ရှည်ကြာစွာ အတူတကွ နေထိုင် ခြင်းဖြင့်သာ သိနိုင်၏။ တစ်ခဏမျှ နေထိုင်ခြင်းဖြင့် မသိနိုင်၊ စဉ်းစား ဆင်ခြင်သူမှသာ သိနိုင်၏။ မစဉ်းစားသူသည် မသိ နိုင်၊ ပညာရှိသူမှသာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သူသည် မသိနိုင်။

မင်းကြီး အတူတကွ စကားပြောခြင်းဖြင့်သာ စင်ကြယ်သည်၏ အဖြစ်ကို သိနိုင်၏။ ယင်းကိုလည်း ရှည်ကြာစွာ ပြောဆိုဖူးမှသာ သိနိုင်၏။ တစ်ခဏမျှ ပြောဆိုကာမျှဖြင့် မသိနိုင်၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်သူမှသာ သိနိုင်၏။ မစဉ်းစားမဆင်ခြင် သူသည် မသိနိုင်၊ ပညာရှိသူမှသာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သူသည် မသိနိုင်။

မင်းကြီး ဘေးရန် တွေ့ကြုံသော အခါတို့၌ ဉာဏ်အားစွမ်းကို သိနိုင်၏။ ယင်းကိုလည်း အခါများစွာဘေးရန် တွေ့ကြုံမှသာ သိနိုင်၏။ တစ်ရံတစ်ခါ တွေ့ကြုံကာမျှဖြင့် မသိနိုင်၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်သူမှသာ သိနိုင်၏။ မစဉ်းစားမဆင်ခြင် သူသည် မသိနိုင်၊ ပညာရှိသူမှသာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သူသည် မသိနိုင်။

မင်းကြီး အတူတကွ တရားစကား ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့်သာ ပညာကို သိနိုင်၏။ ယင်းကိုလည်း ကာလရှည်စွာ ဆွေးနွေး ခြင်းဖြင့်သာ သိနိုင်၏။ တစ်ခဏမျှ ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် မသိနိုင်၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်သူမှသာသိနိုင်၏။ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်သူ သည် မသိနိုင်၊ ပညာရှိသူမှသာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သူသည် မသိနိုင် ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

အသျှင်ဘုရား အံ့ဩဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် "မင်းကြီး ကာမ စည်းစိမ်၌ ခံစားသူ သားမယားတို့ဖြင့် ကျဉ်းမြောင်းသော အိမ်ရာ၌ နေထိုင်ကာ ကာသိတိုင်းဖြစ် စန္ဒကူးကို မပြတ် ခံစားလျက် ပန်းနံ့သာ နံ့သာပျောင်းကို ဆောင်သူ ရွှေငွေကို သာယာသည့် လူဖြစ်သော သင် မင်းကြီးသည် "ဤသူတို့ ကား ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့တည်း။ ဤသူတို့ကား အရဟတ္တမဂ်သို့ ရောက်သူတို့တည်း" ဟု သိနိုင်ခဲ၏။ မင်းကြီး အတူတကွ နေထိုင်ခြင်းဖြင့်သာ သီလကို သိနိုင်၏။ပ။ မင်းကြီး အတူတကွ တရားစကား ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့်သာ ပညာကို သိနိုင်၏။ ယင်းကိုလည်း ကာလရှည်စွာ ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့်သာ သိနိုင်၏။ တစ်ခဏမျှ ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် မသိနိုင်၊ စဉ်းစားဆင်ခြင် သူမှသာ သိနိုင်၏။ မစဉ်းစား မဆင်ခြင်သူသည် မသိနိုင်၊ ပညာရှိသူမှသာ သိနိုင်၏။ ပညာမဲ့သူသည် မသိနိုင်" ဟူသော ဤစကားကို အလွန်ပင် ကောင်းစွာ ဆိုအပ်ပါ၏။

အသျှင်ဘုရား ဤသူတို့သည် တပည့်တော်၏ သူလျှို ယောကျ်ားတို့ပါတည်း။ ဇနပုဒ်ကို စုံစမ်း ထောက်လှမ်းကုန်၍ သွားကြပါကုန်၏။ ထိုသူတို့ ရှေးဦးစွာ စုံစမ်း ထောက်လှမ်းပြီးသည်ကို တပည့်တော်က နောက်မှ ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ယခုပင် ထိုသူတို့သည် ထိုမြူ အညစ်အကြေးကို ဆေးလျှော်ကုန်လျက် ကောင်းစွာ ရေချိုးကုန် ကောင်းစွာ လိမ်းကျံကုန်၍ ဆံမုတ်ဆိတ် ပြုပြင်ကာ အဝတ်ဖြူကို ဝတ်ကုန်၍ ကာမဂုဏ်ငါးပါးတို့ဖြင့် ကုံလုံ ပြည့်စုံစွာ ခံစားကြပေ လိမ့်မည်ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "ရဟန်းသည် မကောင်းမှု အလုံးစုံတို့၌ လုံ့လ မပြုရာ၊ (ရဟန်းအသွင်အပြင်ဖြင့်) သူတစ်ပါး၏ အခစား ယောကျ်ား မဖြစ်ရာ၊ သူတစ်ပါးကို မှီ၍ အသက်မမွေးရာ၊ တရားဟောခြင်းဖြင့် (လာဘ်ပူဇော်သကာ) ကုန်သွယ်ခြင်းတို့ကို မပြုကျင့် ရာ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဒုတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၆ - ဇစ္စန္ဓဝဂ် ===

၃ - ပစ္စဝေက္ခဏသုတ်

၅၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်အပ်ပြီးဖြစ်ကုန်သော မိမိ၏ များစွာသော အကုသိုလ်တရားယုတ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ပွါးများမှု 'ဘာဝနာ' ၏ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ကုန် သော များစွာသော ကုသိုလ်တရား တို့ကို လည်းကောင်း ဆင်ခြင်လျက် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပယ်အပ်ပြီး ဖြစ်ကုန်သော မိမိ၏ များစွာသော အကုသိုလ် တရားယုတ်တို့ကို လည်းကောင်း၊ ပွါးများမှု 'ဘာဝနာ' ၏ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော များစွာသော ကုသိုလ်တရားတို့ကို လည်းကောင်း သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "(အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်မှ) ရှေးကာလ၌ ကိလေသာ အပေါင်းသည် ဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီ။ ရှေးအခါက ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကိလေသာအပေါင်းသည် ထိုအရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်သောအခါ မဖြစ်တော့ပြီ။ (အရိယာမဂ်ခဏမှ) ရှေးကာလ၌ ဆအသာ ဓာရဏဉာဏ် အစရှိသော အနဝဇ္ဇတရား အပေါင်းသည် မဖြစ်ဖူးခဲ့၊ ထိုအနဝဇ္ဇ တရား အပေါင်းသည် အရဟတ္တမဂ်ဉာဏ် ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့၏။ အရိယာမဂ်သည် ရှေးအခါ၌ လည်း မဖြစ်ဖူး၊ နောင်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည် မဟုတ်၊ ယခုလည်း မရှိပေ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

တတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၆ - ဇစ္စန္ဓဝဂ် ===

၄ - ပဌမနာနာတိတ္ထိယသုတ်

၅၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အထူးထူးသော အယူ အထူးထူးသော အလို 'ဆန္ဒ' အထူးထူးသော နှစ်သက်ခြင်း ရှိကုန်၍ အထူးထူး သော အယူ တည်းဟူသော မှီရာကို မှီတတ်ကုန်သော များစွာသော အထူးထူးသော တိတ္ထိ သမဏ ဗြာဟ္မဏ ပရိဗိုဇ်အမျိုးမျိုးတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကြကုန်၏။

"လောကသည် မြဲ၏။ ဤအယူသည်သာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထို့ပြင် "လောကသည် မမြဲ၊ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့ သည် ရှိကုန်၏။ ထို့ပြင် "လောကသည် အဆုံးရှိ၏။ ဤအယူသာမှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့

ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထို့ပြင် "လောကသည် အဆုံးမရှိ၊ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထို့ပြင် "ထိုအသက်သည် ထိုကိုယ်တည်း။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန် ၏။ ထို့ပြင် "အသက်သည် တခြား ကိုယ်သည် တခြားတည်း။ ဤအယူသာ မှန်ပါ၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီး သာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထို့ပြင် "သတ္တဝါ သည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထို့ပြင် "သတ္တဝါသည် သေသည်မှနောက်၌ မဖြစ်၊ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီး သာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထို့ပြင် "သတ္တဝါသည် သေသည်မှနောက်၌ ဖြစ်လည်း ဖြစ်၏။ မဖြစ်လည်း မဖြစ်၊ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ ထို့ပြင် "သတ္တဝါသည် သေသည်မှ နောက်၌ ဖြစ်သည်လည်း မဟုတ်၊ မဖြစ် သည်လည်း မဟုတ်၊ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီး သာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ငြင်းခုံကြကုန် ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြကုန် ဆန့်ကျင်ဘက်စကား ပြောဆိုကြကုန်လျက် "ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်။ ဤသဘော ကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏" ဟု အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံပြီး နောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကြကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား အထူးထူးသော အယူ အထူးထူးသော အလို 'ဆန္ဒ' အထူးထူးသော နှစ်သက်ခြင်း ရှိကုန်၍ အထူးထူးသော အယူတည်းဟူသော မှီရာကို မှီတတ်ကုန်သော များစွာသော အထူးထူးသော တိတ္ထိ သမဏ ဗြာဟ္မဏ ပရိဗိုဇ်အမျိုးမျိုးတို့သည် သာဝတ္ထိ ပြည်၌ နေကြကုန်၏။ "လောကသည် မြဲ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါး သော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိပါကုန်၏။ပ။ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ငြင်းခုံကြကုန် ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြကုန် ဆန့်ကျင်ဘက် စကား ပြောဆိုကြ ကုန်လျက် 'ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘော ကား တရား ဟုတ်၏' ဟု အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကြပါကုန်သည်" ဟု ဤစကားကို လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သာသနာပြင်ပ အယူရှိကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့သည် ကန်းကုန် ပညာမျက်စိ မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ အကျိုးကို မသိကုန် အကျိုးမဲ့ကို မသိကုန် တရားကို မသိကုန် တရား မဟုတ်သည်ကို မသိကုန်။ ထိုသူတို့သည် အကျိုးကို မသိကုန်ဘဲ အကျိုးမဲ့ကို မသိကုန်ဘဲ တရားကို မသိကုန်ဘဲ တရား မဟုတ် သည်ကို မသိကုန်ဘဲ "ဤသဘောကား တရား ဟုတ်၏။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘော ကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏" ဟု ငြင်းခုံကြကုန် ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြကုန် ဆန့်ကျင်ဘက် စကား ပြောဆိုကြကုန်လျက် အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကြကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာဝတ္ထိပြည်၌ သာလျှင် တစ်ဦးသော မင်းသည် ရှေးကဖြစ်ဖူး၏။ ရဟန်းတို့ ထိုအခါ ထိုမင်းသည် မင်းချင်း ယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို "အချင်းယောကျ်ား လာလော့၊ သာဝတ္ထိပြည်၌ ရှိကြသည့် သူကန်းအားလုံးတို့ကို တစ်ပေါင်းတည်း စုဝေးစေလော့" ဟု အမိန့်ပေး၏။ ရဟန်းတို့

ထိုယောက်ျားသည် "အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုမင်း၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ သာဝတ္ထိပြည်တွင်းရှိ သူကန်းအားလုံးတို့ကို ခေါ်ယူ၍ ထိုမင်းကြီးထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ထိုမင်းကြီးကို "အရှင်မင်းကြီး သာဝတ္ထိပြည်တွင်းရှိ သူကန်းအားလုံးတို့ကို စည်းဝေးစေအပ်ပါပြီ" ဟု သံတော်ဦးတင်၏။ အချင်းသို့ ဖြစ်လျှင် သူကန်းတို့အား ဆင်ကို ပြလော့ဟု အမိန့်ပေး၏။ ရဟန်းတို့ ထိုမင်းချင်း ယောကျ်ားသည် "အရှင်မင်းကြီး ကောင်းပါပြီ" ဟု ထိုမင်းကြီး၏ စကားကို ဝန်ခံ၍ သူကန်းတို့အား ဆင်ကိုပြ၏-

"သူကန်းတို့ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်း အချို့တို့အား ဆင်၏ ဦးခေါင်းကို ပြ၏။ "သူကန်းတို့ ဆင်ကား ဤသဘော ရှိ၏" ဟု သူကန်း အချို့တို့အား ဆင်၏ နားကို ပြ၏။ "သူကန်းတို့ ဆင်ကား ဤသဘော ရှိ၏" ဟု သူကန်း အချို့တို့အား ဆင်၏ အစွယ်ကို ပြ၏။ "သူကန်းတို့ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်း အချို့တို့အား ဆင်၏ နှာမောင်းကို ပြ၏။ "သူကန်းတို့ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်း အချို့တို့အား ဆင်၏ ကိုယ်ကို ပြ၏။ "သူကန်းတို့ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်း အချို့တို့အား ဆင်၏ ခြေထောက်ကို ပြ၏။ "သူကန်းတို့ ဆင်ကား ဤသဘော ရှိ၏" ဟု သူကန်း အချို့တို့အား ဆင်၏ ပေါင်ကို ပြ၏။ "သူကန်းတို့ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်း အချို့တို့ အား ဆင်၏။ မီးတံကို ပြ၏။ "သူကန်းတို့ ဆင်ကား ဤသဘောရှိ၏" ဟု သူကန်း အချို့တို့အား ဆင်၏။ မီးဆံကို ပြ၏။

ရဟန်းတို့ ထို့နောက် ထိုမင်းချင်း ယောက်ကျ်ားသည် သူကန်းတို့အား ဆင်ကို ပြပြီးလျှင် ထိုမင်းရှိရာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုမင်းကို "အရှင်မင်းကြီး ထိုသူကန်းတို့သည် ဆင်ကို တွေ့မြင်အပ်ပါပြီ။ ယခုအခါ သွားရန်အချိန် အခါကို သိတော်မူပါ လော့" ဟု လျှောက်၏။

ရဟန်းတို့ ထို့နောက် ထိုမင်းကြီးသည် ထိုသူကန်းတို့ထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုသူကန်းတို့ကို "သူကန်းတို့ သင်တို့သည် ဆင်ကို မြင်ကြကုန်ပြီလော" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အရှင်မင်းကြီး မှန်ပါ၏။ အကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်ကို မြင်ဖူးပါကုန်ပြီဟု သံတော်ဦး တင်ကုန်၏။

သူကန်းတို့ ပြောကြကုန်လော့၊ ဆင်ကား အဘယ်သို့ သဘော ရှိကုန်သနည်းဟု (မိန့်၏)။ ရဟန်းတို့ ဆင်၏ ဦးခေါင်း ကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က "အရှင်မင်းကြီး ဆင်သည် ရေအိုးနှင့် တူပါ၏" ဟု ဤသို့ သံတော်ဦးတင်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆင်၏ နားရွက်ကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က "အရှင်မင်းကြီး ဆင်သည် ဇန်းဆန်ကောနှင့် တူပါ၏" ဟု ဤသို့ သံတော်ဦးတင်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆင်၏ အစွယ်ကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က "အရှင်မင်းကြီး ဆင်သည် ထွန်သွားနှင့်တူပါ၏" ဟု ဤသို့ သံတော်ဦးတင်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆင်၏ နှာမောင်းကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က "အရှင်မင်းကြီး ဆင်သည် ထွန်သံနှင့်တူပါ၏" ဟု ဤသို့ သံတော်ဦးတင်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆင်၏ကိုယ်ကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က "အရှင်မင်းကြီး ဆင်သည် ကျီကြနံရံနှင့်တူပါ၏" ဟု ဤသို့ သံတော်ဦးတင်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆင်၏ ခြေထောက်ကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က "အရှင်မင်းကြီး ဆင်သည် တိုင်နှင့်တူပါ၏" ဟု ဤသို့ သံတော်ဦးတင်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆင်၏ ပေါင်ကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က "အရှင်မင်းကြီး ဆင်သည် လက်ဆုံနှင့်တူပါ၏" ဟု ဤသို့ သံတော်ဦးတင်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆင်၏။ မီးတံကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က "အရှင်မင်းကြီး ဆင်သည် ကျည်ပွေ့နှင့်တူပါ၏" ဟု ဤသို့ သံတော်ဦးတင်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဆင်၏။ မီးဆံကို စမ်းသပ်မိသော သူကန်းတို့က "အရှင်မင်းကြီး ဆင်သည် တံမြက်စည်းနှင့် တူပါ၏" ဟု ဤသို့ သံတော်ဦးတင်ကုန်၏။

ထိုသူကန်းတို့သည် "ဆင်သည် ဤသဘောရှိ၏။ ဆင်သည် ဤသဘောမရှိ၊ ဤသဘောရှိသည်ကား ဆင်မဟုတ်၊ ဤသဘောရှိသည်ကား ဆင်တည်း" ဟု အချင်းချင်း လက်သီးဆုပ်တို့ဖြင့် ထိုးကြိတ်ကုန်၏။ ရဟန်းတို့ ထိုသို့ ထိုးကြိတ် သောအခါ ထိုမင်းသည် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ရယ်မောလေ၏။

ရဟန်းတို့ ဤအတူပင် သာသနာတော်မှ ပြင်ပ အယူရှိကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့သည် ကန်းကုန်သည် ပညာမျက်စိ မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ အကျိုးကို မသိကုန်။ အကျိုးမဲ့ကို မသိကုန်။ တရားကို မသိကုန်။ တရား မဟုတ်သည်ကို မသိကုန်။ ထိုသူတို့သည် အကျိုးကို မသိကုန်ဘဲ အကျိုးမဲ့ကို မသိကုန်ဘဲ တရားကို မသိကုန်ဘဲ တရား မဟုတ်သည်ကို မသိကုန်ဘဲ "ဤသဘောကား တရားတည်း၊ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားတည်း" ဟု ငြင်းခုံကြကုန် ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြကုန် ဆန့်ကျင်ဘက် စကားကို ပြောဆိုကြကုန်လျက် အချင်းချင်း နှုတ်လှံ ထိုးလျက် နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အချို့ကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် အနှစ်မရှိသည့် ဤမိစ္ဆာအယူတို့၌ နှစ်သက်စွဲလမ်း ကပ်ငြိကုန်ဘိ၏။ (ဆင်ကို) တစ်စိတ် တစ်ဒေသ စမ်းသပ်မိကြသည့် သူကန်းတို့ ကဲ့သို့ အချင်းချင်း ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုကာ ငြင်းခုံကြကုန်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

စတုတ္ထသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၆ - ဇစ္စန္ဓဝဂ် ===

၅ - ဒုတိယနာနာတိတ္ထိယသုတ်

၅၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အထူးထူး သော အယူ အထူးထူးသော အလို 'ဆန္ဒ' အထူးထူးသော နှစ်သက်ခြင်း ရှိကြ၍ အထူးထူးသော အယူ တည်းဟူသော မှီရာကို မှီတတ်ကုန်သော များစွာ သော တိတ္ထိသမဏ, ဗြာဟ္မဏပရိဗိုဇ် အမျိုးမျိုးတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကြကုန်၏။

"အတ္တသည် လည်းကောင်း လောကသည် လည်းကောင်း မြဲ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ "အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း မမြဲ၊ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ "အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း မြဲလည်းမြဲ၏။ မမြဲလည်း မမြဲ၊ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့ သည် ရှိကုန်၏။ "အတ္တသည် လည်းကောင်း လောကသည် လည်းကောင်း မြဲသည်လည်း မဟုတ်၊ မမြဲသည်လည်း မဟုတ်၊

ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

“အတ္တကို လည်းကောင်း လောကကို လည်းကောင်း မိမိပြုအပ်၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း သူတစ်ပါးသည် ပြုအပ်၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း မိမိလည်း ပြုအပ်၏။ သူတစ်ပါးလည်း ပြုအပ်၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့ သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း မိမိလည်း မပြုအပ်၊ သူတစ်ပါးလည်း မပြုအပ်၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကို မစွဲမူ၍ ဖြစ်၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏအချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

“အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း မြဲ၏။ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါး သော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တသည် လည်းကောင်း လောကသည် လည်းကောင်း မမြဲ၊ ချမ်းသာ ဆင်းရဲရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့ သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း မြဲလည်း မြဲ၏။ မမြဲလည်း မမြဲ၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း မြဲသည်လည်း မဟုတ်၊ မမြဲသည်လည်း မဟုတ်၊ ချမ်းသာ, ဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာ တည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း မိမိပြုအပ်၏။ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီး သာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

“အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း သူတစ်ပါး ပြုအပ်၏။ ချမ်းသာ, ဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း မိမိလည်း ပြုအပ်၏။ သူတစ်ပါးလည်း ပြုအပ်၏။ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤ အယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း မိမိလည်း မပြုအပ်၊ သူတစ်ပါးလည်း မပြုအပ်၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကို မစွဲမူ၍ ဖြစ်၏။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည်အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထိုသမဏပြာဟ္မဏတို့သည် ငြင်းခုံကြကုန် ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြကုန် ဆန့်ကျင်ဘက် စကားကို ဆိုကြကုန်လျက် “ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရား ဟုတ်၏” ဟု အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံပြီး နောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ကြသော ထိုရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကြပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား အထူးထူးသော အယူ အထူးထူးသော အလို 'ဆန္ဒ' အထူးထူးသော နှစ်သက်ခြင်း ရှိကြကုန်လျက် အထူးထူးသော အယူကိုမှီ၍ တည်ကုန်သော များစွာသော တိတ္ထိ သမဏဗြာဟ္မဏ ပရိဗိုဇ် အမျိုးမျိုးတို့ သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကြပါကုန်၏။

"အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း မြဲ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ဗြာဟ္မဏ အချို့ တို့သည် ရှိကုန်၏။ပ။ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ငြင်းခုံကြကုန် ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြကုန် ဆန့်ကျင်ဘက် စကားကို ပြောဆိုကုန်လျက် 'ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏။ ဤသဘောကား တရား မဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရား မဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရား ဟုတ်၏' ဟု အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကြပါကုန်၏" ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ ဤသာသနာတော်မှ ပြင်ပ အယူရှိသော ပရိဗိုဇ်တို့သည် ကန်းကုန် (ပညာ) မျက်စိ မရှိကုန်သည် ဖြစ်၍ အကျိုးကို မသိကုန်။ အကျိုးမဲ့ကို မသိကုန်။ တရားကို မသိကုန်။ တရား မဟုတ်သည်ကို မသိကုန်။ ထိုသူတို့သည် အကျိုး ကို မသိကုန်ဘဲ အကျိုးမဲ့ကို မသိကုန်ဘဲ တရားကို မသိကုန်ဘဲ တရား မဟုတ်သည်ကို မသိကုန်ဘဲ ငြင်းခုံကြကုန် ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြကုန် ဆန့်ကျင်ဘက် စကားကို ပြောဆိုကုန်လျက် "ဤသဘောကား တရား ဟုတ်၏။ ဤသဘောကား တရား မဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရား မဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရား ဟုတ်၏" ဟု အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကြကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အချို့ကုန်သော သမဏ ဗြာဟ္မဏတို့သည် အနှစ်မရှိသည့် ဤမိစ္ဆာအယူတို့၌ နှစ်သက်စွဲလမ်း ကပ်ငြိကုန်ဘိ၏။ ထိုသူတို့သည် ထောက်တည်ရာ နိဗ္ဗာန်သို့ မရောက် ကြကုန်မူ၍ အကြား၌သာလျှင် (သြဃလေးဖြာသံသရာ၌) နစ်မြုပ်ကြရကုန်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ပဉ္စမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၆ - ဇစ္စန္ဓဝဂ် ===

၆ - တတိယနာနာတိတ္ထိယသုတ်

၅၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အထူးထူး သော အယူ အထူးထူးသော အလို ‘ဆန္ဒ’ အထူးထူးသော နှစ်သက်ခြင်း ရှိကုန်လျက် အထူးထူးသော အယူကိုမှီ၍ တည်ကုန်သော များစွာသော တိတ္ထိ, သမဏ, ပြာဟ္မဏ ပရိဗိုဇ်အမျိုးမျိုးတို့သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ နေကြကုန်၏။

“အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း မြဲ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း မမြဲ၊ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း မြဲလည်း မြဲ၏။ မမြဲလည်း မမြဲ၊ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း မြဲသည်လည်း မဟုတ် မမြဲသည်လည်း မဟုတ်၊ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

“အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း မိမိပြုအပ်၏။ ဤအယူသာမှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း သူတစ်ပါး ပြုအပ်၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း မိမိလည်း ပြုအပ်၏။ သူတစ်ပါးလည်း ပြုအပ်၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း မိမိလည်း မပြုအပ်၊ သူတစ်ပါးလည်း မပြုအပ်၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကို မစွဲမူ၍ ဖြစ်၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာ တည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

“အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း မြဲ၏။ ချမ်းသာဆင်းရဲရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါး သော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း မမြဲ၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း မြဲလည်း မြဲ၏။ မမြဲလည်း မမြဲ၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း” ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏပြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ “အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည်

လည်းကောင်း မြဲသည်လည်း မဟုတ်၊ မမြဲသည်လည်း မဟုတ်၊ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

"အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း မိမိပြုအပ်၏။ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ရှိကုန်သော သမဏ, ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့ သည် ရှိကုန်၏။ "အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း သူတစ်ပါး ပြုအပ်၏။ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ "အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း မိမိလည်း ပြုအပ်၏။ သူတစ်ပါးလည်း ပြုအပ်၏။ ချမ်းသာ ဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာမှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ,ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။ "အတ္တကို လည်းကောင်း၊ လောကကို လည်းကောင်း မိမိလည်း မပြုအပ်၊ သူတစ်ပါးလည်း မပြုအပ်၊ တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကို မစွဲမူ၍ ဖြစ်၏။ ချမ်းသာဆင်းရဲ ရှိ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ရှိကုန်၏။

ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ငြင်းခုံကြကုန် ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြကုန် ဆန့်ကျင်ဘက် စကားကို ပြောဆိုကြကုန်လျက် "ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏" ဟု အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။ သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံပြီး နောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ကြကုန်သော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား အထူးထူး သော အယူ အထူးထူးသော အလို 'ဆန္ဒ' အထူးထူးသော နှစ်သက်ခြင်း ရှိကြကုန်လျက် အထူးထူးသော အယူကိုမှီ၍ တည်ကုန်သော များစွာသောတိတ္ထိ သမဏဗြာဟ္မဏ ပရိဗိုဇ်အမျိုးမျိုးတို့သည် သာဝတ္ထိပြည် ၌ နေကြပါကုန်၏။ "အတ္တသည် လည်းကောင်း၊ လောကသည် လည်းကောင်း မြဲ၏။ ဤအယူသာ မှန်၏။ တစ်ပါးသော အယူသည် အချည်းနှီးသာတည်း" ဟု ဤသို့ ဆိုလေ့ ဤသို့ ယူလေ့ ရှိကုန်သော သမဏ, ဗြာဟ္မဏ အချို့တို့ သည် ရှိကုန်၏။ပ။ ထိုသမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် ငြင်းခုံကြကုန် ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြကုန် ဆန့်ကျင်ဘက် စကားကို ပြောဆိုကြ ကုန်လျက် 'ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏။ ဤသဘောကား တရား မဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘော ကား တရား ဟုတ်၏" ဟု အချင်းချင်း နှုတ်လှံထိုးလျက် နေကြပါကုန်၏" ဟု လျှောက်ကုန်၏။

ရဟန်းတို့ သာသနာတော်ပြင်ပ အယူရှိကုန်သော ပရိဗိုဇ်တို့သည် ကန်းကုန် (ပညာ) မျက်စိ မရှိကုန်သည်ဖြစ်၍ အကျိုးကို မသိကုန်။ အကျိုးမဲ့ကို မသိကုန်။ တရားကို မသိကုန်။ တရား မဟုတ်သည်ကို မသိကုန်။ ထိုသူတို့သည် အကျိုးကို မသိကြကုန်ဘဲ အကျိုးမဲ့ကို မသိကြကုန်ဘဲ တရားကို မသိကြကုန်ဘဲ တရား မဟုတ်သည်ကို မသိကြကုန်ဘဲ ငြင်းခုံကြကုန် ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြကုန် ဆန့်ကျင်ဘက် စကားကို ပြော ဆိုကြကုန်လျက် "ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏။ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားမဟုတ်၊ ဤသဘောကား တရားဟုတ်၏" ဟု အချင်းချင်း နှုတ်လှံ ထိုးလျက် နေကြကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "ဤသတ္တဝါ အပေါင်းသည် အတ္တလောက သုခနှင့် ဒုက္ခကို ငါပြု၏ဟူသော မိစ္ဆာ အယူ၌ လေ့လာ

အားထုတ်၏။ သူတစ်ပါး (အစိုးရသူ) ပြု၏ဟူသော မိစ္ဆာအယူနှင့် စပ်ယှဉ်၏။ (အဓိစ္စသမုပ္ပန္နအယူရှိသူ) သမဏဗြာဟ္မဏ အချို့တို့သည် ဤမိစ္ဆာအယူ နှစ်မျိုးကို လက်မခံနိုင် ကြကုန်။ သို့ပင်ဖြစ်သော်လည်း ထိုမိစ္ဆာအယူနှစ်မျိုးကို (ဒုက္ခကို ဖြစ်စေတတ်သည့်) မြားငြောင့်ဟူ၍လည်း မမြင်နိုင်ကြ ကုန်။ ဤမိစ္ဆာအယူနှစ်မျိုးကို မြားငြောင့်ဟု ကြိုတင်၍ မြင်သူအားမူကား ငါပြု၏ဟူ၍လည်း အယူမဖြစ်၊ သူတစ်ပါးပြု၏ ဟူ၍လည်း အယူမဖြစ်၊ ဤသတ္တဝါအပေါင်းသည် မာနနှင့် ပြည့်စုံသည် မာနဖြင့် ထုံးဖွဲ့အပ်သည် မာနဖြင့် ရစ်ပတ်အပ် သည် ဖြစ်၍ မိစ္ဆာအယူတို့၌ (အတ္တုက္ကံသန ပရဝမ္ဘနအားဖြင့်) ခြုတ်ခြယ်စွပ်စွဲသော စကား ရှိသောကြောင့် သံသရာကို မလွန်မြောက်နိုင်" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဆဋ္ဌသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၆ - ဇစ္စန္ဓဝဂ် ===

၇ - သုဘူတိသုတ်

၅၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သုဘူတိသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ ဝိတက်ကင်းသော အရဟတ္တဖိုလ်သမာဓိကို ဝင်စားလျက်ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားပြီးလျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ ဝိတက်ကင်းသော အရဟတ္တဖိုလ်သမာဓိကို ဝင်စားလျက်ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားပြီးလျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသော အသျှင်သုဘူတိကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်း အရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား အတွင်းသန္တာန်၌ မိစ္ဆာဝိတက်တို့ကို ဖျက်ဆီးအပ်ကုန်ပြီ။ အကြွင်းမဲ့ ကောင်းစွာ ဖြတ်အပ်ကုန်ပြီ။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ငြိတွယ်မှု အားလုံးကို လွန်ကာ နိဗ္ဗာန်ကို အာရုံပြုသော မဂ်သညာ ဖိုလ်သညာ ရှိသည်ဖြစ်၍ ယောဂ လေးပါးကို လွန်ပြီးဖြစ်ရကား တစ်ဖန် ဘဝသစ်၌ ဖြစ်ခြင်းသို့ မရောက်တော့ပေ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

သတ္တမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၆ - ဇစ္စန္ဓဝဂ် ===

၈ - ဂဏိကာသုတ်

၅၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အသင်းအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့တို့သည် ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ယောက်တည်း၌ အလွန်တပ်မက်ကုန် ကိလေသာဖြင့် ဖွဲ့သော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ငြင်းခုံကြကုန် ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြကုန် ဆန့်ကျင်ဘက် စကားကို ပြောဆိုကုန်လျက် အချင်းချင်း လက်တို့ဖြင့် ရိုက်ပုတ်ကြကုန်၏။ ခဲတို့ဖြင့်လည်း ပေါက်ကြကုန်၏။ တုတ်တို့ဖြင့်လည်း ရိုက်ကြကုန်၏။ ဓားလက်နက်တို့ဖြင့်လည်း ထိုးခုတ်ကြကုန်၏။ ထိုအသင်းအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့တို့သည် ထိုရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်ရာ အရပ်၌ပင် သေခြင်းသို့လည်း ရောက်ကြကုန် ၏။ သေလုနီးပါး ဆင်းရဲသို့လည်း ရောက်ကြကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ကြသော ရဟန်းတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ကြကုန်၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကြပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား- အသျှင်ဘုရား ယနေ့ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ အသင်းအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့တို့သည် ပြည့်တန်ဆာမ တစ်ယောက်တည်း၌ အလွန်တပ်မက် ကုန်သည် ကိလေသာဖြင့်ဖွဲ့သော စိတ်ရှိကုန်သည် ဖြစ်သောကြောင့် ငြင်းခုံကြကုန် ခိုက်ရန် ဖြစ်ကြကုန် ဆန့်ကျင်ဘက် စကားကို ပြောဆိုကုန်လျက် အချင်းချင်း လက်တို့ဖြင့်လည်း ရိုက်ပုတ်ကြကုန်၏။ ခဲတို့ဖြင့် လည်း ပေါက်ကြကုန်၏။ တုတ်တို့ဖြင့်လည်း ရိုက်ကြကုန်၏။ ဓားလက်နက်တို့ဖြင့်လည်း ထိုးခုတ်ကြ ကုန်၏။ ထိုအသင်းအဖွဲ့ နှစ်ဖွဲ့တို့သည် ထိုရိုက်နှက် ပုတ်ခတ်ရာ အရပ်၌ သေခြင်းသို့လည်း ရောက်ကုန်၏။ သေလုနီးပါး ဆင်းရဲသို့လည်း ရောက်ကုန်၏ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "ရအပ် ခံစားအပ်သော ကာမဂုဏ်နှင့် ရထိုက် ခံစားထိုက်သော ကာမဂုဏ်ဟူသော နှစ်ပါးစုံသည် ကိလေသာ နှိပ်စက်ခံရသူ နောက်နောင်အကျိုး မျှော်ကိုးကျင့်ကြံသူ၏ (သန္တာန်၌) ရာဂစသော မြူတို့ဖြင့် ရောပွမ်း၏။ အကြင်သူ တို့သည် သီလဗ္ဗတ စသော အကျင့်ကို ကိလေသာ စင်ကြယ်၏ဟု ယူဆ ပြောဆိုကြကုန်၏။ အကြင်သူ တို့အား ရှောင်ကြဉ်မှု 'သီလ' ဆင်းရဲ ငြိုငြင်စွာ ပြုကျင့်မှု 'ဝတ' ဟင်းရွက်စားခြင်း စသည်ဖြင့် အသက်မွေးမှု 'ဇီဝိတ' မေထုန်မှ ရှောင်ကြဉ်မှု 'ဗြဟ္မစရိယ' ဗိဿနိုး နတ်စသည်တို့အား လုပ်ကျွေးမှု 'ဥပဋ္ဌာန' စသည်တို့ဖြင့် သံသရာမှ စင်ကြယ်၏ဟု ယူဆ ပြောဆိုကြကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ သီလဗ္ဗတ စသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်သော အတ္တကိလမထာနုယောဂဟူသော အကျင့်သည် အယုတ်တရား တစ်ပါးတည်း။ အကြင်သူ တို့ကား 'ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်မရှိ' ဟု ဆိုကြကုန်၏။ ထိုသူတို့၏ ကာမဂုဏ်တို့၌ အပြစ်မရှိဟု ပြောဆို ကျင့်ကြံမှုဟူသော ကာမသုခလ္လိကာနုယောဂ အကျင့်သည် ဒုတိယမြောက်ဖြစ်သော အယုတ်တရားတည်း။ ဤသို့ ဤအယုတ် တရားနှစ်ပါးတို့သည် ကဋသီ မည်သော တဏှာအဝိဇ္ဇာတို့ကို ပွါးစေတတ်ကုန်၏။ ကဋသီမည်သော တဏှာ အဝိဇ္ဇာတို့သည် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကို ပွါးစေတတ် ကုန်၏။ ဤအယုတ်တရား နှစ်ပါးတို့ကို မသိခြင်းကြောင့် အချို့သော သူတို့သည် ဆုတ်နစ်ကုန်၏။ အချို့သော သူတို့သည် လွန်၍ ပြေးကုန်၏။ အကြင်သူတို့အား ထိုအယုတ် တရားနှစ်ပါးတို့ကို သိသော ကြောင့် ထိုအယုတ်တရား၌ မကျရောက်ကြကုန်။ ထိုသို့ အယုတ်တရား နှစ်ပါး၌ မကျရောက်ခြင်းကြောင့် တဏှာမာနဒိဋ္ဌိ တို့ဖြင့် (မိမိကိုယ်ကို) အထင် မမှားကြကုန်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်တို့အား (လူနတ်စသည်) ပညတ်ရန် ဝဋ် မရှိတော့ပြီ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အဋ္ဌမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၆ - ဇစ္စန္ဓဝဂ် ===

၉ - ဥပါတိဓာဝန္တိသုတ်

၅၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်မှောင်မိုက်သော ညဥ့်အခါ ဆီမီးတို့ကို ညှိထွန်းထားရာ လွင်တီးခေါင်၌ ထိုင်နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ များစွာသော ပိုးဖလံတို့သည် ထိုဆီမီးတို့၌ တိုးဝင်ရစ်ဝဲကာ ကျရောက်ကုန်လျက် ဆင်းရဲခြင်းသို့ ရောက်ကုန် ၏။ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ ဆင်းရဲပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဆီမီးတို့၌ တိုးဝင် ရစ်ဝဲကာ ကျရောက်ကုန်လျက် ဆင်းရဲခြင်း ပျက်စီးခြင်း ဆင်းရဲပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သော ထိုပိုးဖလံ များစွာတို့ကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- “အချို့သော သမဏဗြာဟ္မဏတို့သည် သီလ သမာဓိ ပညာစသော အနှစ်သာရသို့ မရောက်ကြဘဲ လွန်၍ ပြေးကုန်၏။ တဏှာ ဒိဋ္ဌိဟူသော အသစ် အသစ်ဖြစ်သော အနှောင်အဖွဲ့ကို ပွါးစေကုန်၏။ မြင်ရသော အရာ ကြားရသော အရာတို့ကို ဤသို့ မှန်၏ ဟု အမှား နှလုံးသွင်းကုန်လျက် ပိုးဖလံတို့သည် ဆီမီးသို့ ကျကုန်သကဲ့သို့ (ရာဂစသော တစ်ဆယ့်တစ်ပါးသော မီးကျီးတို့ဖြင့် ရဲရဲငြိသော ဘဝသုံးပါးဟူသော မီးကျီးတွင်း၌) ကျရောက်ရကုန်၏” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

နဝမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၆ - ဇစ္စန္ဓဝဂ် ===

၁၀ - ဥပ္ပဇ္ဇန္တိသုတ်

၆၀။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်လျက် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏-

အသျှင်ဘုရား လောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားသျှင်တို့ ပွင့်တော်မမူသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး သာသနာတော်ပြင်ပ အယူရှိသော တိတ္ထိ ပရိဗိုဇ်တို့သည် အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံရကုန်လျက် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း အိပ်ရာနေရာ သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို ရရှိကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား လောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်ကုန်သော (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူ ကုန်သော မြတ်စွာဘုရား

တို့သည် ပွင့်တော်မူသော အခါ၌ကား သာသနာတော်ပြင်ပ အယူရှိသော တိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည် အရိုအသေပြုမှု အလေး ပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို မခံရကုန်မူ၍ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း အိပ်ရာနေရာ သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေး အသုံးအဆောင်တို့ကို မရကြကုန်။ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ၌ မြတ်စွာဘုရားသည် လည်းကောင်း၊ ရဟန်း သံဃာသည် လည်းကောင်း အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံယူရလျက် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း အိပ်ရာနေရာ သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ဖြစ်သော ဆေး အသုံးအဆောင်တို့ကို ရရှိ၏ဟု (လျှောက်၏)။

အာနန္ဒာ ဟုတ်မှန်၏။ အာနန္ဒာ လောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူထိုက်ကုန်သော (အလုံးစုံသော တရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်တော် မမူသေးသမျှ ကာလပတ်လုံး သာသနာတော်ပြင်ပ အယူရှိသော တိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည် အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံရကုန်လျက် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း အိပ်ရာနေရာ သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို ရရှိကုန်၏။ အာနန္ဒာ လောက၌ ပူဇော်အထူးကို ခံတော်မူ ထိုက်ကုန်သော (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူ ကုန်သော မြတ်စွာဘုရားတို့ ပွင့်တော်မူသော အခါ၌ကား သာသနာတော် ပြင်ပ အယူရှိသော တိတ္ထိပရိဗိုဇ်တို့သည် အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို မခံရမူ၍ သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း အိပ်ရာနေရာ သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို မရရှိကြကုန်။ ယခုအခါ ငါဘုရားသည် လည်းကောင်း၊ ရဟန်းသံဃာသည် လည်း ကောင်း အရိုအသေပြုမှု အလေးပြုမှု မြတ်နိုးမှု ပူဇော်မှု တုပ်ဝပ်မှုကို ခံရလျက် သင်္ကန်း ဆွမ်း ကျောင်း အိပ်ရာနေရာ သူနာတို့၏ အထောက်အပံ့ ဖြစ်သော ဆေးအသုံးအဆောင်တို့ကို ရရှိ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အကြင်မျှလောက် ကာလ ပတ်လုံး နေမင်းသည် မထွက်ပေါ်လာသေး၊ ထိုမျှ လောက် ကာလပတ်လုံး ပိုးစုန်းကြူးသည် တောက်ပနေသေး၏။ နေမင်းထွက်ပေါ် လာသောအခါ ထိုပိုးစုန်းကြူး အရောင်ပျောက် သကဲ့သို့ မတောက်ပနိုင် သကဲ့သို့ ထို့အတူ အကြင်မျှ လောက် ကာလပတ်လုံး လောက၌ (အလုံးစုံသောတရားတို့ကို) ကိုယ်တိုင်မှန်စွာ သိတော်မူသော မြတ်စွာဘုရားတို့သည် မပွင့်ကုန်သေး၊ ထိုမျှလောက် ကာလပတ်လုံး ကြံဆကာမျှဖြင့် ယူဆတတ်သော တိတ္ထိတို့၏ အရောင်သည် တောက်ပနိုင် သေး၏။ အကြင်အခါ မြတ်စွာဘုရားတို့သည် ပွင့်ကုန်၏။ ထိုအခါ ကြံဆကာမျှဖြင့် ယူတတ်သော တိတ္ထိတို့သည် လည်းကောင်း၊ တိတ္ထိတို့၏ တပည့်တို့သည် လည်းကောင်း မတောက်ပကုန်။ ဖောက်ပြန်သော အယူရှိသူ တိတ္ထိတို့သည် ဆင်းရဲမှ မလွတ်နိုင်ကြကုန်" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူ၏။

ဒသမသုတ်။

ခြောက်ခုမြောက် ဇစ္စန္ဓဝဂ် ပြီး၏။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၇ - စူဠဝဂ် ===

၁ - ပဌမလကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသုတ်

၆၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် အသျှင်လကုဏ္ဍ ကဘဒ္ဒိယကို (တရားစကားဖြင့်) အကျိုးစီးပွါးကို ကောင်းစွာ ပြလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (အကြောင်း အမျိုးမျိုးဖြင့် တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။

ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် (တရားစကားဖြင့်) အကျိုးစီးပွါးကို ကောင်းစွာပြလျက် (တရားကို) ဆောက်တည် စေကာ (အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်း စေတော် မူသည်ရှိသော် အသျှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယ ၏ စိတ်သည် (တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့်) တစ်စုံတစ်ခုသော အာရုံကို မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်မြောက်ပြီ။ အသျှင် သာရိပုတြာသည် (တရား စကားဖြင့်) အကျိုးစီးပွါးကို ကောင်းစွာပြလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (အကြောင်း အမျိုးမျိုးဖြင့် တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်း စေအပ်သည် ဖြစ်၍ တဏှာဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် တစ်စုံ တစ်ခုသော အာရုံကို မစွဲလမ်းမူ၍ အာသဝေါတရားတို့မှ လွတ်မြောက်သော စိတ်ရှိသော အသျှင် လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယကို မြတ်စွာဘုရား မြင်တော် မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာ ကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်သည် အထက်ရူပ, အရူပဓာတ်၌ လည်းကောင်း၊ အောက်ကာမဓာတ်၌ လည်းကောင်း၊ သင်္ခါရအားလုံး၌ လည်းကောင်း ခပ်သိမ်း သော အခြင်းအရာ တို့ဖြင့် လွတ်မြောက်၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဤတရားသည်ပင် ငါဖြစ်၏ဟု မရှုတော့ပြီ။ ဤသို့ သံယောဇဉ် ဆယ်ပါး အကုသိုလ် အားလုံးတို့မှ ဤသို့ လွတ်မြောက်ပြီးသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်သည် တစ်ဖန် ဘဝသစ်၌ မဖြစ်ဖို့ရန် ရှေးအခါက မကူးမြောက်ခဲ့ဖူးသော ဩဃလေးဖြာ သံသရာကို ကူးခဲ့လေပြီ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ပဌမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၇ - စူဠဝဂ် ===

၂ - ဒုတိယလကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသုတ်

၆၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်သာရိပုတြာသည် အသျှင်လကုဏ္ဍ ကဘဒ္ဒိယကို သေက္ခဟု အောက်မေ့ မှတ်ထင်သောကြောင့် (တရားစကားဖြင့်) အကျိုးစီးပွါးကို ကောင်းစွာပြလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ အတိုင်းထက် အလွန် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင် လန်း စေတော်မူ၏။

အသျှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယကို သေက္ခဟု အောက်မေ့မှတ်ထင်လျက် (တရားစကားဖြင့်) အကျိုးစီးပွါးကို ကောင်းစွာ ပြလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ အတိုင်းထက်အလွန် များစွာသော အကြောင်းဖြင့် (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန်ရွှင်လန်းစေသော အသျှင်သာရိပုတြာကို မြတ်စွာဘုရား မြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား ကိလေသာဝဋ်ကို ကမ္မဝဋ်နှစ်ပါးသည် အကြွင်းမဲ့ ပြတ်လေပြီ။ တဏှာကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို အထူးသဖြင့် ရခဲ့ပြီ။ လေးခုမြောက် မဂ်ဉာဏ်တည်းဟူသော နေမင်း၏ ဖြစ်ပေါ်မှုကြောင့် အကြွင်းမဲ့ ခြောက်ခန်းခဲ့သော တဏှာဟူသော မြစ်ကြီးသည် မစီးမဆင်းနိုင်တော့ချေ၊ ကိလေသာဝဋ်ကို ပြတ်သဖြင့် ပြတ်လေပြီးသော ကမ္မဝဋ်သည် တဝဲလည်လည် မဖြစ်နိုင်တော့ပေ၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်အား ကိလေသာဝဋ်ကို ကမ္မဝဋ်ကို ပြတ်သဖြင့် ထိုဝိပါကဝဋ်၏ မဖြစ်ခြင်းသည်ပင် အလုံးစုံသော သံသရာဝဋ်ကို ဆင်းရဲ၏ အဆုံးဖြစ်လေတော့၏" ဟု ဤဥဒါန်း ကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဒုတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၇ - စူဠဝဂ် ===

၃ - ပဌမသတ္တသုတ်

၆၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်သူ ပြည်သားတို့သည် အများအားဖြင့် ကာမဂုဏ်တို့၌ အလွန့်အလွန် ကပ်ငြိကုန် တပ်စွန်းကုန် မက်မောကုန် ဖွဲ့နှောင်ကုန် မိန်းမောကုန် မျိုထား သကဲ့သို့ တည်ကုန်လျက် ကာမဂုဏ်တို့၌ ပြင်းစွာ ယစ်ခြင်းသို့ ရောက်ကာ နေကြကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ကုန်၍ ဆွမ်းစားပြီးနောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲခဲ့ကုန်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီး လျှင် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကြကုန်ပြီးသော် မြတ်စွာဘုရားအား "အသျှင်ဘုရား ဤသာဝတ္ထိပြည်သူ ပြည် သားတို့သည် အများအားဖြင့် ကာမဂုဏ်တို့၌ အလွန့်အလွန် ကပ်ငြိကုန် တပ်စွန်းကုန် မက်မောကုန် ဖွဲ့နှောင်ကုန် မိန်းမောကုန် မျိုထားသကဲ့သို့ တည်ကုန်လျက် ကာမဂုဏ်တို့၌ ပြင်းစွာ ယစ်ခြင်းသို့ ရောက်ကာ နေကြပါကုန်၏" ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "ကာမဂုဏ်တို့ ၌ ကပ်ငြိကုန်သော ကာမဂုဏ်တို့၌ ငြိတွယ်ခြင်းတို့ဖြင့် ငြိတွယ်ကုန်သော သံယောဇဉ်တို့၌ အပြစ်ကို မမြင်ကုန်သော သံယောဇဉ် ငြိတွယ်ခြင်းဖြင့် ငြိတွယ်ကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ပြန့်ပြော ကြီးကျယ် လှစွာသော ဩဃကို မကူးနိုင် ကုန်ရာ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

တတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၇ - စူဠဝဂ် ===

၄ - ဒုတိယသတ္တသုတ်

၆၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်သူ ပြည်သားတို့သည် အများအားဖြင့် ကာမဂုဏ်တို့၌ ကပ်ငြိကုန် တပ်စွန်းကုန် မက်မောကုန် ဖွဲ့နှောင်ကုန် မိန်းမောကုန် မျိုထား သကဲ့သို့ တည်ကြကုန် မကန်းသော်လည်း ကန်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်လျက် ကာမဂုဏ်တို့၌ ပြင်းစွာ ယစ်ခြင်းသို့ ရောက်ကာ နေကြကုန် ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် သာဝတ္ထိပြည် သို့ ဆွမ်းခံဝင်တော်မူ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အများအားဖြင့် ကာမဂုဏ်တို့၌ ကပ်ငြိကုန် တပ်စွန်းကုန် မက်မောကုန် ဖွဲ့နှောင်ကုန် မိန်းမောကုန် မျိုထား သကဲ့သို့ တည်ကြကုန် မကန်းသော်လည်း ကန်းသကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်လျက် ကာမဂုဏ်တို့၌ ပြင်းစွာ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ကာ နေကုန်သော သာဝတ္ထိပြည်သူ ပြည်သားတို့ကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "ဝတ္ထုကာမတို့၌ ကိလေသာ ကာမဖြင့် ကန်းသည်ကို အပြုခံရသူ တဏှာတည်းဟူသော ပိုက်ကွန်ဖြင့် အဖုံးလွှမ်းခံရသူ တဏှာတည်းဟူသော အမိုးဖြင့် ဖုံးအုပ်ခံရသူ သတ္တဝါတို့ သည် မြုံးဝ၌ ဝင်ကုန်သော ငါးတို့သည် သေခြင်းသို့ ရောက်ကုန်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း နို့စို့အရွယ် နွားသူငယ်သည် အမိနွားမကြီးသို့ လိုက်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း ကိလေသာမာရ် ကိုယ်တွင်းရန်၏ အနှောင်အဖွဲ့ကို ခံကြရကုန်သည်ဖြစ်၍ အိုခြင်း သေခြင်းသို့ အစဉ် လိုက်ကြရကုန်၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့် တော်မူ၏။

စတုတ္ထသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၇ - စူဠဝဂ် ===

၅ - အပရလကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသုတ်

၆၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယသည် များစွာသော ရဟန်းတို့၏ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်၍ မြတ်စွာဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းတို့၏ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်လာသော မကောင်းသော အဆင်းရှိသော မကောင်းသော အမြင်ရှိသော ပုသော အများအားဖြင့် ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့ ရှုတ်ချခံရသော သဘောရှိသော အသျှင်လကုဏ္ဍ ကဘဒ္ဒိယကို အဝေးကပင် မြင်တော်မူ၍ ရဟန်းတို့ကို မိန့်တော်မူ၏-

ရဟန်းတို့ သင်တို့သည် များစွာသော ရဟန်းတို့၏ နောက်မှ နောက်မှ လိုက်လာသော မကောင်းသော အဆင်းရှိသော မကောင်းသော အမြင်ရှိသော ပုသော အများအားဖြင့် ပုထုဇဉ်ရဟန်းတို့ ရှုတ်ချအပ်သော သဘောရှိသော ထိုရဟန်းကို အဝေးကပင် မြင်ကြကုန်၏လောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား မြင်ပါကုန်၏ဟု (လျှောက်ကြကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ ဤရဟန်းသည် ကြီးသော တန်ခိုးအာနုဘော် ရှိ၏။ ထိုရဟန်း မဝင်စားဖူးသေးသော သမာပတ်ဟူ၍ မရှိ သလောက်ပင် ဖြစ်၏။ ထိုရဟန်းသည် ကောင်းစွာသာလျှင် လူ့ဘောင်မှ ရဟန်းဘောင်သို့ ဝင်ရောက်ကြကုန်သော အမျိုးသားများ လိုလားအပ်သော အတုမရှိ မြတ်သော အကျင့်၏ အဆုံးဖြစ်သော အရဟတ္တဖိုလ်ကို ယခုဘဝ၌ပင် ကိုယ်တိုင် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိ၍ မျက်မှောက်ပြုလျက် ကပ်ရောက်၍ နေ၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အရဟတ္တဖိုလ် သီလတည်း ဟူသော အပြစ်အနာ ကင်းသော လှည်းဘီးရှိသော ဝိမုတ္တိတည်းဟူသော ဖြူသော အဆင်းလည်း ရှိသော သတိတည်း ဟူသော အကန့်လည်းရှိသော လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယမထေရ်၏ အတ္တဘောတည်းဟူသော ရထားသည် လှည့်လည် သွားလာ ၏။ ရဟန်းတို့၏ နောက်မှလာသော ဆင်းရဲ မရှိသော တဏှာအလျဉ် ကင်းပြတ်သော (ကိလေသာ) အဖွဲ့ မရှိသော ဤ (လကုဏ္ဍကဘဒ္ဒိယမထေရ်၏ အတ္တဘောဟူသော) ရထားကို ကြည့်ရှုလော့" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ပဥ္စမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၇ - စူဠဝဂ် ===

၆ - တဏှာသင်္ခယသုတ်

၆၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင်အညာသိကောဏ္ဍညသည် မြတ်စွာဘုရား၏ မနီးမဝေး၌ တဏှာ ကုန်ခန်းပြီးသော အရဟတ္တဖိုလ် ဝိမုတ္တိချမ်းသာကို ဆင်ခြင်လျက် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားပြီးလျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ တဏှာ ကုန်ခန်းပြီးသော အရဟတ္တဖိုလ် ဝိမုတ္တိချမ်းသာကို ဆင်ခြင်လျက် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားပြီးလျှင် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသော အသျှင်အညာသိကောဏ္ဍညကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာ ဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "အကြင်ပုဂ္ဂိုလ်အား (အဝိဇ္ဇာတဏှာဟူသော) အမြစ် မရှိ၊ (အာသဝ, နီဝရဏ စသော) မြေလည်း မရှိ၊ (မာန, အတိမာနစသော) အခက်အလက်တို့လည်း မရှိကုန်။ (မဒ, ပမာဒ, မာယာ, သာဌေယျစသော) အရွက်တို့ကား အဘယ်မှာရှိအံ့နည်း။ သမ္မပ္ပဓာန် လုံ့လရှိ၍ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ပြီးသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို အဘယ်သူသည် ကဲ့ရဲ့ခြင်းငှါ ထိုက်အံ့နည်း။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကို နတ်တို့သည်လည်း ချီးမွမ်းကုန်၏။ ဗြဟ္မာပင်သော်လည်း ချီးမွမ်းရ၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဆဋ္ဌမသုတ်။

------

၇ - ပပဉ္စခယသုတ်

၆၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၏ ပယ်ခဲ့ပြီးသော သံသရာကို ချဲ့တတ်သည့် ကိလေသာတို့နှင့်တကွသော သညာအစုကို ဆင်ခြင်လျက် နေတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မိမိ၏ ပယ်ခဲ့ပြီးသော သံသရာကို ချဲ့တတ်သည့် ကိလေသာတို့နှင့် တကွသော သညာ အစုကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ -"အကြင် မြတ်စွာဘုရားအား သံသရာကို ချဲ့တတ်သော ကိလေသာ၏ တည်ခြင်းသည် မရှိ၊ ထိုမြတ်စွာဘုရားအား တဏှာ ဒိဋ္ဌိတည်းဟူသော ကြိုးကို လည်းကောင်း၊ အဝိဇ္ဇာတည်းဟူသော တံခါးကျည်ကို လည်းကောင်း လွန်မြောက်ပြီ။ တဏှာ ကင်းသည်ဖြစ်၍ ကြွသွားတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရားကို နတ်နှင့် တကွသော လူအပေါင်းသည် မရှုတ်ချ မကဲ့ရဲ့" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

သတ္တမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၇ - စူဠဝဂ် ===

၈ - ကစ္စာနသုတ်

၆၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ အသျှင် မဟာကစ္စည်းသည် မြတ်စွာဘုရား ၏ မနီးမဝေး၌ ကမ္မဋ္ဌာန်းအာရုံသို့ ရှေးရှု ကောင်းစွာတည်သော ကာယဂတာသတိဖြင့် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် မနီးမဝေး၌ ကမ္မဋ္ဌာန်း အာရုံသို့ ရှေးရှု ကောင်းစွာတည်သော ကာယဂတာ သတိဖြင့် ကိုယ်ကို ဖြောင့်မတ်စွာ ထားလျက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေသော အသျှင်မဟာကစ္စည်းကို မြင်တော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ - "ငါ့အား (ကိလေသာကံသည်) အကယ်၍ အတိတ် ကာလက မဖြစ်ခဲ့ပါမူ ဤပစ္စုပ္ပန် ကာလ၌ ငါ၏ အတ္တဘောသည် မဖြစ်တန်ရာ၊ ဤပစ္စုပ္ပန် အတ္တဘော၌ ငါ့အား ကိလေသာကံ အကယ်၍ မဖြစ်ငြားအံ့၊ နောင်အနာဂတ် ကာလ၌ ဝိပါကဝဋ္ဋဖြစ်မည် မဟုတ်ဟု အကြင် ပုဂ္ဂိုလ်အား ဤသို့ ကိုယ်၌ တည်သော သတိသည် အခါခပ်သိမ်း အမြဲမပြတ် ဖြစ်ရာ၏။ ဤသို့ ထိုသင်္ခါရတရား၌ အနုပုဗ္ဗဝိပဿနာဖြင့် နေလေ့ရှိသော ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် (ဣန္ဒြေရင့်ကျက်သော) ကာလ၌သာလျှင် တဏှာကို လွန်နိုင်ရာ၏" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အဋ္ဌမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၇ - စူဠဝဂ် ===

၉ - ဥဒပါနသုတ်

၆၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ မလ္လတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူလတ်သော် မလ္လမင်းတို့၏ ထူဏ မည်သော ပုဏ္ဏားရွာသို့ ဆိုက်ရောက်၏။ ထူဏရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် "အချင်းတို့ သာကီဝင်မင်းသားဖြစ်သော သာကီဝင်မင်းမျိုးမှ ရဟန်းပြုသော ရဟန်းဂေါတမသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ မလ္လတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ခဲ့ရာ ထူဏပုဏ္ဏားရွာသို့ ဆိုက်ရောက်၏" ဟု ကြားကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထူဏရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် "ဦးပြည်း ရဟန်းယုတ်တို့သည် သောက်ရေကို မသောက်ကြရစေကုန်လင့်" ဟု (နှုလုံးပိုက်ကာ) ရေတွင်းကို မြက်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဖွဲဖြင့် လည်းကောင်း ရေတွင်း နှုတ်ခမ်းဝတိုင်အောင် ဖို့ကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လမ်းခရီးမှ ဖဲ၍ သစ်ပင်ရင်းသို့ ချဉ်းကပ်လျက် ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်တော် မူပြီးသော် အသျှင်အာနန္ဒာအား "အာနန္ဒာ ငါခိုင်းလို၏။ သင်သည် ငါဘုရား သောက်ရန် ထိုရေတွင်းမှ သောက်ရေကို ဆောင်ခဲ့လော့" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ဤသို့ မိန့်ဆိုလတ်သော် အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ ဦးပြည်း ရဟန်းယုတ်တို့သည် သောက်ရေကို မသောက်ကြစေကုန်လင့်" ဟု နှလုံးပိုက်ကာ ရေတွင်းကို ထူဏ ရွာသား ပုဏ္ဏားနှင့် အမျိုးသားတို့သည် မြက်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဖွဲဖြင့် လည်းကောင်း ရေတွင်း နှုတ်ခမ်းဝတိုင်အောင် ဖို့ထားကြပါကုန်သည်" ဟု (လျှောက်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် "အာနန္ဒာ ငါခိုင်းလို၏။ သင်သည် ငါဘုရား သောက်ရန် ထိုရေတွင်းမှ သောက်ရေကို ဆောင်ခဲ့လော့" ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရား၏ (စကားကို) ဝန်ခံ၍ သပိတ်ကို ယူလျက် ထိုရေတွင်းသို့ ချဉ်းကပ်၏။ ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာ ချဉ်းကပ်လတ်သော် ထိုရေတွင်းသည် ထိုအလုံးစုံသော မြက်ကို လည်းကောင်း၊ ဖွဲကို လည်းကောင်း ရေတွင်းနှုတ်ခမ်းဝမှ အန်ထုတ်၍ ကြည်လင်သော မနောက်ကျုသော အထူးကြည်လင် သော ရေဖြင့် တွင်းနှုတ်ခမ်းဝ တိုင်အောင် ပြည့်လျက် စီးထွက်သကဲ့သို့ တည်၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာအား ဤအကြံသည် ဖြစ်၏ "အချင်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုး အာနုဘော် ကြီးသည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ဩဖွယ်ရှိပေစွ၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ ငါ ချဉ်းကပ် မိသောအခါ ဤရေတွင်းသည် အလုံးစုံသော မြက်ကို လည်းကောင်း၊ ဖွဲကို လည်းကောင်း တွင်းနှုတ်ခမ်းဝမှ အန်ထုတ်၍ ကြည်လင်သော မနောက်ကျုသော အထူးကြည်လင် သော ရေဖြင့် ရေတွင်း နှုတ်ခမ်းဝ တိုင်အောင် စီးထွက်သကဲ့သို့ တည်၏" ဟု (အကြံဖြစ်၏၊) အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဤသို့ ကြံပြီးလျှင် သပိတ်ဖြင့် သောက်ရေကို ယူဆောင်လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးအာနုဘော် ကြီးသည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ဩဖွယ်ရှိပါပေစွ၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ အသျှင်ဘုရား တပည့်တော် ချဉ်းကပ်မိသောအခါ ထိုရေတွင်းသည် အလုံးစုံသော မြက်ကို လည်းကောင်း၊ ဖွဲကို လည်းကောင်း တွင်းနှုတ်ခမ်းဝမှ အန်ထုတ်၍ ကြည်လင်သော မနောက်ကျုသော အထူးကြည်လင်သော ရေဖြင့် တွင်းနှုတ်ခမ်းဝ တိုင်အောင် ပြည့်လျက် စီးထွက် သကဲ့သို့ တည်ပါ၏။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရားသည် ရေကို သောက်တော်မူပါ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားသည် ရေကို သောက်တော်မူပါ" ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ -"ရေတို့သည် အခါခပ်သိမ်း အရပ်အားလုံး တို့၌ အကယ်၍ ဖြစ်ပေါ်နေကြကုန်မူ ရေတွင်းဖြင့် အသို့ ပြုရအံ့နည်း။ အလိုရှိသည်ကို မရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ဆင်းရဲ၏ အကြောင်းဖြစ်သော တဏှာ၏ အမြစ်ကို ဖြတ်၍ တည်သော ငါကဲ့သို့သော ဘုရားသျှင်သည် အဘယ့်ကြောင့် ရှာမှီးရန် လှည့်လည်ရအံ့နည်း" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

နဝမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၇ - စူဠဝဂ် ===

၁၀ - ဥတေနသုတ်

၇၀။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ကောသမ္ဗီပြည် ဃောသိတာရုံ ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ထိုအခါ ဥတေနမင်းသည် ဥယျာဉ်သို့ ထွက်သွားစဉ် နန်းတော်ကို မီးလောင်၏။ သာမာဝတီ အမှူးရှိသော မိန်းမငါးရာတို့ သည်လည်း သေကြကုန်၏။

ထိုအခါ များစွာသော ရဟန်းတို့သည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ကောသမ္ဗီပြည်သို့ ဆွမ်းခံဝင်ကုန်၏။ ကောသမ္ဗီပြည်၌ ဆွမ်းခံ လှည့်လည်ပြီး၍ ဆွမ်းစားပြီး နောက် ဆွမ်းခံရွာမှ ဖဲကြကုန် လျက် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို “အသျှင်ဘုရား ယနေ့ ဥတေနမင်း ဥယျာဉ်သို့ ထွက်သွားစဉ် နန်းတော်ကို မီးလောင်ပါ၏။ သာမာဝတီအမှူးရှိသော မိန်းမငါးရာတို့သည်လည်း သေကြကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား ထိုဥပါသိကာမတို့၏ လားရာဂတိကား အဘယ်ပါနည်း။ တမလွန်ဘဝကား အဘယ်ပါနည်း” ဟု (လျှောက်ကုန်၏)။

ရဟန်းတို့ ဤဥပါသိကာမအပေါင်းတို့တွင် သောတာပန် ဥပါသိကာမတို့သည် ရှိကုန်၏။ သကဒါဂါမိဥပါသိကာမတို့ သည် ရှိကုန်၏။ အနာဂါမ် ဥပါသိကာမတို့သည် ရှိကုန်၏။ ရဟန်းတို့ အလုံးစုံသော ဥပါသိကာမတို့သည် အကျိုးမဲ့ မဟုတ်ကုန်မူ၍ သေကြရကုန်၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ - “လောကသည် မောဟဖြင့် ဖွဲ့ယှက် ဖုံးလွှမ်းရကား အကြောင်းနှင့် ပြည့်စုံ သကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ ဥပဓိတို့ဖြင့် အဖွဲ့ခံရသော သူမိုက်သည် အဝိဇ္ဇာဟူသော အမိုက်တိုက်ဖြင့် ခြံရံအပ်ရကား မြဲသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။ အနိစ္စစသည်တို့၏ အစွမ်းဖြင့် ရှုသူ မဂ်ပညာဖြင့် မြင်သူအား ရာဂ စသော ကြောင့်ကြမှု မရှိနိုင်တော့ချေ” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဒသမသုတ်။

ခုနစ်ခုမြောက် စူဠဝဂ် ပြီး၏။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၈ - ပါဋလိဂါမိယဝဂ် ===

၁ - ပဌမနိဗ္ဗာနပဋိသံယုတ္တသုတ်

၇၁။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို နိဗ္ဗာန်နှင့်စပ်သော တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် အရိုအသေပြု၍ နှလုံးသွင်းလျက် အလုံးစုံသော စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆောင်ပြီးလျှင် နားစိုက်ကာ တရားကို နာကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- “ရဟန်းတို့ အကြင် နိဗ္ဗာန်အရပ်၌ ပထဝီဓာတ် အာပေါဓာတ် တေဇောဓာတ် ဝါယောဓာတ် မရှိ၊ အာကာသာနဉ္စာယတနဈာန် ဝိညာဏဉ္စာယတနဈာန် အာကိဉ္စညာယတနဈာန် နေဝသညာနာသညာယတနဈာန်လည်း မရှိ၊ ပစ္စုပ္ပန်လောက တမလွန် လောကလည်း မရှိ၊ နှစ်ပါးစုံသော လနေတို့သည်လည်း မရှိကုန်။ ထိုနိဗ္ဗာန်သည် ရှိသည် သာတည်း။ ရဟန်းတို့ ထိုနိဗ္ဗာန်၌လည်း တစ်စုံတစ်ခုသော ဘဝမှလာခြင်းကို ငါမဟော၊ တစ်စုံတစ်ခုသော ဘဝသို့ သွားခြင်းကိုလည်း ငါမဟော၊ တစ်စုံ တစ်ခုသော အရပ်၌ တည်ခြင်းကိုလည်း ငါမဟော၊ ရွေ့ကလျော စုတေခြင်းကိုလည်း ငါ မဟော၊ ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း ငါမဟော၊ ထိုနိဗ္ဗာန်သည် တည်ရာ မရှိ ဖြစ်ခြင်း မရှိ အာရုံပြုမှု မရှိသည် သာတည်း။ ဤသဘောသည်သာ ဆင်းရဲ၏ အဆုံးတည်း” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ပဌမသုတ်။

------

၂ - ဒုတိယနိဗ္ဗာနပဋိသံယုတ္တသုတ်

၇၂။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို နိဗ္ဗာန်နှင့်စပ်သော တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် အရိုအသေပြု၍ နှလုံးသွင်းလျက် အလုံးစုံသော စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆောင်ပြီးလျှင် နားစိုက်ကာ တရားကို နာကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌ - “တဏှာကင်းရာ နိဗ္ဗာန် မည်သည်ကား မြင်နိုင်ခဲသော တရားတည်း။မှန်၏- နိဗ္ဗာန်သည် မြင်ခြင်းငှါ လွယ်ကူသော တရားမဟုတ်၊ နိရောဓသစ္စာကို အာရုံပြုသောအားဖြင့် ဒုက္ခသစ္စာကို ပိုင်းခြား၍ သိသော အားဖြင့် မဂ္ဂသစ္စာကို ပွါးသောအားဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိသကဲ့သို့ တဏှာဟူသော သမုဒယသစ္စာကိုလည်း ပယ်သောအားဖြင့် ထိုးထွင်း၍ သိအပ်၏။ ဤသို့ သစ္စာလေးပါးကို မဂ်ပညာဖြင့် သိသူ မြင်သူအား ကြောင့်ကြမှု မရှိနိုင်တော့ပြီ” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဒုတိယသုတ်။

ဉဒါန်းပါဠိတော်

=== ၈ - ပါဋလိဂါမိယဝဂ် ===

၃ - တတိယနိဗ္ဗာနပဋိသံယုတ္တသုတ်

၇၃။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို နိဗ္ဗာန်နှင့်စပ်သော တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် အရိုအသေ ပြု၍ နှလုံးသွင်းလျက် အလုံးစုံသော စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆောင်ပြီးလျှင် နားစိုက်ကာ တရားကို နာကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ -"ရဟန်းတို့ ဖြစ်ပေါ်မှုမ ရှိသော ထင်ရှားဖြစ်နေမှု မရှိသော ပြုလုပ်ထားမှု မရှိသော စီရင်ထားမှု မရှိသော နိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏။ ရဟန်းတို့ ဖြစ်ပေါ်မှု မရှိသော ထင်ရှားဖြစ် နေမှု မရှိသော ပြုလုပ်ထားမှု မရှိသော စီရင်ထားမှု မရှိသော နိဗ္ဗာန်သည် အကယ်၍ မရှိပါမူ ဤလောက၌ ဖြစ်ပေါ်လာမှု ထင်ရှားဖြစ်နေမှု ပြုလုပ်ထားမှု စီရင်ထားမှု သဘောရှိသော ခန္ဓာပဉ္စကမှ ထွက်မြောက်ရာ သည် မထင်ရှားရာ။ ရဟန်းတို့ အကြင့်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်မှု မရှိသော ထင်ရှားဖြစ်နေမှု မရှိသော ပြုလုပ်ထားမှု မရှိသော စီရင်ထားမှု မရှိသော နိဗ္ဗာန်သည် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်သာ ဖြစ်ပေါ်လာမှု ထင်ရှားဖြစ်နေမှု ပြုလုပ်ထားမှု စီရင်ထားမှု သဘောရှိသော ခန္ဓာပဉ္စကမှ ထွက်မြောက် ရာသည် ထင်ရှား၏" ဟု ဤဉဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

တတိယသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၈ - ပါဋလိဂါမိယဝဂ် ===

၄ - စတုတ္ထနိဗ္ဗာနပဋိသံယုတ္တသုတ်

၇၄။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို နိဗ္ဗာန်နှင့်စပ်သော တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် အရိုအသေပြု၍ နှလုံးသွင်းလျက် အလုံးစုံသော စိတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ ဆောင်ပြီးလျှင် နားစိုက်ကာ တရားကို နာကြကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "ရုပ်အစရှိသော သင်္ခါရ၌ တဏှာ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မှီသော သူအား တဏှာ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် တုန်လှုပ်၏။ တဏှာ ဒိဋ္ဌိတို့ဖြင့် မမှီသောသူအား တုန်လှုပ်မှု မရှိ၊ တုန်လှုပ်မှု မရှိသော် ငြိမ်းအေး၏။ ငြိမ်းအေးမှု ရှိလတ်သော် ညွတ်မှုတဏှာ မဖြစ်၊ ညွတ်မှု တဏှာ မရှိသော် ပဋိသန္ဓေအားဖြင့် ဤဘဝသို့ လာခြင်း, စုတေအားဖြင့် ထိုဘဝသို့ သွားခြင်း မဖြစ်၊ လာခြင်း သွားခြင်း မရှိသော် စုတေခြင်း ပဋိသန္ဓေနေခြင်း မဖြစ်၊ စုတေခြင်း ပဋိသန္ဓေနေခြင်း မရှိသော် မျက်မှောက်ဘဝ၌ လည်းကောင်း၊ တမလွန်ဘဝ၌ လည်းကောင်း၊ နှစ်ပါးစုံဘဝ၌ လည်းကောင်း မဖြစ်တော့လတ္တံ့။ ဤသည်ပင်လျှင် ဆင်းရဲ၏ အဆုံးတည်း" ဟု ဤ ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

စတုတ္ထသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၈ - ပါဋလိဂါမိယဝဂ် ===

၅ - စုန္ဒသုတ်

၇၅။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် မလ္လတိုင်း၌ များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ဒေသစာရီ ကြွချီလှည့်လည်တော် မူလတ်သော် ပါဝါမြို့သို့ ဆိုက်ရောက် တော်မူ၏။ ထိုပါဝါမြို့၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒ၏ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူ၏။

ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒသည် "မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ မလ္လတိုင်း၌ ဒေသစာရီ ကြွချီတော် မူလတ်သော် ပါဝါမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်တော်မူ၍ မိမိ သရက်ဥယျာဉ်၌ နေတော်မူ၏" ဟု ကြားလေ၏။ ထိုအခါ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေသော ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒအား မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံး ရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေပြီးသည်ရှိသော် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒသည် "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်း သံဃာနှင့်အတူ နက်ဖြန် အကျွန်ုပ်၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ" ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူသည်ကို သိ၍ နေရာမှထကာ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေ ပြုပြီးလျှင် ဖဲခွါသွား၏။ ထိုအခါ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒသည် ထိုညဉ့် လွန်မြောက်ပြီးနောက် မိမိနေအိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို လည်းကောင်း၊ နူးညံ့သော ဝက်သား 'သူကရမဒ္ဒဝ' များကို လည်းကောင်း စီရင်စေပြီးလျှင် "အသျှင်ဘုရား အချိန်တန်ပါပြီ။ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ" ဟု အချိန်တန်ကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒနေအိမ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။ ထိုင်တော်မူပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် "ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒ သင် စီရင်ထားသည့် နူးညံ့သော ဝက်သားဖြင့် ငါ့ကို လုပ်ကျွေးလော့၊ သင် စီရင်ထားသည့် အခြားခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရဟန်းသံဃာကို လုပ်ကျွေးလော့" ဟု ရွှေပန်းထိမ် သည်၏သား စုန္ဒအား မိန့်တော်မူ၏။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရား အား ဝန်ခံပြီးလျှင် စီရင်ထားသည့် နူးညံ့သော ဝက်သားဖြင့် မြတ်စွာဘုရားကို လုပ်ကျွေး၏။ စီရင်ထားသည့် အခြားခဲဖွယ် ဘောဇဉ်ဖြင့် ရဟန်းသံဃာကို လုပ်ကျွေး၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒကို မိန့်တော်မူ၏ "စုန္ဒ သင်၏ ကြွင်းကျန်သော နူးညံ့သော ဝက်သားကို တွင်း၌ မြှုပ်လိုက်လော့၊ စုန္ဒ နတ် မာရ်နတ် ဗြဟ္မာနှင့် တကွသော နတ်လောကနှင့်တကွသော သမဏ, ဗြာဟ္မဏ မင်းများ လူများနှင့်တကွသော ဤ လူ့လောက၌ ထို (နူးညံ့သော ဝက်သား) ကို စားလျှင် မြတ်စွာဘုရားမှ တစ်ပါး ကောင်းစွာ အစာကြေ အံ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို ငါမမြင် မတွေ့ရချေ" ဟု မိန့်တော်မူ၏။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု ရွှေပန်းထိမ်သည် ၏သား စုန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံ၍ ကြွင်းကျန်သော နူးညံ့သော ဝက်သားကို တွင်း၌ မြှုပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်၏။ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေသော ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒကို မြတ်စွာဘုရားသည် တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို သိမြင်စေ လျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူပြီးလျှင် နေရာမှထကာ ဖဲကြွတော်မူ၏။

ထို့နောက် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒ၏ ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော် မူပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ကြမ်းတမ်း သော အနာရောဂါ ကပ်ရောက်လျက် သေလောက်အောင် ပြင်းထန်သော ဝမ်းသွေးသွန်ရောဂါ ဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ပေါ် လာကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုဝေဒနာတို့ကို သတိရှိလျက် ဆင်ခြင်လျက် ပင်ပန်းသည်ကို မရေတွက်ဘဲ သည်းခံတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား သည် "အာနန္ဒာ လာ, သွားကြကုန်အံ့၊ ကုသိနာရုံပြည်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်အံ့" ဟု အသျှင်အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒ၏ (နူးညံ့သောဝက်သား) ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော် မူပြီး၍ သေလောက်အောင် ပြင်းထန်သော အနာရောဂါကို ရတော်မူသည်ဟု ပြောကြသည်ကို အကျွန်ုပ်ကြားရပါ၏။

နူးညံ့သော ဝက်သားဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ မြတ်စွာဘုရားအား ပြင်းထန်သော အနာရောဂါ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဝမ်းသွေးသွန်တော်မူသည် ဖြစ်လျက်သာလျှင် ကုသိနာရုံပြည်သို့ ငါ သွားအံ့ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် လမ်းခရီးမှ ဖဲ၍ သစ်ပင်ရင်းသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် "အာနန္ဒာ ငါ ခိုင်း၏။ သင်သည် ငါ၏ ဒုကုဋ် သင်္ကန်းကြီးကို လေးထပ်ခေါက်၍ ခင်းပေးလော့၊ အာနန္ဒာ ငါဘုရား ပင်ပန်းလာပြီ။ ထိုင်ဦးအံ့" ဟု အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ဒုကုဋ် သင်္ကန်းကြီးကို လေးထပ်ခေါက်၍ ခင်းပေး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ခင်းထားသော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူပြီးလျှင် "အာနန္ဒာ ငါ ခိုင်း၏။ သင်သည် ငါဘုရားအတွက် သောက်ရေကို ဆောင်ချေလော့၊ အာနန္ဒာ (ငါဘုရား) ရေမွတ်သိပ်၏။ ရေသောက်အံ့" ဟု အသျှင်အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏။

ဤသို့ မိန့်လတ်သော် အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။ "အသျှင်ဘုရား လှည်းအစီး ငါးရာတို့ ဖြတ်ကူးသွားကြပါ၏။ လှည်းများ ဖြတ်ကူးထားသောကြောင့် ထိုအနည်းငယ်သော (ချောင်း) ရေသည် ချောက်ချား နောက်ကျုလျက် စီးနေပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ကကုဋ္ဌာမြစ်သည် မဝေးလှတော့ပါ၊ (ထိုမြစ်သည်) ကြည်လင်သော ရေရှိပါ၏။ ချိုမြိန်သော ရေရှိပါ၏။ အေးမြသော ရေရှိပါ၏။ ညွှန်ကင်းသော ရေရှိပါ၏။ ကောင်းသော ဆိပ်ကမ်းရှိပါ၏။ မွေ့လျော်ဖွယ် ရှိပါ၏။ ဤကကုဋ္ဌာမြစ်၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရေကိုလည်း သောက်တော်မူရလတ္တံ့။ ကိုယ်တော်ကိုလည်း အေးမြအောင် ပြုတော်မူရပါလတ္တံ့" ဟု (ဤသို့ လျှောက်၏)။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း မြတ်စွာဘုရားသည် "အာနန္ဒာ ငါ ခိုင်း၏။ သင်သည် ငါဘုရား အတွက် သောက်ရေကို ဆောင်ချေလော့၊ အာနန္ဒာ ငါဘုရား ရေမွတ်သိပ်၏။ ရေသောက်အံ့" ဟု အသျှင်အာနန္ဒာအား မိန့်တော်မူ၏။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင်အာနန္ဒာသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် သပိတ်ကို ယူကာ ထိုချောင်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်လေ၏။ ထိုအခါ လှည်းများ ဖြတ်ကူးထားသောကြောင့် ချောက်ချား နောက်ကျုလျက် စီးနေသော ထိုချောင်းရေ အနည်းငယ်သည်အသျှင်အာနန္ဒာ ချဉ်းကပ်လေလျှင် ကြည်လင်သန့်ရှင်း နောက်ကျုကင်းလျက် စီးလေ၏။

ထိုအခါ အသျှင်အာနန္ဒာသည် ဤသို့ ဆင်ခြင်မိ၏ "အချင်းတို့ မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးအာနုဘော်ကြီးသည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ဩဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ အချင်းတို့ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွ၊ လှည်းများ ဖြတ်ကူးထားသောကြောင့် ချောက်ချား နောက်ကျုလျက် စီးနေသော ဤချောင်းရေ အနည်းငယ်သည် ငါ ချဉ်းကပ်သောအခါ ကြည်လင်သန့်ရှင်း နောက်ကျုကင်း လျက် စီးဘိ၏" ဟု ဆင်ခြင်ပြီးလျှင် သပိတ်ဖြင့် ရေကို ခပ်ယူကာ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားအား ဤစကားကို လျှောက်၏။ "အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရား၏ တန်ခိုးတော် အာနုဘော်ကြီးသည်၏ အဖြစ်သည် အံ့ဩဖွယ် ရှိပါပေစွ၊ မဖြစ်ဖူးမြဲ ဖြစ်ပါပေစွမှန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရား ယခုပင် လှည်းများ ဖြတ်ကူးထားသောကြောင့် ချောက်ချား နောက်ကျုလျက် စီးနေသော ထိုချောင်းရေ အနည်းငယ်သည် အကျွန်ုပ် ချဉ်းကပ် သွားသောအခါ ကြည်လင်သန့်ရှင်း နောက်ကျု ကင်းလျက် စီးပါသည်၊ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား သောက်ရေကို သုံးဆောင်တော်မူပါ၊ ကောင်းသော စကားကို ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရား သောက်ရေကို သုံးဆောင်တော်မူပါ" ဟု (လျှောက်၏)။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သောက်ရေကို သုံးဆောင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ကကုဋ္ဌာမြစ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၍ ကကုဋ္ဌာမြစ်၌ သက်ဆင်းလျက် ရေချိုးတော်မူ သောက်တော်မူပြီးနောက် တစ်ဖန် ပြန်တက်ပြီးလျှင် သရက်တောသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၍ "စုန္ဒ ငါ ခိုင်း၏။ သင်သည် ငါ၏ ဒုကုဋ် သင်္ကန်းကြီးကို

လေးထပ်ခေါက်၍ ခင်းပေးလော့၊ စုန္ဒ ငါဘုရား ပင်ပန်း၏။ လျောင်းစက်ဦးအံ့" ဟု အသျှင်စုန္ဒအား မိန့်တော်မူ၏။

"အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု အသျှင်စုန္ဒသည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် ဒုကုဋ်သင်္ကန်းကြီးကို လေးထပ် ခေါက်၍ ခင်းပေးလေ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် (လက်ျာ) ခြေပေါ်၌ (လက်ဝဲ) ခြေကို စဉ်းငယ်လွန်ကာ တင်ထား၍ သတိရှိလျက် ဆင်ခြင်လျက် (မည်သည့်အချိန်၌) ထအံ့ဟု နှလုံးသွင်း ပိုင်းခြားလျက် လက်ျာနံတောင်းဖြင့် မြတ်သော လျောင်းစက်ခြင်းကို ပြုတော်မူ၏။ အသျှင်စုန္ဒသည်ကား ထိုအရပ်၌ပင် မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်၌ ထိုင်နေ ၏။

ဤလောက၌ အတုမရှိသော သစ္စာလေးပါးကို သိတော်မူသော ဆရာသခင် မြတ်စွာဘုရားသည် ရေကြည်လင် ချိုမြိန် သန့်ရှင်းသော ကုကုဋ္ဌာမြစ်သို့ ချဉ်းကပ် တော်မူပြီးလျှင် အလွန်ပင်ပန်းသော သဘော ရှိသည်ဖြစ်၍ သက်ဆင်းတော်မူကာ ရေချိုးတော်မူ သောက်တော်မူပြီးလျှင် ပြန်တက်တော်မူ၏။

ဤ (သာသနာတော်)၌ တရားတို့ကို တီထွင် ဟောကြားတော်မူတတ်သော ဘုန်းတော်ကြီးသော ဆရာသခင် မြတ်စွာဘုရားသည် ထိုသို့ ပြန်တက်တော်မူပြီးလျှင် ရဟန်းအပေါင်း၏ အလယ်၌ (ရဟန်းအပေါင်း) ကြည့်ရှု ခြံရံလျက် သရက်တောသို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ ငါ၏ (ဒုကုဋ်သင်္ကန်းကြီးကို) လေးထပ်ခေါက်၍ ခင်းပေးလော့၊ လျောင်းစက်ဦးအံ့ဟု စုန္ဒမည်သော ရဟန်းကို မြတ်စွာဘုရားသည် မိန့်တော်မူ၏။

မြတ်စွာဘုရား စေခိုင်းတော်မူလျှင် ထိုစုန္ဒသည် (ဒုကုဋ်သင်္ကန်းကြီးကို) လေးထပ် ခေါက်၍ လျင်မြန်စွာ ခင်းပေး၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် အလွန်ပင်ပန်းသော သဘောရှိသည်ဖြစ်၍ လျောင်းစက် တော်မူ၏။ စုန္ဒသည်လည်း (ထိုမြတ်စွာဘုရား ၏) မျက်မှောက်၌ပင် ထိုင်နေ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်အာနန္ဒာကို မိန့်တော်မူ၏ "အာနန္ဒာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူသည် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒအား အချင်းစုန္ဒ သင်၏ ဆွမ်းကို နောက်ဆုံးဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူရချေ၏။ (ထို့ကြောင့်) သင်သည် အရမတော်လေစွ၊ သင့်အား မကောင်းသဖြင့် ရအပ်ပေစွ" ဟု ဆိုလျက် နှလုံးမသာခြင်းကို ဖြစ်စေသော်လည်း ဖြစ်စေရာ၏။ အာနန္ဒာ (ထိုသို့ ဖြစ်စေခဲ့ပါလျှင်) ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒ၏ နှလုံးမသာခြင်းကို ဤသို့ ဖြေဖျောက်ရမည်-

"ဒါယကာစုန္ဒ သင်၏ ဆွမ်းကို နောက်ဆုံးဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မူ၏။ ထို့ကြောင့် သင့်အား အရတော်ပါပေစွ၊ သင်သည် ကောင်းစွာ ရအပ်ပေစွ၊ ဒါယကာစုန္ဒ မြတ်စွာဘုရား၏ မျက်မှောက်တော်မှ ဤစကားကို ကြားနာလိုက်ရ၏။ ခံယူလိုက်ရ၏။ 'အခြားဆွမ်းတို့ထက် အကျိုး အာနိသင် ကြီးမားကုန်သော အချင်းချင်း တူမျှ၍ အကျိုးဝိပါက် တူမျှကုန်သော ဤဆွမ်း နှစ်မျိုးတို့သည် ရှိကုန်၏။ အဘယ်နှစ်မျိုးတို့နည်းဟူမူ-အကြင် ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော သမ္မာသမ္ဗောဓိဉာဏ်ကို ရတော်မူ၏။ (ဤဆွမ်းလည်း တစ်မျိုး၊) အကြင် ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၍ မြတ်စွာဘုရားသည် ခန္ဓာအကြွင်း မရှိသော ငြိမ်းခြင်း သဘော အနုပါဒိသေသ နိဗ္ဗာနဓာတ်ဖြင့် ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော်မူ၏။ (ဤဆွမ်းလည်းတစ်မျိုး၊) အခြားဆွမ်းတို့ထက် အကျိုး အာနိသင် ကြီးမားကုန်သော အချင်းချင်း တူမျှ၍ အကျိုးဝိပါက် တူမျှကုန်သော ဆွမ်း နှစ်မျိုး တို့ဟူသည် ဤသည်တို့ပင်တည်း' (ဟူ၍ဤစကားကို မြတ်စွာဘုရား၏) မျက်မှောက်တော်မှ ကြားနာ လိုက်ရ၏၊ ခံယူလိုက်ရ၏။

ထို့ကြောင့် ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား ဒါယကာစုန္ဒသည် အသက်ရှည်ခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကံကို ဆည်းပူးရပေပြီ။ အဆင်းလှခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကံကို ဆည်းပူးရပေပြီ။ ချမ်းသာခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကံကို ဆည်းပူးရပေပြီ။ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်စေတတ်သော ကံကို ဆည်းပူးရပေပြီ။ အခြံအရံ များခြင်းကို ဖြစ်စေတတ်သော ကံကို ဆည်းပူးရပေပြီ။ အကြီးအကဲ ဖြစ်စေတတ်သော ကံကို

ဆည်းပူးရပေပြီ” ဟု ဟောကြား၍ ရွှေပန်းထိမ်သည်၏သား စုန္ဒ၏ နှလုံးမသာခြင်း ကို ဖြေဖျောက်ရမည် အာနန္ဒာဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- “ပေးလှူသော သူအား ကုသိုလ် ကောင်းမှုသည် တိုးပွါး၏။ စောင့်စည်းသော သူအား ရန်မပွါးနိုင်၊ ဉာဏ်ရှိသူသည် မကောင်းမှုကို ပယ်စွန့်၏။ ထိုသို့ (ပယ်စွန့်) သူသည် ရာဂ ဒေါသ မောဟတို့ ကုန်၍ (ကိလေသာမီး) ငြိမ်းအေးလေတော့ သတည်း” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ပဉ္စမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၈ - ပါဋလိဂါမိယဝဂ် ===

၆ - ပါဋလိဂါမိယသုတ်

၇၆။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ မဂဓတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်လတ်သော် ပါဋလိရွာသို့ ရောက်တော်မူ၏။ ထိုအခါ “မြတ်စွာဘုရားသည် များစွာသော ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ မဂဓတိုင်း၌ ဒေသစာရီ လှည့်လည်တော်မူရာ ပါဋလိရွာသို့ ရောက်တော်မူသတတ်” ဟု ပါဋလိရွာသား ဥပါသကာတို့ ကြားကုန်၏။ ထိုအခါ ပါဋလိရွာသား ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးပြီးလျှင် တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေကုန်ပြီးသော် “အသျှင်ဘုရား မြတ်စွာဘုရားသည် အကျွန်ုပ်တို့၏ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာ ဇရပ်ကို လက်ခံတော်မူပါ” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေတော်မူသဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါပါဋလိရွာသား ဥပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူသည်ကို သိသဖြင့် နေရာမှထကာ မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာ ဇရပ်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်၍ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာ ဇရပ်၌ ခင်းနှီး အပြည့်ခင်းခြင်း ထိုင်နေစရာတို့ကို ပြင်ထားခြင်း ရေပြည့်အိုးကြီးတို့ကို တည်ထားခြင်း ဆီမီးထွန်းခြင်းတို့ကို ပြုပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ် ပြန်ကုန်၏။ ချဉ်းကပ်ပြီး၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသောနေရာ၌ ရပ်တည်ကုန်ပြီးသော် “အသျှင်ဘုရား ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာ ဇရပ်၌ ခင်းနှီးအပြည့် ခင်းပြီးပါပြီ။ ထိုင်နေစရာတို့ကိုလည်း ပြင်ထားပြီးပါပြီ။ ရေပြည့် အိုးကြီးကိုလည်း တည်ထားပြီးပါပြီ။ ဆီမီးကိုလည်း ညှိထွန်းထားပြီးပါပြီ။ အသျှင်ဘုရား ယခုအခါ ကြွတော်မူရန် အချိန်ကို မြတ်စွာဘုရား သိတော်မူပါသည်၊ (ကြွရန်မှာ မြတ်စွာဘုရား၏ အလိုတော်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်)” ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ရဟန်းသံဃာနှင့် အတူ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာဇရပ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူပြီးလျှင် ခြေဆေးတော်မူ၍ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာ ဇရပ်သို့ ဝင်ပြီးသော် အလယ်တိုင်ကို မှီလျက် အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ ထိုင်နေတော်မူ၏။ ရဟန်းသံဃာသည်လည်း ခြေဆေး၍ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာ ဇရပ်သို့ ဝင်ပြီးသော် အနောက်ဘက် နံရံကို မှီလျက် အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ မြတ်စွာဘုရားကိုသာလျှင် ရှေ့ထား၍ ထိုင်နေ၏။ပါဋလိရွာသား ဥပါသကာတို့သည်လည်း ခြေဆေးကုန်၍ ဧည့်သည်တို့ တည်းခိုရာ ဇရပ်သို့

ဝင်ကုန်ပြီးသော် အရှေ့ဘက်နံရံကို မှီလျက် အနောက်အရပ်သို့ မျက်နှာမူကာ မြတ်စွာဘုရားကို သာလျှင် ရှေ့ထား၍ ထိုင်နေကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဋလိရွာသား ဥပါသကာတို့ကို မိန့်တော်မူ၏-

ဥပါသကာတို့ သီလမရှိသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ အပြစ်တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ အဘယ် ငါးပါးတို့နည်း ဟူမူ- ဥပါသကာတို့ ဤလောက၌ သီလမရှိသော သီလပျက်သော သူသည် မေ့လျော့ခြင်း ကြောင့် များစွာသော စည်းစိမ် ဆုံးရှုံး ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ဤသည်ကား သီလမရှိသော သူ၏ သီလ ပျက်ခြင်း၌ ပဌမဖြစ်သော အပြစ်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း သီလမရှိသော သီလပျက်သော သူ၏ မကောင်းသော ကျော်စော သတင်းသည် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏။ ဤသည်ကား သီလ မရှိသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ ဒုတိယဖြစ်သော အပြစ်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း သီလမရှိသော သီလပျက်သော သူသည် မင်းပရိသတ် ပုဏ္ဏားပရိသတ် သူကြွယ် ပရိသတ် ရဟန်းပရိသတ် အလယ်သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သော် ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ မျက်နှာညှိုးငယ်လျက် ချဉ်းကပ်ရ၏။ ဤကား သီလ မရှိသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ တတိယဖြစ်သော အပြစ်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း သီလမရှိသော သီလပျက်သော သူသည် တွေတွေဝေဝေ ဖြစ်လျက်သေရ၏။ ဤကား သီလ မရှိသူ၏ သီလ ပျက်ခြင်း၌ စတုတ္ထဖြစ်သော အပြစ်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း သီလမရှိသော သီလပျက်သော သူသည် ခန္ဓာကိုယ်ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ချမ်းသာကင်းသော မကောင်းသော လားရာ ပျက်စီး၍ ကျရောက်ရာဖြစ်သော ငရဲ၌ ဖြစ်ရ၏။ ဤကား သီလ မရှိသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ ပဥ္စမဖြစ်သော အပြစ်တည်း။ ဥပါသကာတို့ သီလမရှိသူ၏ သီလပျက်ခြင်း၌ အပြစ်တို့သည် ဤငါးပါးတို့ပေတည်း။

ဥပါသကာတို့ သီလရှိသူ၏ သီလပြည့်စုံခြင်း၌ အကျိုးအာနိသင်တို့သည် ဤငါးပါးတို့တည်း။ အဘယ်ငါးပါးတို့နည်း ဟူမူ-ဥပါသကာတို့ ဤလောက၌ သီလရှိသော သီလနှင့် ပြည့်စုံသော သူသည် မမေ့မလျော့ခြင်းကြောင့် များစွာသော စည်းစိမ် အစုကိုရ၏။ ဤသည်ကား သီလ ရှိသူ၏ သီလ ပြည့်စုံခြင်း၌ ပဌမဖြစ်သော အကျိုး အာနိသင်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း သီလရှိသော သီလနှင့် ပြည့်စုံသော သူ၏ ကောင်းသော ကျော်စော သတင်းသည် ပျံ့နှံ့၍ ထွက်၏။ ဤသည်ကား သီလရှိသူ၏ သီလ ပြည့်စုံခြင်း၌ ဒုတိယဖြစ်သော အကျိုးအာနိသင်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း သီလရှိသော သီလနှင့် ပြည့်စုံသော သူသည် မင်းပရိသတ် ပုဏ္ဏားပရိသတ် သူကြွယ် ပရိသတ် ရဟန်းပရိသတ် အလယ်သို့ ချဉ်းကပ်ခဲ့သော် မကြောက်မရွံ့ မျက်နှာ မညှိုးငယ်ဘဲ ချဉ်းကပ်ရ၏။ ဤကား သီလရှိသူ၏ သီလ ပြည့်စုံခြင်း၌ တတိယဖြစ်သော အကျိုးအာနိသင်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း သီလရှိသော သီလနှင့် ပြည့်စုံသော သူသည် တွေဝေခြင်း မရှိဘဲသေရ၏။ ဤကား သီလရှိသူ၏ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၌ စတုတ္ထဖြစ်သော အကျိုးအာနိသင်တည်း။

ဥပါသကာတို့ တစ်ဖန် ထို့ပြင်လည်း သီလရှိသော သီလနှင့် ပြည့်စုံသော သူသည် ခန္ဓာကိုယ် ပျက်စီး၍ သေပြီးသည်မှ နောက်၌ ကောင်းသော လားရာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရ၏။ ဤကား သီလရှိသူ၏ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၌ ပဥ္စမဖြစ်သော အကျိုး အာနိသင်တည်း။ ဥပါသကာတို့ သီလရှိသူ၏ သီလနှင့် ပြည့်စုံခြင်း၌ အကျိုး အာနိသင်တို့သည် ဤငါးပါးတို့ပေတည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဋလိရွာသား ဉပါသကာတို့ကို ကြာမြင့်စွာ ညဉ့်အချိန်ပတ်လုံး (ညဉ့်နက်သည် တိုင်အောင်) တရားစကားဖြင့် အကျိုးစီးပွါးကို သိမြင်စေလျက် (တရားကို) ဆောက်တည်စေကာ (တရားကျင့်သုံးရန်) ထက်သန် ရွှင်လန်းစေတော်မူပြီးလျှင် "ဉပါသကာတို့ ညဉ့်ဦးယံလွန်လေပြီ။ ယခုအခါ သွားရန် အချိန်ကို သင်တို့ သိကုန် ၏။ (သွားရန်မှာ သင်တို့၏ အလိုအတိုင်းပင်ဖြစ်၏)" ဟု ပြန်လွှတ်တော်မူ၏။ "အသျှင်ဘုရား ကောင်းပါပြီ" ဟု ပါဋလိရွာသား ဉပါသကာတို့သည် မြတ်စွာဘုရားအား ဝန်ခံပြီးလျှင် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် အရိုအသေ ပြုလျက် ပြန်သွားကြကုန်၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ပါဋလိရွာသား ဉပါသကာတို့ ပြန်သွား၍ မကြာမြင့်မီ ဆိတ်ငြိမ်ရာသို့ ဝင်တော်မူ၏။

ထိုစဉ်အခါ၌ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများ ဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရ ပုဏ္ဏားတို့သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို တားဆီး ပိတ်ဆို့ခြင်းငှါ ပါဋလိရွာ၌ မြို့ တည်ထောင်နေကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ များစွာသော နတ်တို့သည်လည်း တစ်ထောင်စီ တစ်ထောင်စီ စုရုံး၍သာလျှင် ပါဋလိရွာ၌ အိမ်ရာတို့ကို သိမ်းပိုက်လျက် နေကြကုန်၏။ တန်ခိုးကြီးသော နတ်တို့ အိမ်ရာ သိမ်းပိုက်သော ရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးကြီးသော မင်းနှင့် အမတ်ကြီးတို့ အိမ်ရာ တည်ဆောက်ရန် စိတ်ညွတ်ကြကုန်၏။ တန်ခိုး အလတ်စား နတ်တို့ အိမ်ရာ သိမ်းပိုက်သော ရပ်ကွက်၌ တန်ခိုး အလတ်စားမင်းနှင့် အမတ်ကြီးတို့ အိမ်ရာ တည်ဆောက်ရန် စိတ်ညွတ်ကြကုန်၏။ တန်ခိုးနည်းသော နတ်တို့ အိမ်ရာ သိမ်းပိုက်သော ရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးနည်းသော မင်းနှင့်အမတ်ကြီးတို့အိမ်ရာ တည်ဆောက်ရန် စိတ်ညွတ်ကြကုန်၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် တစ်ထောင်စီ တစ်ထောင်စီ စုရုံး၍သာလျှင် ပါဋလိရွာ၌ အိမ်ရာတို့ကို သိမ်းပိုက်နေကြသော ထိုနတ်တို့ကို အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်တို့၏ မျက်စိနှင့် တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် မြင်တော်မူ၏။ပ။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ညဉ့်၏အဆုံး (မိုးသောက်ယံ၌) လျောင်းစက်ရာမှ ထတော်မူ၍ အာနန္ဒာပါဋလိရွာ၌ မြို့ကို အဘယ်သူတို့သည် တည်ဆောက်နေကြသနည်းဟု အသျှင်အာနန္ဒာကို မေးတော်မူ၏။

အသျှင်ဘုရား မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို တားဆီး ပိတ်ဆို့ရန် ပါဋလိရွာ၌ မြို့ တည်ထောင် နေကြပါကုန်၏ဟု လျှောက်၏။ အာနန္ဒာ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် ဝဇ္ဇီမင်းတို့ကို တားဆီး ပိတ်ဆို့ရန် ပါဋလိရွာ၌ မြို့ တည်ထောင် နေကြသည်မှာ တာဝတိံသာနတ်တို့နှင့် တိုင်ပင်၍ တည်ထောင်သကဲ့သို့ ပင်ရှိချေ၏။ အာနန္ဒာ တစ်ထောင်စီ တစ်ထောင်စီ စုရုံး၍ သာလျှင် ပါဋလိရွာ၌ အိမ်ရာတို့ကို သိမ်းပိုက်နေကြသော များစွာသော နတ်တို့ကို ငါသည် အထူးသဖြင့် စင်ကြယ်သော လူတို့၏ မျက်စိထက် သာလွန်သော နတ်တို့၏ မျက်စိနှင့်တူသော 'ဒိဗ္ဗစက္ခု' ဉာဏ်ဖြင့် မြင်တော်မူ၏။ အာနန္ဒာ တန်ခိုးကြီးသော နတ်တို့ အိမ်ရာ သိမ်းပိုက်သော ရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးကြီးသော မင်းနှင့် အမတ်ကြီးတို့ အိမ်ရာ တည်ဆောက်ရန် စိတ်ညွတ်ကြကုန်၏။ တန်ခိုး အလတ်စားနတ်တို့ အိမ်ရာ သိမ်းပိုက်သော ရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးအလတ် စား မင်းနှင့် အမတ်ကြီးတို့ အိမ်ရာတည်ဆောက်ရန် စိတ်ညွတ်ကြကုန်၏။ တန်ခိုးနည်းသော နတ်တို့ အိမ်ရာသိမ်းပိုက် သော ရပ်ကွက်၌ တန်ခိုးနည်းသော မင်းနှင့် အမတ်ကြီးတို့ အိမ်ရာတည်ဆောက်ရန် စိတ်ညွတ်ကြကုန်၏။ အာနန္ဒာ အရိယာလူမျိုးတို့၏ စုဝေးနေထိုင်ရာ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရာ မြို့တို့တွင် ဤမြို့သစ်သည် ကုန်ထုတ်များကို ဖွင်းလှစ် ရောင်းချရာ ပါဋလိပုတ်မည်သော အကြီးဆုံးမြို့ ဖြစ်ရစ်ပေလတ္တံ့။ အာနန္ဒာ ပါဋလိပုတ်မြို့၌ မီးကြောင့် လည်းကောင်း၊ ရေကြောင့် လည်းကောင်း၊ အချင်းချင်း ကွဲပြားမှုကြောင့် လည်းကောင်း ဤသုံးပါးသော အန္တရာယ်တို့သည် ဖြစ်ကုန်လတ္တံ့ ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့်အတူ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ နုတ်ဆက် ပြောဆိုကုန်၏။ ဝမ်းမြောက်ဖွယ် အမှတ်ရဖွယ် စကားကို ပြီးဆုံး စေပြီး၍ တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေကြပြီးသော်

"အသျှင်ဂေါတမသည် ယနေ့အဖို့ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ အကျွန်ုပ်တို့ ၏ ဆွမ်းကို လက်ခံတော်မူပါ" ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့် လက်ခံတော်မူ၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား လက်ခံတော်မူသည် ကို သိ၍ မိမိတို့ (တည်းခို) အိမ်သို့ ချဉ်းကပ်ကုန်လျက် မိမိတို့ (တည်းခို) အိမ်၌ မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ကို စီမံစေပြီးလျှင် "အသျှင်ဂေါတမ အချိန်တန်ပါပြီ။ ဆွမ်းပြင်ပြီးပါပြီ" ဟု မြတ်စွာဘုရားအား အချိန် တန်ကြောင်းကို လျှောက်ကြားစေကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် နံနက်အချိန်၌ သင်္ကန်းကို ပြင်ဝတ်တော်မူ၍ သပိတ် သင်္ကန်းကို ယူဆောင်လျက် ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏား တို့၏ (တည်းခို) အိမ်သို့ ချဉ်းကပ် ၍ ခင်းထားအပ်သော နေရာ၌ ထိုင်တော်မူ၏။

ထို့နောက် မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် ဘုရားအမှူး ရှိသော ရဟန်း သံဃာကို မွန်မြတ်သော ခဲဖွယ်ဘောဇဉ်ဖြင့် ရောင့်ရဲသည့် တိုင်အောင် တားမြစ်သည့် တိုင်အောင် မိမိတို့ ကိုယ်တိုင် လုပ်ကျွေးကုန်၏။

ထို့နောက် မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် မြတ်စွာဘုရား ဆွမ်းစားပြီး၍ သပိတ်မှ လက်ကို ဖယ်ပြီးသောအခါ နိမ့်သော ထိုင်စရာတစ်ခုကို ယူ၍ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ကုန်၏။ တစ်ခုသော နေရာ၌ ထိုင်ပြီးသော မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့ကို မြတ်စွာဘုရားသည် ဤဂါထာတို့ဖြင့် အနုမောဒနာ ပြုတော်မူ၏-

"ပုဏ္ဏားတို့ ပညာရှိသည် အကြင်အရပ်၌ အိမ်ရာ ဆောက်လုပ်နေထိုင်၏။ ဤအရပ်၌ သီလရှိသော ကိုယ် နှုတ် နှလုံး စောင့်သုံးသော မြတ်သောအကျင့်ကို ကျင့်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ဆွမ်းကျွေးပြီးလျှင် ထိုအရပ်၌ ရှိသော နတ်တို့အား အလှူ၏ အဖို့ကို အမျှပေးဝေရာ၏။ ဤသို့ အမျှ ပေးဝေလတ်သော် နတ်တို့သည် ပူဇော်ခံရသဖြင့် ထို (အမျှပေးဝေ) သူကို အတုံ့ ပြန်၍ ပူဇော်ကုန်၏။ မြတ်နိုးခံရ သဖြင့်လည်း အတုံ့ပြန်၍ မြတ်နိုးကုန်၏။ ထို့ကြောင့် မိခင်သည် ရင်ဝယ်သားကို စောင့်ရှောက် သကဲ့သို့ နတ်တို့သည် ထို(အမျှပေးဝေ) သူကို စောင့်ရှောက်ကုန်၏။ နတ်တို့ စောင့်ရှောက်ခံရသော သူသည် အခါခပ်သိမ်း ကောင်းခြင်း မင်္ဂလာတို့ကိုသာ တွေ့မြင်ရလေ၏" ဟု အနုမောဒနာပြုတော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏား တို့အား ဤဂါထာတို့ ဖြင့် အနုမောဒနာပြု၍ နေရာမှ ထကာ ဖဲကြွတော်မူ၏။

ထိုအခါ မဂဓတိုင်း အမတ်ကြီးများဖြစ်သော သုနိဓနှင့် ဝဿကာရပုဏ္ဏားတို့သည် "ယနေ့ ရဟန်းဂေါတမ ထွက်သွား ရာ တံခါးကို ဂေါတမ တံခါးဟုတွင် စေလတ္တံ့။ အသျှင်ဂေါတမ ကူးရာ ဂင်္ဂါမြစ်ဆိပ်ကို ဂေါတမရေဆိပ်ဟုတွင် စေလတ္တံ့" ဟု မြတ်စွာဘုရား၏ နောက်မှ နောက်မှ အစဉ် လိုက်ကုန်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရား ထွက်သွားရာ ထိုတံခါးသည် ဂေါတမတံခါးဟု အမည်တွင်လေ၏။ ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရား သည် ဂင်္ဂါမြစ်သို့ ချဉ်းကပ်တော်မူ၏။ ထိုစဉ်အခါ၌ ဂင်္ဂါမြစ်သည် (ကမ်းမှာနား၍) ကျီး သောက်နိုင် လောက်အောင် ကမ်းနှင့်အညီ ရေပြည့်လျက် ရှိ၏။ ကမ်းတစ်ဖက်မှ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးရောက်လိုသော အချို့သူတို့သည် လှေကို ရှာကုန်၏။ အချို့သူတို့သည် သစ်ဖောင်ကို ရှာကုန်၏။ အချို့သူတို့သည် ဝါးဖောင်ကို ဖွဲ့ကုန်၏။ ထိုအခါ အားရှိသော ယောကျ်ားသည် ကွေးသော လက်မောင်းကို ဆန့်တန်းသကဲ့သို့ ဆန့်တန်းသော လက်မောင်းကို ကွေးသကဲ့သို့ ဤအတူပင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဂင်္ဂါမြစ်၏ ဤမှာဘက်ကမ်းမှ ကွယ်ခဲ့၍ ထိုမှာ ဘက်ကမ်း၌ ရဟန်းသံဃာနှင့်အတူ ထင်ရှားဖြစ်တော် မူ၏။

မြတ်စွာဘုရားသည် ကမ်းတစ်ဖက်မှ ကမ်းတစ်ဖက်သို့ ကူးလိုကုန်သည် ဖြစ်၍ အချို့က လှေကို ရှာလျက် အချို့က ဖောင်ကို ရှာလျက် အချို့က ဝါးဖောင်ကို ဖွဲ့လျက် နေကုန်သော ထိုသူတို့ကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "နက်ကျယ်လှစွာသော တဏှာမြစ်ကို ကူးသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် (အရိယမဂ်) တံတားကို ဆောက်လုပ်၍ ကိလေသာ ညွန်ပျောင်းတို့ကို ပယ်စွန့်လျက် ကူးသွားကုန်၏။ လူအပေါင်းသည်ကား မြစ်ကို ကူးရန် ဖောင်ကို ဖွဲ့နေကြ၏။ (တဏှာမြစ်ကို) ကူးမြောက်ပြီးသော ပညာရှိ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် တို့သည်ကား ဖောင်ကို မဖွဲ့ကြရတော့သည် သာတည်း" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဆဋ္ဌသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၈ - ပါဋလိဂါမိယဝဂ် ===

၇ - ဒွိဓာပထသုတ်

၇၇။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် အသျှင်နာဂသမာလကို နောက်လိုက် ရဟန်းပြု၍ ကောသလတိုင်း၌ ခရီးရှည်ကြွတော်မူ၏။ အသျှင်နာဂသမာလသည် ခရီးအကြား၌ လမ်းခွဲကို မြင်၍ "ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ဤသည်ကား လမ်းကောင်းပါတည်း။ ဤလမ်းဖြင့် သွားပါကုန်အံ့" ဟု မြတ်စွာဘုရားအား လျှောက်၏။ ဤသို့ လျှောက်သော် မြတ်စွာဘုရားသည် "နာဂသမာလ ဤသည်ကား လမ်းကောင်း တည်း။ ဤလမ်းဖြင့် သွားကုန်အံ့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

နှစ်ကြိမ်မြောက်လည်း။ပ။ သုံးကြိမ်မြောက်လည်း အသျှင်နာဂသမာလသည် "ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား ဤသည်ကား လမ်းကောင်းပါတည်း။ ဤလမ်းဖြင့် သွားကြကုန်အံ့" ဟု မြတ်စွာဘုရား အား လျှောက်၏။ သုံးကြိမ်မြောက် လည်း "နာဂသမာလ ဤသည်ကား လမ်းကောင်းတည်း။ ဤလမ်းဖြင့် သွားကုန်အံ့" ဟု မိန့်တော်မူ၏။

ထို့နောက် အသျှင်နာဂသမာလသည် မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ်သင်္ကန်းကို ထိုအရပ်မြေကြီး ပေါ်၌သာ ချထားခဲ့၍ "အသျှင်ဘုရား ဤသည်ကား မြတ်စွာဘုရား၏ သပိတ် သင်္ကန်းပါတည်း" ဟု ဆိုကာဖဲသွား၏။ ထို့နောက် ထိုလမ်းခရီးဖြင့် သွားသော အသျှင်နာဂသမာလအား ခရီးလမ်းအကြား၌ ခိုးသူတို့သည် ထွက်၍ လက်တို့ဖြင့်လည်း ရိုက်နှက်ကုန်၏။ ခြေတို့ဖြင့်လည်း ကန်ကျောက်ကုန်၏။ သပိတ်ကိုလည်း ခွဲကုန်၏။ သင်္ကန်းကိုလည်း ဆုတ်ဖြဲကုန်၏။ ထို့နောက် အသျှင် နာဂသမာလသည် ကွဲသော သပိတ် စုတ်ပြဲသော သင်္ကန်းရှိသည် ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပြီးလျှင် မြတ်စွာ ဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် "အသျှင်ဘုရား ထိုခရီးလမ်းဖြင့် သွားသော တပည့်တော်အား ခရီးလမ်း အကြား၌ ခိုးသူတို့သည် ထွက်၍ လက်တို့ဖြင့်လည်း ရိုက်နှက်ပါကုန်၏။ ခြေတို့ဖြင့်လည်း ကန်ကျောက်ပါ ကုန်၏။ သပိတ်ကိုလည်း ခွဲပါကုန်၏။ သင်္ကန်းကိုလည်း ဆုတ်ဖြဲ ပါကုန်၏" ဟု လျှောက်၏။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- “ရေရောသော နို့ရည်ကို သောက်သော ကြိုးကြာသည် ရေကို စွန့်သကဲ့သို့ (သစ္စာတရားကို) သိခြင်းသို့ ရောက်သော ပညာရှိသည် အကျိုးရှိသည် မရှိသည်ကို မသိသူနှင့်အတူတကွ သွားသော် လည်းကောင်း၊ အတူတကွ နေသော် လည်းကောင်း၊ ရောနှောသော် လည်းကောင်း မကောင်းမှုကို စွန့်၏” ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

သတ္တမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၈ - ပါဋလိဂါမိယဝဂ် ===

၈ - ဝိသာခါသုတ်

၇၈။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ပုဗ္ဗာရုံကျောင်း မိဂါရမာတာဝိသာခါ၏ ပြာသာဒ်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မိဂါရမာတာ ဝိသာခါ ချစ်နှစ်သက်အပ်သော မြေးမသည် ကွယ်လွန်လေ၏။ ထို့နောက် မိဂါရမာတာ ဝိသာခါသည် စိုစွတ်သော အဝတ်စိုစွတ်သော ဆံပင် ရှိသည်ဖြစ်၍ နေ့ခင်းချည်း အချိန်၌ မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေ၏။ တစ်ခုသောအရပ်၌ ထိုင်နေသော မိဂါရမာတာဝိသာခါကို -

ဝိသာခါ စိုစွတ်သော အဝတ် စိုစွတ်သော ဆံပင်ရှိလျက် နေ့ခင်းချည်း အချိန်ဝယ် အဘယ်အရပ်မှ လာ၍ ငါဘုရား ထံသို့ ချဉ်းကပ်သနည်းဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား တပည့်တော်မ ချစ်နှစ်သက် အပ်သော မြေးမသည် ကွယ်လွန် ခဲ့ပါ၏။ ထို့ကြောင့် တပည့်တော်မသည် စိုစွတ်သော အဝတ် စိုစွတ်သော ဆံပင်ရှိလျက် နေ့ခင်းချည်း အချိန်ဝယ် အသျှင် ဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်ပါ၏ဟု (လျှောက်၏)။ ဝိသာခါသင်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ရှိကြသည့် လူတို့လောက်သော သားတို့ကို လည်းကောင်း၊ မြေးတို့ကို လည်းကောင်း အလိုရှိသလောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ မြတ်စွာဘုရား တပည့်တော်သည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ရှိကြသည့် လူတို့လောက်သော သားတို့ကို လည်းကောင်း၊ မြေးတို့ကို လည်းကောင်း အလိုရှိပါသည်ဟု လျှောက်၏။

ဝိသာခါ သာဝတ္ထိပြည် သူပြည် သားတို့သည် နေ့တိုင်း အဘယ်မျှလောက် များပြားစွာ ကွယ်လွန်ကုန် သနည်း ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား နေ့တိုင်း သာဝတ္ထိပြည် သားတို့သည် ဆယ်ယောက်တို့လည်း ကွယ်လွန်ပါကုန်၏။ အသျှင် ဘုရား သာဝတ္ထိပြည်သားတို့သည် ကိုးယောက် ရှစ်ယောက် ခုနစ်ယောက် ခြောက်ယောက် ငါးယောက် လေးယောက် သုံးယောက် နှစ်ယောက်တို့လည်း ကွယ်လွန်ပါကုန်၏။ အသျှင်ဘုရား နေ့တိုင်း သာဝတ္ထိပြည်သား တစ်ယောက်သော်လည်း ကွယ်လွန်ပါ၏။ အသျှင်ဘုရားသာဝတ္ထိ ပြည်သည် သေသော လူတို့ဖြင့် မဆိတ်ပါဟု (လျှောက်၏)။

ဝိသာခါ ထိုအရာကို အဘယ်သို့ မှတ်ထင်သနည်း။ သင်သည် တစ်ခါတစ်ရံမျှ မစိုသော အဝတ် မစိုသော ဆံပင် ရှိသည် ဖြစ်နိုင်ပါတော့ မည်လောဟု (မိန့်တော်မူ၏)။ အသျှင်ဘုရား ဤသို့ မဖြစ်နိုင်ပါ၊ အသျှင်ဘုရား ထိုမျှလောက် များပြားသော သားတို့ဖြင့် လည်းကောင်း မြေးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း တပည့်တော်မအား အကျိုး မရှိတော့ပါဟု (လျှောက် ၏)။

ဝိသာခါ တစ်ရာမျှလောက် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထုရှိကြသူတို့အား တစ်ရာမျှလောက်သော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန် ၏။ ကိုးဆယ်မျှလောက် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ရှိကြသူတို့အား ကိုးဆယ်မျှ လောက်သော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ရှစ်ဆယ်မျှလောက် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ရှိကြသူတို့အား ရှစ်ဆယ်မျှလောက်သော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ခုနစ်ဆယ်မျှလောက် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ရှိကြသူတို့အား ခုနစ်ဆယ်မျှလောက်သော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ခြောက်ဆယ်မျှလောက် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ရှိကြသူတို့အား ခြောက်ဆယ်မျှလောက်သော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန် ၏။ ငါးဆယ်မျှလောက် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ရှိကြသူတို့အား ငါးဆယ်မျှလောက်သော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ လေးဆယ်မျှလောက် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ရှိကြသူတို့အား လေးဆယ်မျှလောက်သော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ သုံးဆယ်မျှလောက် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ရှိကြသူတို့အား သုံးဆယ်မျှ လောက်သော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ နှစ်ဆယ်မျှလောက် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ရှိကြသူတို့အား နှစ်ဆယ်မျှလောက်သော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ တစ်ဆယ်မျှလောက် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ရှိကြသူတို့အား တစ်ဆယ်မျှလောက်သော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ကိုးခုလောက် ရှိကြသူတို့အား ကိုးခုသော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ရှစ်ခုလောက် ရှိကြသူတို့အား ရှစ်ခုသော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ခုနစ်ခုလောက် ရှိကြသူတို့အား ခုနစ်ခုသော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ခြောက်ခုလောက် ရှိကြသူတို့အား ခြောက်ခုသော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု ငါးခုလောက် ရှိကြသူတို့အား ငါးခုသော ဆင်းရဲတို့ သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု လေးခုလောက် ရှိကြသူတို့အား လေးခုသော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု သုံးခုလောက် ရှိကြသူတို့အား သုံးခုသော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု နှစ်ခုလောက် ရှိကြသူတို့အား နှစ်ခုသော ဆင်းရဲတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု တစ်ခုရှိသူအား တစ်ခု သော ဆင်းရဲသည် ဖြစ်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု မရှိကြသူတို့အား ဆင်းရဲမရှိ၊ "ထိုသူတို့သည် စိုးရိမ်ခြင်း မရှိကုန်။ ကိလေသာမြူ မရှိကုန်။ ပင်ပန်းမှု မရှိကုန်" ဟု ငါ ဟောဆို၏ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသောအချိန်၌- "လောက၌ များသော သဘောရှိကုန်သော အလုံးစုံသော စိုးရိမ်ခြင်းတို့သည် လည်းကောင်း၊ ငိုကြွေးခြင်း တို့သည် လည်းကောင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း တို့သည် လည်းကောင်း ထင်ကုန်၏။ ထိုအလုံးစုံတို့သည် ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထုကို စွဲ၍ ဖြစ်ပေါ်ကုန်၏။ ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထု မရှိမူ ထိုအလုံးစုံတို့သည် မဖြစ်နိုင်ကုန်။

ထို့ကြောင့် လောက၌ အကြင်သူတို့အား ချစ်အပ်သော အရာဝတ္ထုသည် တစ်စုံ တစ်ခုမျှ မရှိ၊ ထိုသူတို့သည် ချမ်းသာ ကုန်၏။ စိုးရိမ်မှု ကင်းကုန်၏။ ထို့ကြောင့် စိုးရိမ်ကင်းမှု ကိလေသာမြူ ကင်းမှုကို တောင့်တသူတို့သည် လောက၌ တစ်စုံတစ်ခုသော ချစ်ခင်မှုကိုမျှ မပြုကြကုန်ရာ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

အဋ္ဌမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၈ - ပါဋလိဂါမိယဝဂ် ===

၉ - ပဌမဒဗ္ဗသုတ်

၇၉။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ရှဉ့်နက်တို့အား အစာကျွေး၍ မွေးရာဖြစ်သော ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ ချဉ်းကပ်၍ မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုးလျက် တစ်ခုသော အရပ်၌ ထိုင်နေပြီးသော် "မြတ်စွာဘုရား ယခုအခါ တပည့်တော်၏ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် အခါပါတည်း" ဟု မြတ်စွာဘုရားအား (လျှောက်၏)။ ဒဗ္ဗ ယခုအခါ သင်သည် ပင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုရန် အခါကို သိ၏ ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထို့နောက် မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗသည် မြတ်စွာဘုရားကို ရှိခိုး၍ အရိုအသေပြုပြီးလျှင် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက် ၍ ရေးခြစ်မထင် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေပြီးလျှင် တေဇောဓာတ်ကို ဝင်စား၍ ထိုသမာပတ်မှ ထကာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြု၏။

ထို့နောက် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ရေးခြစ်မထင် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေပြီးလျှင် တေဇောဓာတ်ကို ဝင်စား၍ ထိုသမာပတ်မှ ထပြီးလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗ၏ မီးမြိုက်လောင်ကျွမ်းပြီးသော ခန္ဓာကိုယ်မှ ပြာသည် လည်းကောင်း၊ မီးသွေးသည် လည်းကောင်း မထင်ချေ၊ ဥပမာသော်ကား မီးမြိုက် လောင်ကျွမ်းပြီး သော ထောပတ်မှဖြစ်စေ၊ ဆီမှဖြစ်စေ ပြာမီးသွေးသည် မထင်သကဲ့သို့ ဤအတူ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ရေးခြစ်မထင် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေပြီးလျှင် တေဇောဓာတ်ကို ဝင်စား၍ ထိုသမာပတ်မှ ထပြီးလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော မလ္လမင်း၏သား အသျှင်ဒဗ္ဗ၏ မီးမြိုက်လောင်ကျွမ်းပြီး မီးလောင်သော ခန္ဓာကိုယ်မှ ပြာသည် လည်းကောင်း၊ မီးသွေးသည် လည်းကောင်း မထင်ချေ။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌- "မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗ၏ ကိုယ်သည် အကြွင်းမရှိ ကွယ်ပျောက်ပြီ။ ရူပသညာစသော သညာ အားလုံးတို့သည် ချုပ်ကုန်ပြီ။ ဝေဒနာ အားလုံးတို့ သည် ငြိမ်းအေးကုန်ပြီ။ သင်္ခါရအားလုံးတို့သည် ချုပ်ငြိမ်းကုန်ပြီ။ ဝိညာဏ်သည် ပြတ်စဲခြင်းသို့ ရောက်လေပြီ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

နဝမသုတ်။

ဥဒါန်းပါဠိတော်

=== ၈ - ပါဋလိဂါမိယဝဂ် ===

၁၀ - ဒုတိယဒဗ္ဗသုတ်

၈၀။ အကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ကြားနာခဲ့ရပါသည်- အခါတစ်ပါး၌ မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် အနာထပိဏ် သူဌေး၏ အရံဖြစ်သော ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ရဟန်းတို့ကို "ရဟန်းတို့" ဟု ခေါ်တော်မူ၏။ ထိုရဟန်းတို့သည် "အသျှင်ဘုရား" ဟု မြတ်စွာဘုရားအား ပြန်ကြား လျှောက်ထားကြ ကုန်၏။ မြတ်စွာဘုရားသည် -

ရဟန်းတို့ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ရေးခြစ်မထင် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေပြီးလျှင် တေဇောဓာတ်ကို ဝင်စား၍ ထိုသမာပတ်မှ ထပြီးလျှင် ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗ၏ မီးမြိုက်လောင် ကျွမ်းပြီးသော ခန္ဓာကိုယ်မှ ပြာသည် လည်းကောင်း၊ မီးသွေးသည် လည်းကောင်း မထင်၊ ဥပမာသော်ကား မီးမြိုက် လောင်ကျွမ်းပြီးသော ထောပတ်မှ ဖြစ်စေ၊ ဆီမှဖြစ်စေ၊ ပြာသည် လည်းကောင်း၊ မီးသွေးသည် လည်းကောင်း မထင်သကဲ့သို့ ဤအတူ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်၍ ရေးခြစ်မထင် ကောင်းကင်၌ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေပြီးလျှင် တေဇောဓာတ်ကို ဝင်စား၍ ထိုသမာပတ်မှ ထကာ ပရိနိဗ္ဗာန်ပြုသော မလ္လမင်း၏သား ဒဗ္ဗ၏ မီးမြိုက်လောင်ကျွမ်းပြီးသော ခန္ဓာကိုယ်မှ ပြာသည် လည်းကောင်း၊ မီးသွေးသည် လည်းကောင်း မထင်ဟု (မိန့်တော်မူ၏)။

ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် ဤအကြောင်းအရာကို သိတော်မူ၍ ထိုသိသော အချိန်၌ -"သံတူဖြင့် ထုခပ်အပ်သော တောက်လောင်နေသော အစဉ်အတိုင်း ငြိမ်းနေသော မီး၏ သွားရာကို မသိနိုင် သကဲ့သို့ ဤအတူ ကောင်းစွာ လွန်မြောက်ပြီး၍ ကာမ အနှောင်အဖွဲ့နှင့် ဩဃလေးပါးမှ လွန်၍ တည်ကုန်သော တုန်လှုပ်မှု မရှိသည့် နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရကြသော ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ လားရာ 'ဂတိ' ကို ပညတ်ရန် မရနိုင်တော့ချေ" ဟု ဤဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဒသမသုတ်။

ရှစ်ခုမြောက် ပါဋလိဂါမိယဝဂ် ပြီး၏။

ဥဒါန်းပါဠိတော် မြန်မာပြန် ပြီးပြီ။